

بازدید شد
۱۳۸۲

۷۷۲۵-ن

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: صیغی القرب - ترجمه: محمد باقر الاصفهانی

مؤلف: ابوالمحسن بن محمد الزاری السهمی

موضوع: الفضل العلی

شماره ثبت کتاب: ۷۸۰۴۲

۵۸۳۳

بازرسی شد
۲۲ - ۱۴

خطی - فهرست شده
۸۹۳۲

الحمد لله رب العالمین

- ما فیہ من الفضول
- فصل ۱: اخباری
 - فصل ۲: انوار حجت
 - فصل ۳: فضیلت اخیری
 - فصل ۴: انوار حجت
 - فصل ۵: انوار حجت
 - فصل ۶: انوار حجت
 - فصل ۷: انوار حجت
 - فصل ۸: انوار حجت
 - فصل ۹: انوار حجت
 - فصل ۱۰: انوار حجت
 - فصل ۱۱: انوار حجت
 - فصل ۱۲: انوار حجت
 - فصل ۱۳: انوار حجت
 - فصل ۱۴: انوار حجت
 - فصل ۱۵: انوار حجت
 - فصل ۱۶: انوار حجت
 - فصل ۱۷: انوار حجت
 - فصل ۱۸: انوار حجت
 - فصل ۱۹: انوار حجت
 - فصل ۲۰: انوار حجت
 - فصل ۲۱: انوار حجت
 - فصل ۲۲: انوار حجت
 - فصل ۲۳: انوار حجت
 - فصل ۲۴: انوار حجت
 - فصل ۲۵: انوار حجت
 - فصل ۲۶: انوار حجت
 - فصل ۲۷: انوار حجت
 - فصل ۲۸: انوار حجت
 - فصل ۲۹: انوار حجت
 - فصل ۳۰: انوار حجت
 - فصل ۳۱: انوار حجت
 - فصل ۳۲: انوار حجت
 - فصل ۳۳: انوار حجت
 - فصل ۳۴: انوار حجت
 - فصل ۳۵: انوار حجت
 - فصل ۳۶: انوار حجت
 - فصل ۳۷: انوار حجت
 - فصل ۳۸: انوار حجت
 - فصل ۳۹: انوار حجت
 - فصل ۴۰: انوار حجت
 - فصل ۴۱: انوار حجت
 - فصل ۴۲: انوار حجت
 - فصل ۴۳: انوار حجت
 - فصل ۴۴: انوار حجت
 - فصل ۴۵: انوار حجت
 - فصل ۴۶: انوار حجت
 - فصل ۴۷: انوار حجت
 - فصل ۴۸: انوار حجت
 - فصل ۴۹: انوار حجت
 - فصل ۵۰: انوار حجت

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

نیجاء سم ففضل

هذا الكتاب جامع القلوب
 الحمد لله الذي شمس شمس شرقته شعله الشرح من شطر الشرح
 بتقديره بقدر القدر مقدور قدره قلنا للذن من قطر المطر صور
 من قطر المطر يضيء ويبيد خلقه زهرة الصور دور بتدبير
 كونه البجم والشمس والقمر يسير السحاب وانزل المطر واخرج
 النبات والثمر ونشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له خالق
 السمع والبصر رازق الجن والبشر ونشهد ان محمدا عبده ورسوله
 المصطفى المظهر في المستودع والمستظهر المرسل بالدين الا بغيره والكنيا
 الاور الامور والاخر صلى الله عليه واله مصابيح نوار التنزيل
 ومفاتيح اسرار التاويل الايام والاشهر خصوصا على اير المؤمنين
 صاحب الكواء والكور والجبرين طوق وسقر وعلى المظهرين
 المعصومين الذين هم الحسن والحسين للبرهان من الله والسمع والبصر
 وعلى اتحاد زين العاباد ارحمهم الهدي والحضر والامير والاكبر
 وعلى الباقر ذي الفضل الجامع والبيان البارع العالم بكتب الانبياء
 والسيوف وعلى الصادق فتاح المعالي صاحب اسرار التنزيل والكتب
 والفقر وعلى الكاظم حق الدين القويم والفتح المستقيم والبرهان

هذا الكتاب جامع القلوب
 الحمد لله الذي شمس شمس شرقته شعله الشرح من شطر الشرح
 بتقديره بقدر القدر مقدور قدره قلنا للذن من قطر المطر صور
 من قطر المطر يضيء ويبيد خلقه زهرة الصور دور بتدبير
 كونه البجم والشمس والقمر يسير السحاب وانزل المطر واخرج
 النبات والثمر ونشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له خالق
 السمع والبصر رازق الجن والبشر ونشهد ان محمدا عبده ورسوله
 المصطفى المظهر في المستودع والمستظهر المرسل بالدين الا بغيره والكنيا
 الاور الامور والاخر صلى الله عليه واله مصابيح نوار التنزيل
 ومفاتيح اسرار التاويل الايام والاشهر خصوصا على اير المؤمنين
 صاحب الكواء والكور والجبرين طوق وسقر وعلى المظهرين
 المعصومين الذين هم الحسن والحسين للبرهان من الله والسمع والبصر
 وعلى اتحاد زين العاباد ارحمهم الهدي والحضر والامير والاكبر
 وعلى الباقر ذي الفضل الجامع والبيان البارع العالم بكتب الانبياء
 والسيوف وعلى الصادق فتاح المعالي صاحب اسرار التنزيل والكتب
 والفقر وعلى الكاظم حق الدين القويم والفتح المستقيم والبرهان

الحمد لله الذي شمس شمس شرقته شعله الشرح من شطر الشرح
 بتقديره بقدر القدر مقدور قدره قلنا للذن من قطر المطر صور
 من قطر المطر يضيء ويبيد خلقه زهرة الصور دور بتدبير
 كونه البجم والشمس والقمر يسير السحاب وانزل المطر واخرج
 النبات والثمر ونشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له خالق
 السمع والبصر رازق الجن والبشر ونشهد ان محمدا عبده ورسوله
 المصطفى المظهر في المستودع والمستظهر المرسل بالدين الا بغيره والكنيا
 الاور الامور والاخر صلى الله عليه واله مصابيح نوار التنزيل
 ومفاتيح اسرار التاويل الايام والاشهر خصوصا على اير المؤمنين
 صاحب الكواء والكور والجبرين طوق وسقر وعلى المظهرين
 المعصومين الذين هم الحسن والحسين للبرهان من الله والسمع والبصر
 وعلى اتحاد زين العاباد ارحمهم الهدي والحضر والامير والاكبر
 وعلى الباقر ذي الفضل الجامع والبيان البارع العالم بكتب الانبياء
 والسيوف وعلى الصادق فتاح المعالي صاحب اسرار التنزيل والكتب
 والفقر وعلى الكاظم حق الدين القويم والفتح المستقيم والبرهان

هذا الكتاب جامع القلوب
 الحمد لله الذي شمس شمس شرقته شعله الشرح من شطر الشرح
 بتقديره بقدر القدر مقدور قدره قلنا للذن من قطر المطر صور
 من قطر المطر يضيء ويبيد خلقه زهرة الصور دور بتدبير
 كونه البجم والشمس والقمر يسير السحاب وانزل المطر واخرج
 النبات والثمر ونشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له خالق
 السمع والبصر رازق الجن والبشر ونشهد ان محمدا عبده ورسوله
 المصطفى المظهر في المستودع والمستظهر المرسل بالدين الا بغيره والكنيا
 الاور الامور والاخر صلى الله عليه واله مصابيح نوار التنزيل
 ومفاتيح اسرار التاويل الايام والاشهر خصوصا على اير المؤمنين
 صاحب الكواء والكور والجبرين طوق وسقر وعلى المظهرين
 المعصومين الذين هم الحسن والحسين للبرهان من الله والسمع والبصر
 وعلى اتحاد زين العاباد ارحمهم الهدي والحضر والامير والاكبر
 وعلى الباقر ذي الفضل الجامع والبيان البارع العالم بكتب الانبياء
 والسيوف وعلى الصادق فتاح المعالي صاحب اسرار التنزيل والكتب
 والفقر وعلى الكاظم حق الدين القويم والفتح المستقيم والبرهان

هذا الكتاب جامع القلوب
 الحمد لله الذي شمس شمس شرقته شعله الشرح من شطر الشرح
 بتقديره بقدر القدر مقدور قدره قلنا للذن من قطر المطر صور
 من قطر المطر يضيء ويبيد خلقه زهرة الصور دور بتدبير
 كونه البجم والشمس والقمر يسير السحاب وانزل المطر واخرج
 النبات والثمر ونشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له خالق
 السمع والبصر رازق الجن والبشر ونشهد ان محمدا عبده ورسوله
 المصطفى المظهر في المستودع والمستظهر المرسل بالدين الا بغيره والكنيا
 الاور الامور والاخر صلى الله عليه واله مصابيح نوار التنزيل
 ومفاتيح اسرار التاويل الايام والاشهر خصوصا على اير المؤمنين
 صاحب الكواء والكور والجبرين طوق وسقر وعلى المظهرين
 المعصومين الذين هم الحسن والحسين للبرهان من الله والسمع والبصر
 وعلى اتحاد زين العاباد ارحمهم الهدي والحضر والامير والاكبر
 وعلى الباقر ذي الفضل الجامع والبيان البارع العالم بكتب الانبياء
 والسيوف وعلى الصادق فتاح المعالي صاحب اسرار التنزيل والكتب
 والفقر وعلى الكاظم حق الدين القويم والفتح المستقيم والبرهان

واشكر من شكر. على الرضا كف الوري نور الهدى نظم الايات
 في الماء والشجر والمجير. وعلى التقدي الخلق المجد والشرف البليد
 العارف بالتاويل مما ظهر ويظهر. وعلى التقدي الايام الجسام
 والنعم العظام البدر المني لانج الانوار. وعلى التي كاشف العظام
 دافع المغارم الكبريل لظفر والعظيم لظفر. وعلى خلف الخلق القائم الصالح
 المستور المشهور والنظر المتصور. وعلى المهاجرين والانصار والتابعين
 وسلم سليمان كبريا **الدهاء** الله افق لنا جبر واختلافنا بين
 الله احيانا على الكلمة الطيبة وتسايلها وابتنائها على اجتنك
 يا ارحم الراحمين **فصل اول** اروي عن النبي صلى الله عليه
 واله وسلم انه قال خمس من كن فيه سكنه الله الجنة من كان عصمة
 امره لا اله الا الله واذا ابتداء قال بسم الله واذا انعم عليه قال
 الحمد لله واذا اذنت ذنبا قال استغفر الله واذا اصابته مصيبة
 قال الله صدق الله وصدق رسول الله **المناجات** خذونا
 جبرما اذرب وشيئت خالي كروان مركز واما انجو طغيان
 صافي دار هجره اذنك كذا ما يكاد يندى خرد مصروف دار ذكر
 خود رايسر جان ساكران هر كجا دره نور شايست وزيدي كروانا

هذا الكتاب جامع القلوب
 الحمد لله الذي شمس شمس شرقته شعله الشرح من شطر الشرح
 بتقديره بقدر القدر مقدور قدره قلنا للذن من قطر المطر صور
 من قطر المطر يضيء ويبيد خلقه زهرة الصور دور بتدبير
 كونه البجم والشمس والقمر يسير السحاب وانزل المطر واخرج
 النبات والثمر ونشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له خالق
 السمع والبصر رازق الجن والبشر ونشهد ان محمدا عبده ورسوله
 المصطفى المظهر في المستودع والمستظهر المرسل بالدين الا بغيره والكنيا
 الاور الامور والاخر صلى الله عليه واله مصابيح نوار التنزيل
 ومفاتيح اسرار التاويل الايام والاشهر خصوصا على اير المؤمنين
 صاحب الكواء والكور والجبرين طوق وسقر وعلى المظهرين
 المعصومين الذين هم الحسن والحسين للبرهان من الله والسمع والبصر
 وعلى اتحاد زين العاباد ارحمهم الهدي والحضر والامير والاكبر
 وعلى الباقر ذي الفضل الجامع والبيان البارع العالم بكتب الانبياء
 والسيوف وعلى الصادق فتاح المعالي صاحب اسرار التنزيل والكتب
 والفقر وعلى الكاظم حق الدين القويم والفتح المستقيم والبرهان

نظر منظر کنده عاقل که در
 معلوم تر از راه عقل پس
 زخات و زینتی با وجود
 و فعل و ادراک و قدرت
 آنحضرت در این امر که
 بهر صورت و بهر وجه و
 بهر مصلحت و بهر غایت
 در کینه و دین که در
 ظاهر که در این است
 که در هر دو صورت از راه

دولت طاقت و عبادت بر هر مستدام دارین یا اله العالین **روایت**
از سید رسول نسیم کل ما مور قل صدایون کایات بدر اسمان
مشتی بوج سعادت خورشید افاق رسالت برگزید حضرت الاحضرت با
محمد رسول الله این خواجه که شمه از لغت او گشت رسانیدم میفرماید که
بیخ غصلت است هر که آن حاصل راجع گرداند و بدان صفات مخصوص
پادشاه عالم ویرد بر پشت ماکن کرداند **اول** آنکه عصمت کار و نظام مری
وورد زبان وی کلام **لا اله الا الله** بود لا اله الا الله که طیب است
که حق تعالی آنرا تشبیه کرده است بشجره طیبه که **صَرَبَ اللهُ مُشَكَّاهُ**
کَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ درخت بی شاخ و بی برکت و بی میوه
نباشد **ان سَمِعَ هَذَا الدِّينَ كَشَجَرَةٍ ثَابِتَةِ الْإِيمَانِ أَصْلُهَا وَالْفَرْعُ**
الْحَيُّ جَدُّهَا وَآلَةُ كَوْفَرٍ فَرْعُهَا وَالصَّيْثَانُ لِحَافُهَا وَفِي رَوَائِدِ
عَرَبِهَا وَالْحُجَّ أَغْصَانُهَا وَأَوْزَانُهَا وَوَلَايَتُهَا أَهْلُ الْبَيْتِ هُمَا رُكْنَا
فَمَا لَا تَعْلَمُ الشَّجَرَةُ الْإِبْرَاهِيمِيَّةُ كَذَلِكَ لَا يَعْلَمُ الْإِيمَانُ إِلَّا بِوَلَايَتِنَا
أَهْلِ الْبَيْتِ اصلا در درخت ایمانست نماز چنانکه است دوست زکوة
فرع دوست و زکوة ماه رمضان پوست اوست حج الاسلام شاخ و برگ دوست
و ولایت ما اهل بیت میوه اوست چنانکه درخت دوست کامل و تمام بنا

[illegible][illegible]

فاعلم ان الله عز وجل قد خلقكم
 وخلق لكم ما في الارض من نعم
 كثيرة وخلق لكم ما في السموات
 من نعم كثيرة وخلق لكم ما في
 الارض من نعم كثيرة وخلق لكم
 ما في السموات من نعم كثيرة

اکیموه بمبین درخت دین و اسلام تمام نباشد و متابعت ما اهل بیت
 رسول پس چون کلام **لا اله الا الله** با شرا یطش بر زبان رانی از گناه پاک کرده
 و از دوزخ خلاصیابی و بنیمم مقیم برسی **لا اله الا الله** دوازده حرفست
 و سالی دوازده ماهست هر حرفی بد نقیصت ماضی یا از عمر تو اهر گناه کرده
 باقی در آن ماه یکمرت از حروف کلمات شهادت در مقابل آن باشد و آن
 گناه محو کند که **ان الحسنة تذهب السيئة** **لا اله الا الله** دوازده
 حرفست و محمد رسول الله دوازده حرفست و شپا زوی بیست و چهار
 ساعت میفرماید که ای بنده من بیست و چهار حرف کلمات شهادت
 بر زبان رانی تا بیست و چهار ساعت شب و روز عمر تو در حمایت عنایت این
 حروف میگذرد یعنی چون مات در دنیا در حصن نقیذ و علی امیر
 المومنین پانزده حرفست که **لا اله الا الله محمد رسول الله** که بیست
 در که دوزخ خلاصیابی و بهشت درجه بهشت رسی **آورده اند** که رسول
 انگشتری خود سلمان را داد **لا اله الا الله** بر آنجا نقش کند سلمان بفرمود تا
 محمد رسول الله با آن عمر کردی چون بحضرت رسالت آورد خولجی خط
 دید بر آنجا نوشته رسول گفت این سه خط به بیت جبریل آمد که یا رسول
 الله **لا اله الا الله** خواست قبول و محمد رسول الله خواست سلمان که با آن ضم

[illegible]

نقشه خطی که در این کتاب است
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب

دولت طاعت و عبادت بر هر مستدام دار آیین یا اله العالمین **روایت**
از سید رسول فیم کل توکل ما مور قل صدایان کیانات بدر است
مشتی برج سعادت خورشید آفاق رسالت بر کنده حضرت اله حضرت با
محمد رسول الله این خلاصه که شمه از نعمت او گوشت رسیدیم میفرمایند
نخ خصلت است هر که آن خصال را جمع کرد و بدان صفات مخصوص
پادشاه عالم و پادشاه است مکن کرد **اول** آنکه عصمت کار و نظام مری
و در زبان وی **لا اله الا الله** و **لا اله الا الله** که طایفه است
که حق تعالی از تشبیه کرده است بشجره طیبه که **صرت الله مثله**
کلمه طیبه کسبه طیبه درخت بی شاخ و بی برکت و بی میوه
باشد **ان مثل هذا الدین کسبه ثابته ایمان اصلها و الفل**
الجن جدها و الله کوهه من عباد الصلوات لها و فی روایه
عمر بن الخطاب و اعضاها و اولادها و لا یثاب اهل البیت هم اهلها
فکما تکمل الشجرة الا بحسنه کذا تکمل الا بایمان لا یوکلاینا
افل البیت اصدا این درخت ایمانست نماز پنجگانه است و است زکوة
فیع است و دوز ماه رمضان است و است حج الاسلام شاخ و برگ است
و ولایت ما اهل البیت میوه است چنانکه درخت درخت کامل و تمام بنا

و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب

و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب

و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب

ایمیه به یحیی درخت دین و اسلام تمام نباشد و ثابت ما اهل بیت
رسول پس چون کلام **لا اله الا الله** باشد بر زبان زبانی که از کلام الهی
و از دین خلاصی و بنییم مقیم برسی **لا اله الا الله** دوازده مرتبه
و سالی دوازده ماه است هر چی بد نقیست ماضی یا از عمر تو که گناه کرده
باشد و در آن ماه یک حرف از حروف کلمات شهادت در مقام آن باشد و
کتاب محکم کند که **ان المسلمات یمنه السیئات** **لا اله الا الله** دوازده
مرتبه و محمد رسول الله دوازده مرتبه و شیار و زی بیت و چهار
ساعت خیر میاید که ای بنده من بیت و چهار حروف کلمات شهادت
بر زبان زبانی ثابت و چهار ساعت شب و روز عمر تو در حایت عنایت
حروف میگذرد یعنی خون و مات در دنیا و رخصت نماید و علی اکبر
الوین بازنده حرقست که **لا اله الا الله** و محمد رسول الله ضم کنی از
در که دوزخ خلاصی و بهشت درجه بهشت رسی **آورده است** که رسول
انگشتی خود سلمان داد **لا اله الا الله** بر این نقش کند سلمان بنیوه تا
محمد رسول الله با آن ضم کرد چون حضرت رسالت آورد خواجه خط
دید و این نوشت رسول گفت این سه خط بیتی جبریل آید که یا رسول
لا اله الا الله خواست تو بود و محمد رسول الله خواست سلمان که با آن ضم

و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب

و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب

فصل دوم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل سوم در کجاست که در شومری
 فصل چهارم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل پنجم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل ششم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل هفتم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل هشتم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل نهم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل دهم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل یازدهم در شومری و اخلاق ایشان
 فصل بیستم در شومری و اخلاق ایشان

[illegible]

کردی که آنکس جان را
خفت از درد و غم و غم
که در دلم و دلم و دلم
خفت و غم و غم و غم
که در دلم و دلم و دلم
خفت و غم و غم و غم
که در دلم و دلم و دلم
خفت و غم و غم و غم

وای که از این کتب و این آثار
در این دهر و این زمانه
نمانده است و این آثار
که در این دهر و این زمانه
نمانده است و این آثار

[illegible][illegible]

و باریان در حوالی اوستی
 غریبی ای اوستی نیز زمین کجا نمکین
 آمدی جا خود پدید کردی و زمین
 صفحها نزد او بیا محله
 که در کتب انبویه ذکر شده است
 و باریان در حوالی اوستی
 غریبی ای اوستی نیز زمین کجا نمکین
 آمدی جا خود پدید کردی و زمین
 صفحها نزد او بیا محله
 که در کتب انبویه ذکر شده است

[illegible]

النفوس النورية

و این کتاب را در روز جمعه ۱۲۰۰ قمری در شهر تبریز

بازوی داد با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است

از برای ما و بر بنیاد دیگر حرام بودی **سیم** آنکه قوت و شرکت هر یک از اینها
 چندان بودی که رفع خصم وقتی توانستی کرد که در مقابل خصم افتادی
 مواظبت کردند تا چون روی بدشتم تمام هنوز یکماه راه که در
 میاشت ترسیده میشوند و روی بهریت می نمودند که نصرت با کبر
 میسر شهر **هماد** رایت شفاعت ربوت کفایت من دادند تا فور
 قیامت گناه کارا ز امت خود شفاعت کنم که **شفاعتی لا اهل الکبار**
یعنی بجم آنکه تنی را بین سر کسی در زیر پر و بال نبوت پرور
 دادی و هر خلق که تا بقیامت خواهد بود امت من کردند که **بشت**
الخلکانه ششم چنانکه در اول خطبه نبوت در اسماءها بنام من
 کردند که **کنت نبیا و ارسول الله و علی بن ابی طالب و حله زین العابدین و سکه خاتم**
 نبوت بنام من زدند که **لکن رسول الله و خاتم النبیین و خیر البریین**
 اول نوازه که بر شجره طربت پدید آمدن بودم که **لکن خلق الله**
خودی اول که هر یکی که از صدف خاک سر برآید من باشم **کنا**
اولی من خلق الله و ارسول الله اگر پیش رو صراط کوی اول کسی که قدم
 صراط بندگان باشم که **انا ازل من یجوز الصراط** اگر صاحب بصیرت
 جنت کوی اول کسی که برای شاهده او در راه بهشت بکشایند من باشم

و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است

و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است

که **انا اول من یفزع له باب الحقیقه** و من خواجه که علیه انبیاء و رسل و دریا
 صدقه و نبوت غدا صی کردند هیچکدام بهر حد معادن جواهر تو
 رسید نوح را هم سفینه دادند محمد را هم سفینه با سبکینه دادند
 یسفه محمد کلام بود اهل بیت او که **کنا اول چی کنا سفینه** سفینه
 سبب نجات بود و سبکینه سبب علو درجات نوح را برنجاندن کت
تبت لا تدور علی الاذن و الی اکابر و الی مصطفی را هم در تو که دندان
 بشکستند در آن حالت کت **اللقم اهدوی ما هم یملون** اجزای
 اگر ایشان سبک بردند آن من زدند تو شکرت و غایت بر ایشان
 تبار کن اگر آتش نه روی برابرم هم مرد و سلامت گردانیدی خود را
 آتش دوزخ را بر جان محمد **بر کنا اول کنا** گردان آتش دوزخ
 آواز آید که **ما من من قال نوح المصطفی** اگر مطیع نظایر هم مکتون اعلام
فکذاک زیای بریم مکتوی التواتر مطیع بصر او خود مکتوب گردانیدند
 مقام **توت و قند** اش رسانیدند اگر یوسف را جان داد
 که بواسطه آن زبان ناقص عقل بجای ترغیشت می برید مصطفی را
 ملاحتی دارند که سبب بریدن زارها اند و از وی پرسیدند که حق
 تمام را بریم با خلیل خود خواند و بیعتی در قرانت و محمد را جیت

و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است
 و با حق را که در حق است

فصل در بیان آنکه هرگاه کسی در نماز خود اشتباه کند و در رکعت اول یا دوم یا در هر یک از آنها اشتباه کند و در رکعت دوم یا در هر یک از آنها اشتباه کند و در رکعت دوم یا در هر یک از آنها اشتباه کند

بر توفیق و عنده حق تعالی ایشا از اجتناب ثواب و عذر که من آن
آن عاجزیم و نهایت آن ندانم هان اگر بخواند که بشود رسیده که آنرا
نهایت باشد روان خواجه را مصلوات شاد گردانند و گفت شب معراج
فرشته دیدم پروبال سوزنده و بر زمین افتاده گفتم ای پسر جلال این تو
جست گفتم حق تعالی بر ایندی فرستاده تا اهل از اهل کند و
ساعتی توقف کرد آتش در آمد و بالش بسخت گفتم و بر هیچ توبه
گفت غیب ایم پس پرسید گفتند توبه و عانت که ده ابد مصلوات
فرستد آن فرشته ده ابد مصلوات داد پروبالش بری بان داد و میرد
و آسمان باز شد غلغله در رکعت افتاد که زهی پیغمبر که برکت مصلوات
بروی توبه فرشتگان آسمان قول میکند چون اهل آسمان برکت
صلوات بر روی توبه می آیند که اهل زمین فقر و غنایند و غنی باشد
و چون صلوات دهی آواز بلند برد که خواجه فرموده **اِنَّ صَلَاتَكُمْ**
بِالْصَّلَاةِ قَاتِلَةٌ لِلْهَمِّ قاتل همت است گفت چون صلوات دهید بر من آواز
بلند برد که آن نفاق را ببرد و گفت **مَنْ صَلَّى عَلَيَّ رَيْنَ الْإِلَهِ**
لَمْ يَلْشَاقَ عَنِّي هر که فاصله کند میان من و خدا آن من اهل شفاعت
مباد دنیا بد پس صلوات چنین باید داد که **اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ**

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد و آله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد و آله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين

فصل در بیان آنکه هرگاه کسی در نماز خود اشتباه کند و در رکعت اول یا دوم یا در هر یک از آنها اشتباه کند و در رکعت دوم یا در هر یک از آنها اشتباه کند و در رکعت دوم یا در هر یک از آنها اشتباه کند

شاه مردان و شیخ بزرگان و امیر مومنان فرمود که گاهی که تراستی
بیش آید ده بار صلوات بر رسول و آل او ده بعد از آن حاجت بخواند
که حق تعالی اجابت کند زیرا که او که بیشتر است که حاجت خواهند کی را
اجابت کند و یکی به خواجه گفت شب معراج فرشته دیدم با هیبت و
هر چه تمامتر گشاده هزار بار یک پیش وی صف زده سلام کردم و
داد اما و نخواست خطاب عزت رسید که ای فرشته تراستی که بود
که بر تو سلام کرد هر چه آفریده ام برای تو آفریده ام بر خیز و بروی صلوات
ده تا بر روز قیامت آن فرشته برخاست و صلوات میداد تا قیامت
و بپای خواهد بود عایشه گفت شیخی رسول صم سر دکن من نهاد و
در روی من نگاه میکردم هر بار باران راه شب چهارده نیکوتر گفتم
الويل من يرك يوم القيمة کبره برین غلبه که در قطره اشک و خشک
آید چشم آن کرد گفت چه میگری من قصه ای که گفتم گفتم مرانه بیند در
قیامت خمر خوار که بی توبه از دنیا بیرون شود و کسی که نام بشنود
و صلوات ندهد و کسی که عمار رو بر رانجانیده باشد و عاقبت شده
آوده اند که اول که خبر سزاخته بودند در مسجد رسول ستونیت
که آنرا خانه بخواند رسول صم پشت بران ستون میان نهادهای و از آن

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد و آله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد و آله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائف
نبيهم في الدارين

[illegible][illegible]

فردین غایت شایسته و دردی
 که در دین و دنیا و آخرت
 بخت و اقبال و کمال و کرامت
 و توفیق و توفیق و توفیق
 و توفیق و توفیق و توفیق
 و توفیق و توفیق و توفیق
 و توفیق و توفیق و توفیق
 و توفیق و توفیق و توفیق

موش که گفت یا رسول الله از من شود شدم گفت بیا که بشنوی
 آنچه میشنوی که از آنکه ای مادر خدای از تو شنیده یاد کن از تو
 شنیده شدم بادی در آمد آتش را گشت و حق تعالی برین رحمت
فصل چهارم روی من رسول الله قال اجتهد
 جبریل عن الله تعالی انه قال عترة و جلالی لوان الهام لالیم
 یعل لجمالی لانیاء و جمیعاً لایقلها منه **خواجه** فرمود که جبریل امین
 را خبر داد که پادشاه علم بیعت کرده و کارهای خود سوگند یاد کرد که اگر
 بنده ازیندگان باعمال جملگی بقیات روی بدو که ما آمد چون بدو
 مادران وی کرده باشند از وی بپذیریم **آیه** که جوانی بود در
 عهد رسول ص نام وی علقه چون پیاورد بدو برکت رسید خواجه غار
 و طمان را گفت بروید و بکلی شهادت و بیاری دهی آید خواجه
 خلافت که بگوید نتوانست رسول را خبر کرد که گفت برو و مادر
 گفتند مادر پیری را در خواجه بلال را گفت مادر علقه را ازین سالم
 برسان و گفت اگر نتوانی پیش من آرد اگر نمی پیش تو آیم پس زن
 عصارا کوشت بعد از حضرت مادر خواجه گفت میان تو و علقه محبت
 است یا رسول الله از وی آردم که خوان من می برد خواجه روی

که ازیندگان باعمال جملگی بقیات روی بدو که ما آمد چون بدو
 مادران وی کرده باشند از وی بپذیریم **آیه** که جوانی بود در
 عهد رسول ص نام وی علقه چون پیاورد بدو برکت رسید خواجه غار
 و طمان را گفت بروید و بکلی شهادت و بیاری دهی آید خواجه
 خلافت که بگوید نتوانست رسول را خبر کرد که گفت برو و مادر
 گفتند مادر پیری را در خواجه بلال را گفت مادر علقه را ازین سالم
 برسان و گفت اگر نتوانی پیش من آرد اگر نمی پیش تو آیم پس زن
 عصارا کوشت بعد از حضرت مادر خواجه گفت میان تو و علقه محبت
 است یا رسول الله از وی آردم که خوان من می برد خواجه روی

فردین غایت شایسته و دردی
 که در دین و دنیا و آخرت
 بخت و اقبال و کمال و کرامت
 و توفیق و توفیق و توفیق
 و توفیق و توفیق و توفیق
 و توفیق و توفیق و توفیق
 و توفیق و توفیق و توفیق
 و توفیق و توفیق و توفیق

کرد و گفت خشم و عیاست که زبان علقه در بند کرده بلال را
 بر و آید هیزم و آتش بسیار که علقه را بسوزد پس زن فریاد کرد
 که یا رسول الله ما بدین حد مرگی طاقت آن باشد که ویرا
 در پیش من بسوزد خواجه گفت بدان خدای که جان من است
 که اگر زوی راضی نشوی غدا زوزه و عبادت وی حق تعالی قبول
 نکند و آتش دوزخ ویرا بسوزد پس پس زن فریاد برآورد و گفت یا
 رسول الله از علقه خشنو و شدم خواجه گفت ای بلال برو و بگو که
 حال علقه چگونه است بلال بیرون خانه رسید آواز علقه شنید
 که کلمه شهادت میکند پس همان روز علقه وفات کرد چون ویرا
 دفن کردند خواجه بر سر خاک وی بایستاد و گفت هر که رضاه
 کن بر رضای مادر ارجح است که حق تعالی ویرا بعت کرد تا کند
 و گفت **الحق تحت اقدام الامهات** یعنی بهشت در زیر قدمهای آنها
آیه که یکی از بزرگان بصره گفت خواستم پنج روم در راه خواجه
 دیدم که از پس من درآمد و گفت جوانی را دیدی روزه و عصای
 در دست گفت اینست روزه و عصای وی گفت مگر برین فرو شده گفتم
 توجه داشتی گفت او پس من بود از وی آرد و بدو می جان من

که ازیندگان باعمال جملگی بقیات روی بدو که ما آمد چون بدو
 مادران وی کرده باشند از وی بپذیریم **آیه** که جوانی بود در
 عهد رسول ص نام وی علقه چون پیاورد بدو برکت رسید خواجه غار
 و طمان را گفت بروید و بکلی شهادت و بیاری دهی آید خواجه
 خلافت که بگوید نتوانست رسول را خبر کرد که گفت برو و مادر
 گفتند مادر پیری را در خواجه بلال را گفت مادر علقه را ازین سالم
 برسان و گفت اگر نتوانی پیش من آرد اگر نمی پیش تو آیم پس زن
 عصارا کوشت بعد از حضرت مادر خواجه گفت میان تو و علقه محبت
 است یا رسول الله از وی آردم که خوان من می برد خواجه روی

کاشنی و پیر و پاپ
تقایای درشت و خردی و
مهر و پیر و پاپ
مهر و پیر و پاپ

ویں نام و نشان

بیمای آورد

بیمای آورد

[illegible]

اگر چیزی بدو رسد شش کوی و اگر صیقل بدو رسد
 تفریقش کوی اگر بیار شود بعبادتش روی و اگر عید بخانه
 حاضر شوی و عسایه برسد نوع است عسایه است که در دست
 و عسایه که در یاد و حق و عسایه که ویرانگ حق ویرانست
 عسایه خویش و نیست و حق عسایه کی دارد و حق خوشی حق
 ایمان آنکه دو حق دارد عسایه مومن است حق عسایه کی و حق ایمان
 دارد عسایه که خویش است و نه مومن حق عسایه کی دارد خارج مومن که
 هر که عسایه را بویخاز و بویخازیده باشد **کان یومئذ یألفون الیه**
الآخر فالکفر حاره هر که ایمان دارد بخدا و و باز پس عسایه را
 کوی او دارد و کت جبریل مرا وصیت میکرد که عسایه تا پنداشتم
 که سراج بدو خواهد رسید عزیزان از احوال عسایه بکن درویش بر
 حذر باشند هر چه توانند دستگیر ایشان کنند **آورد اند** که
 مرد درویش بود پرده بر احوال خود فرو گذاشته نام و ننگ خود را
 کسی نمفتی و او را عسایه توانم بود و روی خود از آن عسایه توانم
 بخانه و یامد ایشان یکی از بزم فر گرفته طعانی که در آن خورد
 و آن کد را ندانند آن کد را بخانه شد و در آنک با ساد و وید
 آنکه از آن کد را ندانند آن کد را بخانه شد و در آنک با ساد و وید

مجلس در تیرگی است و روی
بباران محاسن مستجاب میگردد
و بیست و پنج روز از این جهت
در این نظر که در زمین می بینیم
اینکه این اهل غایت نیست
یعنی آنکه قوتی که چون نند
حاجت دارد و دیگر که در نظر کس است
و در آن ایضا بود و در این مشاهدات
تجربین و حکما و متفکران و محققان

[illegible]

عيسى في شبهة والحيي في زهد، واليونس في دهر، واليوسف

پو
یجی و عصا
سجی ایستانی
و از

[illegible]

۱۰

[illegible]

از آن لقب گردانید و حق تعالی در حق او این فرستاد و یوسف را
 علی انفسهم و کان به من خصاصة و دوزی دیگر امیرالمومنین
 بحجّه فاطمه و آمد دید که فاطمه حسن و حسین را می خواند ایندیویشان
 از آن لقب گردانید و حق تعالی در حق او این فرستاد و یوسف را

[illegible]

[Handwritten notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

حضرت یحییٰ که کلابی است
و نهاده و در کلابی است
رسول الله که کلابی است
عقیق و در کلابی است
مغلق شد و کلابی است
کلابی شد و کلابی است
نیز کلابی است
نیز کلابی است

[illegible]

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, particularly along the edges. There is no text or other markings on the page.

[illegible]

وہیادھوئی استغلا کر دینا و
کجا سہنم و شید و خستہ
بدن و لا فہم

و اما جبهه خادق و قهقرو
از آن تلف مالت چو زنی
در مقام بریدن می رسد ازین
نیز وارد و مانند آن
و اما رطاب و قهقرو
خداوند که از آن می رود
که بوی خوش بجا آورد و در مقام

[illegible]

علامت است از این که در روز قیامت
 برین عالم اعدا شود و روز قیامت
 که در عالم اعدا شود و روز قیامت
 برین عالم اعدا شود و روز قیامت
 که در عالم اعدا شود و روز قیامت
 برین عالم اعدا شود و روز قیامت

المومنین را کوئی نمایان دوست جولان کند که فرشتگان بخوانند
 که جولان وی به یسین پس رسول دیگر روز امیر المومنین را گفت
 چگونه و که دی روز سلام مگر می گفت یا رسول الله تو و جنته
 الکلی را دیدیم که با یکدیگر در سخن بودند نحو استم که حدیث شما
 بریده گردانم گفت یا رسول الله چگونه است که مرا امیر المومنین خوانی
 گفت جبریل را خبر داد که پادشاه عالم ترا این نام نهاد است
 یا رسول الله در حال جیوة تو من امیر المومنین باشم گفت آری ترا
 امیر اهل آسان و امیر اهل زمین و امیر کسانی که یکدشتند و امیر آسانی
 که باقی اندازد قیامت **نص** **فقه** روی عن النبی
 انه قال اذا كان يوم القيامة لا يرفع العبد المؤمن قدما من قدم
 حتى يسأل من اربع عن عمره فيما افناه وعن جسده فيما ابلاه وعن
 عمل دنياه عن ماله من ان اكتسبه وفيما انفقته صدق رسول
 الله **المناجات** ای معبودی که استحقاق عبادت و طاعت
 جز ترا روايت که **قَالَ اللَّهُ تَعَالَى يَا أَيُّهَا الْمُسْلِمُونَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ**
 واحدی که صفت وحدانیت و قدانیت جز ترا لازم نیست که **قَالَ**
الْحُكْمُ إِلَهُ الْوَاحِدُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ بعزت و

حکم و امر و عین علی که می باشد
 از آنکه ایشان را در حق او
 و در حق او که در حق او
 و در حق او که در حق او
 و در حق او که در حق او

مقدس است از اشیاء و اعداد و محبت صفات شریف از اشیا و اعداد
 که اصل ایمان بر منهاج شریعت مصطفوی مقیم و مستودار و او را
 و شیهات که بند سحاب روش هر یکی است از پیش برداشته اند
 هر را بر عبادت خالص توفیق از انی دارد و از خجالت بروزش
 داریا آله العالمین و یا خیر الناصرین **روایت** از آن در صحت
 متری سروری کل کلب لولال مقصود از پیش خال از قبیل ری
 و از فصیح پالتیب خندان و بدل غمناک بخاطر نهاد و بیاطن دو
 مونا زایع و کار از اهلان **شعر** ای لیل و صفی نظر بان
 وی خمره جوهر و خنده ترای **ای** جان در صدها عاشق
 آویخته از دوال فترالت **ای** نقش نیک تو لعل من
 ای طلعت خلت تو لولالت **از** رشک تو آفتاب چون صبح
 هر روز قیای تو کند جالت **با** نقش تو کنت نقش بندت
 لولالت لما خلقت الافلاك **این** متری که شمه انما تب او
 بکشت رسانیم بیفر باید که چون روز قیامت باشد آن زمان که
 طبل **تَوَمَّلْ فِي لَوْحِ** تو گویند آفتاب و ماه بدر یک موضع حج
 گردانند و این سنت معلق را که می ستون بر داشتند از

زیاد از اجل روز قیامت
 که ایمان بخدا و روز قیامت
 حلال نیست که روی ز کار دارد
 زیاد از نسبت روز و لول
 از امام معصی حادق و روز قیامت
 که کعبه ایمان بخدا و روز قیامت
 در روی زهار از اید
 را که در روز قیامت
 نوبت بند و زیاده که دارد
 پس که زیاده از این که دارد
 نماند از او اما جعفر صادق
 فرمودند می بینم بعل ترا
 بهر است از برکت و نور

از آنکه در روز قیامت
 از آنکه در روز قیامت
 از آنکه در روز قیامت
 از آنکه در روز قیامت
 از آنکه در روز قیامت

وَمِنْهُمْ مَنْ يَدْعُو إِلَى الْفِتْنَةِ وَيَقُولُ قَدْ أَخَذَ اللَّهُ عَهْدَ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنِّي مَرْسَلٌ إِلَيْكُمْ مُوسَى فَقَالَ هَؤُلَاءِ كَذِبٌ مُبِينٌ

و در این کتاب که از خودی است
در بیان احوال و عادات و رسوم
و در بیان احوال و عادات و رسوم

در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است

باید رسیدم آنچه می بایست ویران کنم ای پسر زن ترا کفتم باز کرد
 که این را به صفت پسر زن روی سوراخمان کرد و گفت **الحی لا**
فی بیق ترکستی ولا الی بیک خلق فو عمتک وجلالت لو
فعلی هذا یبذل الیک با رخسار خود را در خانه خودم
 رها کردی و نه در خانه خدم رسانیدی بغیر و جلال تو که اگر با
 من غیر تو کردی شکایت او جز با تو نکردی هنوز این سخن تمام نکرده
 بود که شخصی از کی شه بیابان درآمد زمام تاقه در دست مامور
 در پیش او را خوا بایند و گفت بر نشین وی بر نشین و چون باد
 از پیش من بوزت دیگر ندیدم آنچه رسیدم آوردیم در طواف کاه
 کفتم بدان خدای که ما تو آن کلمات کردی چگونه گفتم آن کلمات
 من نبود دختر زاده فضلم که خادعه فاطمه زهرا بود آن از گویا
 خوا و نه از من بود که بن رسید است **حق فاطمه من الاوراق**
الحق کفتم خود را از کاه میکشید که دان که عقیده بخاسته است
 در پیش شاد و گفت بد آنکه هر چه که در دست تو از او آید هرگاه
 که بدین خصال قیام غیابی در آفتاب قیامت از تو نداشت
 و بدو زخمت نفرایند امتنان محمد و زقیات سه طایفه باشند

در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است

در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است

طایفه را بحساب بهشت فرمایند و طایفه را بدوزخ که **فریق فی الجنة**
و فریق فی النار و طایفه را بدنی در آفتاب قیامت بدارند و
 بعد از آن شفاعت مصطفی بهشتشان فرمایند و در حدیث آمده
فصل هتم روی عن البیضا اذ اکان یوم القیامة
 یقول الله تعالی میر و الکافرین من المومنین و میر و الماتقین من
 المخاصین و میر و اهل الکذب من اهل الصدق ثم یکی رسول الله
 فقال ما ذا یقرا فی یوم القیامة فریق فی الجنة و فریق فی النار
رسول ص میفرمایند که چون در قیامت باشد سادی از حضرت
 عزت ندا کند که کافران از مومنان جدا کنید و منافقان را از مخلصان
 جدا کنید و دروغ زانان را از راست گویان جدا کنید و اینها پس خواهد
 بگریست و گفت چه زحمت خواهند دید نشان من گزیده ایشان
 و خدا ن بهشت برند و جماعتی را گویان بالباس قطران بدوزخ
 کنند و قوی را بدنی دید در آفتاب قیامت بدارند و گویند ای فریق
 محشر ایشان می باید و بشوای که شفاعت او کارها بر گرد روی
 ملائکه آنکه ای زاهدان عالم بالا ما را شفاعت کنید تا ازین عذاب
 خلاصیایم و فرشتگان زبان طعن بر کشانید و گویند شما را کار خود
 انداخته و رسول را بدوزخ

در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است
 و در این روز که در روز دوازدهم است

[illegible]

روانه میشدند و چون آن
میگشتند اول نگاه فاطمه
مینمودند بعد از آن میبای
خانهای بی بی و فاطمه آمد و
گشتن نگاه فاطمه از غنیمت
در آن وقت خیلی رسید به بعد
از این وقتی علی و فاطمه
و فاطمه دست و پایی نقره
ساخته بودند و آنجاست که
سوال آن پسر را دیدیم همان
حال نشنند و فاطمه میگفت
و کلد شد و لاجرم و نام
ملک بود و دست و پایی

یازده که در دوا صحت
 نکند و آنکه در این
 فواید که در این
 بهر دوا که در این
 حین که در این
 حضرت پیغمبر که در این
 برساند که در این
 صولت که در این
 در این که در این
 در این که در این

که الله تعالی بعلت محبت حق تعالی
بپسرد که آن اعدا را بشو و امام
جعفر صادق علیه السلام را که ایشان
بنیویزد و در کتب در کتب آن
بروز و در کتب خود را که در آن
که در کتب خود را که در کتب خود را
خداوند بپسرد و در کتب خود را
جوانان و در کتب خود را که در کتب خود را

رزقي ما اريد به مال
 خلقك طمأنينة الذي
 في عبادك الذي
 فيه فسر قوتك
 دارك
 اللهم امدد رزقي
 فوفيني ما اريد
 الام جعفر صادق ع الذي
 دن اكد رزقي من خاتم
 رزقي كما علمت انك ووسعته

[illegible]

بجلیب و دہ نوٹ نام از کلا
و دہ نوٹ نام از کلا

محققیت و قوت که نام
حقیق است از قیاس و حد و حد
چنانچه در این صورت که در این
بوده و در این صورت که در این
نموده که در این صورت که در این
و در این صورت که در این
از این جهت که در این
در این صورت که در این
و در این صورت که در این

و در وقتی که از کوه می افتد و به سوی رود می آید
در آن زمان که از کوه می افتد و به سوی رود می آید

این جمله
گویند علی بن ابی طالب که در مجلسی عرض
آید هم قرائت علی بن ابی طالب
الحسین هم مانع از
آنست

و این خط را در کتاب خود نوشته است

دورخانه جیوانند بادار
وین خضر رسالت مایه
الم انسالک ازخدا
که تیرت کفایت فرود
ردا که بود و دانای پادشاه

[illegible]

و رجل دعت امرأة ذات جمال وحسب وما قال فقال اني خان
الله رب العالمين و رجل بقدرى بصدقة فاخفاها حتى لا
يعلم شاكلها ببقية عينه صدق رسول الله **المساجات**
بادشاهاهر كجا بچاره در مانده ايست پناه او در كاه تست هي كجا
سوخته محنت زده ايست بچاه او ابر كاه تست ماسوختگان ققم
محنت ن دكان عديم **رباعينه** باسوختگان بحر و سودا كه كند
جز تو نظري در دل شيدا كه كند كز لطف تو لم دست بگرد و روز
تدبير من سوخته فردا كه كند پادشاه شتر بچان شترخانه فصل
واحسان و قطره از قطرات الطاف و انعامات بخلق ما عايدان
فردا چكان در هي زاد او خانه كرم برالم جراحت در مانده كنان
شقاوت ما كناه كاران بد بختان زمانه را ببال رحمت ببال خود
گردان يا الله العالمين هر كرا آفتاب عقل از مشرقين دل و دماغ
ملحمة ما اختلفا فيه طام شود جو ن آفتاب دانكه پرواز
عالم را سايه بنا شد اما چون عادت رفته كه هر كرا آفتاب
زحمتي و از كرم آن رنجي رسد سايه طلب كند كه درن سايه رنج او
براحت بدل شود رسول خدا را رحمت و رحمت خدا را سايه استقاره

این بوی که در این عالم است
که از تمام این قبیل است
فقط که من گویا میگویم
رسول خدا و زنده است
و بهر که میگوید
چون که از این عالم است
بیست و یک سال است
که در این عالم است
در دنیا باشد و در آخرت
و نقلت که کسی که در عالم
ایستاده است که در عالم
است جایز است که در عالم

در سرای نشان کردم دیگر و زاهدان بدان در سرای شدم بر زنی
دیدم نشسته بخانه پیش گفتم ای پسر زن این کیست گفت جوانی
بود خدای حسن از فرزندان رسول خدا ص دوش در شایعات
یکی بدین در بگذشت و ایاتی از قرآن بخواند وی ساعتی مضطرب
و جان بحق تسلیم کرد گفتم **طوبی که** چنین باشد اولیای خدای
هم منور گردید پس خدی در شدم جوانی دیدم غمناک و با غم
و خشم و گریه گفتم ازین جوان بری شای میگوید توقف کردم تا
سلام باز داد گفتم ای جوان میدانی که خدایا وادیت در دوزخ
نام آن لغوی و لغوی و پشیمان شد چون یا هرش که گفت زاید
کن گفتم **یا ایها الذین آمنوا قرآنکم و اهلیکم نارا** آید
نفرین دو جان بحق تسلیم کرد بکاروی قیام نمود چون حبابه
از دنیا آمدن کردم بر پیشه وی نوشته دیدم بخط سبزه **تفوت**
عیش و راضیه **خجسته** **فالیه** چون و برادری کردم شبانه
و برادر خواب دیدم که موالت ایچ بر سر نهاده گفتم **ما فعل الله**
بک خدای با توجه کرد گفت مریدم چه نهاده بدو سائید زیادت
تر گفتم زیادت تو چرا گفت ایشان شش برکنار گشته شده و من

دارند آن حضرت فرمود که اگر
عین طلاله است جایز است
و ایستاده است جایز است
و ایستاده است جایز است
و ایستاده است جایز است
و ایستاده است جایز است
و ایستاده است جایز است
و ایستاده است جایز است

بشیر ملک چهار **بیت** عاشق بسیه حبابه غم دوست شد
غازی بغزای دشمن اندر تک و پور چون گشته شوم آن جوانی
کان گشته و شست و این گشته در **ششم** ازان هفت تن **جمله**
دعوت امره ذات جمال **حسب** مودی که ذی صامیه حال او را
با خود دعوت کند و گوید من از خدای بیستم که پیور دکان گشت
حسن بصری گوید در دنیا و آهنگری بود دیدم که دست
میان اتق میگرد و آهن تقصیده بدست می گرفت و از کار
گفتم این چه حالت است گفت آری خط سالی بود ز فو حلال
نزدیک من آمد و گفت مرا طعمی ده که کو دکان بیتم از گفتم
ندم تا که این دست کردی آن لب برفت دیگر روز با او ایامان
سخن گفت و چنین جواب شنید و ز بیم آمد و گفت ای مود کار
ای مرد با بچه گفتی تر در دامن ما خلوتی باید که کسی مالد نه بیند کن
زنا در خانه پردم در خانه بینم خواستم که قصه وی کنم گفت ای
مرد شرط کردی بام که خلوتی باید که کسی مالد نه بیند گفتم که می بیند
گفت خدای بند که پادشاه بحقت و چهار گواه عادل که دو
بوی من موکلند و بر تو سخن آن زن در من اثر کرد دست از وی

بشیر ملک چهار **بیت** عاشق بسیه حبابه غم دوست شد
غازی بغزای دشمن اندر تک و پور چون گشته شوم آن جوانی
کان گشته و شست و این گشته در **ششم** ازان هفت تن **جمله**
دعوت امره ذات جمال **حسب** مودی که ذی صامیه حال او را
با خود دعوت کند و گوید من از خدای بیستم که پیور دکان گشت
حسن بصری گوید در دنیا و آهنگری بود دیدم که دست
میان اتق میگرد و آهن تقصیده بدست می گرفت و از کار
گفتم این چه حالت است گفت آری خط سالی بود ز فو حلال
نزدیک من آمد و گفت مرا طعمی ده که کو دکان بیتم از گفتم
ندم تا که این دست کردی آن لب برفت دیگر روز با او ایامان
سخن گفت و چنین جواب شنید و ز بیم آمد و گفت ای مود کار
ای مرد با بچه گفتی تر در دامن ما خلوتی باید که کسی مالد نه بیند کن
زنا در خانه پردم در خانه بینم خواستم که قصه وی کنم گفت ای
مرد شرط کردی بام که خلوتی باید که کسی مالد نه بیند گفتم که می بیند
گفت خدای بند که پادشاه بحقت و چهار گواه عادل که دو
بوی من موکلند و بر تو سخن آن زن در من اثر کرد دست از وی

بشیر ملک چهار **بیت** عاشق بسیه حبابه غم دوست شد
غازی بغزای دشمن اندر تک و پور چون گشته شوم آن جوانی
کان گشته و شست و این گشته در **ششم** ازان هفت تن **جمله**
دعوت امره ذات جمال **حسب** مودی که ذی صامیه حال او را
با خود دعوت کند و گوید من از خدای بیستم که پیور دکان گشت
حسن بصری گوید در دنیا و آهنگری بود دیدم که دست
میان اتق میگرد و آهن تقصیده بدست می گرفت و از کار
گفتم این چه حالت است گفت آری خط سالی بود ز فو حلال
نزدیک من آمد و گفت مرا طعمی ده که کو دکان بیتم از گفتم
ندم تا که این دست کردی آن لب برفت دیگر روز با او ایامان
سخن گفت و چنین جواب شنید و ز بیم آمد و گفت ای مود کار
ای مرد با بچه گفتی تر در دامن ما خلوتی باید که کسی مالد نه بیند کن
زنا در خانه پردم در خانه بینم خواستم که قصه وی کنم گفت ای
مرد شرط کردی بام که خلوتی باید که کسی مالد نه بیند گفتم که می بیند
گفت خدای بند که پادشاه بحقت و چهار گواه عادل که دو
بوی من موکلند و بر تو سخن آن زن در من اثر کرد دست از وی

[illegible]

که اگر کسی فساد پیدا در صورت
زند و بیرون از آن فساد
پیدا شود

از آنکه او در این زمانه

وَقَدْ قُتِلَ فِي هَذِهِ الْمَدِينَةِ
مَلِكًا سَمِيًّا بِاسْمِ

[illegible]

کرده و فرمودند که بگو
از شما دعا فرستم یا نه
پیشیند

خورنایاب استلایا
 برشته در شجر
 کلام جعفر صادق علیه السلام
 او ندی است و کفر و منافق
 بجز اینها که از کفر
 او ندی است و کفر و منافق
 بجز اینها که از کفر
 او ندی است و کفر و منافق
 بجز اینها که از کفر

[illegible]

وکذا یومنون بالجنة
 انهم علیها وفاضلهم
 درجات علیها علی
 علیهم السلام وکذا
 انهم یومنون بالجنة
 انهم علیها وفاضلهم
 درجات علیها علی
 علیهم السلام وکذا

فانما اجروا و نقلت الى
يرسل الله ما علم من
تيسر من
الكل ما جلد ان كان
يحيى من بعد ان يقع
بطعام و ان خلق
الارباب ان
الشيء من
الاشياء من
وان لا يطعم بعد ان

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

سرچ بگوید و آن بخت کند
 و طفل روزی زیاده میکند
 و منقول است که پیغمبر فرمود
 که یا کرم دانی طفلان را نه براه
 خود که جای خدو ملک
 نه بگویند و آن را در پیشگاه
 بکنند و آن را در پیشگاه
 بسیار و بسیار که طعام
 دهان بماند و در دست
 و در پیش علی و فرموده
 که بکنید بگویند و فرمود
 بماند و بخدمت بخت
 و فرمود که در روز

Handwritten text in Arabic script, likely a manuscript or letter, featuring a prominent red ink signature or stamp in the center.

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

مرد

و بهر سه روز یک بار دعا
 بخواند که اگر در روز
 و در وقت که چون بخواهد
 در وقت و اگر در وقت
 از آن وقت و در وقت
 از آن وقت و در وقت

این کتاب را در سال ۱۲۸۵ هجری قمری
در شهر تبریز به خط نستعلیق
تألیف کرده ام و این کتاب را
به نام خودم ثبت کرده ام

هو طه و فاضل از موزون
فرد که الهای قوس می
نرسد و از پیدار نام
بمقدام قدم فردنگاه
در مقام انوار المیزان
شعاع نور در دهر برآید
و فرزند که حق تعالی
تاریخا بجز خود خلقی
پیشانی حل اول کرد

[illegible]

PLATE

[illegible]

1

۱- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۲- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۳- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۴- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۵- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۶- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۷- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۸- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۹- کتابت و تصحیف و تخریب
 ۱۰- کتابت و تصحیف و تخریب

[illegible]

۱- این کتاب در علم طب
 ۲- این کتاب در علم طب
 ۳- این کتاب در علم طب
 ۴- این کتاب در علم طب
 ۵- این کتاب در علم طب
 ۶- این کتاب در علم طب
 ۷- این کتاب در علم طب
 ۸- این کتاب در علم طب
 ۹- این کتاب در علم طب
 ۱۰- این کتاب در علم طب

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

والتاريخ المذكور في هذا الكتاب
هو تاريخ سنة ١٢٠٠ هـ
والكتاب المذكور في هذا الكتاب
هو كتاب تاريخ سنة ١٢٠٠ هـ
والكتاب المذكور في هذا الكتاب
هو كتاب تاريخ سنة ١٢٠٠ هـ

۱- در این کتاب که در این کتاب
 ۲- در این کتاب که در این کتاب
 ۳- در این کتاب که در این کتاب
 ۴- در این کتاب که در این کتاب
 ۵- در این کتاب که در این کتاب
 ۶- در این کتاب که در این کتاب
 ۷- در این کتاب که در این کتاب
 ۸- در این کتاب که در این کتاب
 ۹- در این کتاب که در این کتاب
 ۱۰- در این کتاب که در این کتاب

۱- در این کتاب که در این کتاب
 ۲- در این کتاب که در این کتاب
 ۳- در این کتاب که در این کتاب
 ۴- در این کتاب که در این کتاب
 ۵- در این کتاب که در این کتاب
 ۶- در این کتاب که در این کتاب
 ۷- در این کتاب که در این کتاب
 ۸- در این کتاب که در این کتاب
 ۹- در این کتاب که در این کتاب
 ۱۰- در این کتاب که در این کتاب

طایرونند و عفتان در
 فضا خزان در قنار
 آب و تو که حق تعالی
 از آن خفا بر آفرید
 همچون آرد و بی اختیار
 شد عوده از پای او
 علی چون تو می گفتم
 که این تو که بودی
 و من و وصف که بینی
 و تو بی که از تو ماندن

طایرونند و عفتان در
 فضا خزان در قنار
 آب و تو که حق تعالی
 از آن خفا بر آفرید
 همچون آرد و بی اختیار
 شد عوده از پای او
 علی چون تو می گفتم
 که این تو که بودی
 و من و وصف که بینی
 و تو بی که از تو ماندن

فرمودند یا رسول الله
جبرائیل علیه السلام که هر
فرمودند و فرمودند
سردی و درستی
بدرستی و درستی
اقتداء به باشد
زنی که فرمودند
یا علی جمیع کن و اول ماه
و سال ماه و آخر ماه
نزدیکی که بعد از وقت
پیشین که فرمودند
و شیطان یا هر که
یا علی سخن گوید در وقت

2

فای که بر روی در آن
باشد یا علی بن ابی طالب
در پیش نام او فرزند منافق
عظماء علی بن ابی طالب
که فرزند منافق است
از شیطان زاده شد
یا علی بن ابی طالب
که فرزند منافق بود

Handwritten notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

رسول خداوندی بود
 که مردم خداوندی را
 فرمود و گفت که
 که در دنیا و آخرت
 و از شما که از او
 و فرمود که از او
 و از او که از او
 و از او که از او

رسول خداوندی بود
 که مردم خداوندی را
 فرمود و گفت که
 که در دنیا و آخرت
 و از شما که از او
 و فرمود که از او
 و از او که از او
 و از او که از او

[illegible]

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or note, located at the bottom right of the page.

[illegible]

کتابخانه عمومی
مکتبہ اسلامیہ
طرابلس

و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا

از جای نمی چسبید گفت ای از جوانی روی ناهای بهرست سالیان
تا سعادیت حاصل شود از آنجا که عقل یکاست غلام بود روی بر
لین نهاد و گفت که سعادیت و دولت ایم بهتر که خود را کز
سم سعاد با دله عالم افکند پس چون سلطان ادب و وقت عالم
بدید شفق در باطنش پدید آمد مهری در دلش پدید آمد
روزگار او را تصرف ملک خود کرد و اندک بجلال ذوالجلال که اگر
عیرا حق و قدم در میدان بندگی نمی سعادتی حاصل شود که هرگز
بشقاوت مبدل نگردد و لطف خود را بر او قهرمانه تواند بود
صراط اسانت بگذراند و در همت بهشت بر تو بگذراند که **حق**
اذا باطوا طاعتا ففقت آواها خازان بهشت استقامت تو
فرستد جنت حورین کند او روز از حیثات دنیا برکنار یابد
و اهلستان همت بهشت در کنارت بنهد که **الظلمات**
للظلمین و الطمأنينة للصلوات **فصل نهم**
روغن التوبه کنی در دنیا کالک غریب او عاری بیل
و عدتک من اصحاب القبول صدق رسول الله **السلوات**
پادشاهان و اهل عالم را اینهم سطوت قهرت خراب شد حکمها و امان
عمل خود کباب شد و رحمت و رحیمی از رحمت تو سید ایمان کمال
قدرت بیافریند و رحمت بجای آید و کاروان در ماند و نرسد
و از ما برست یک **مهر** از فضل تو جمع بنده تو میداند
مقبول تو خرقه قبل جاوید شد **لطف** یکدم زده یوستی

نام یک بند و قطش پانده
و نیک بکام در آید و نیک
شود و اقامت فرماید
رسول گفت هر که
کند و با ایشان باشد
کلام او حجت است
و از شوق خیزد و
آید و سخن او حجت است
و بعد و ماد را قضا شود
که بوی بهشت بخورند
و چون که بوی بهشت
و چون که بوی بهشت
و چون که بوی بهشت

و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا

و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا

کان دزد به از هزار خورشید شد **۵** پادشاهان از بخار و خوار و خوار
و انعام عام خود نظره در کام جان ما چکان و نظره و امان
مکمل بود و کردان یا آیه الهالین و الحیر المناصین **روایت**
از ان شمس فلک رسالت سر و چون جلالت سلطان با کله جنت و
خطه قوت مردم دیده عالم مقتدی اینا پیشوای اصفا محمد
مصطفی میفرماید که در دنیا چنان باش که غریبان باشند یا
چنانکه آه که زبان و خوشی را از حله مردم کان شمار و زکی
بر رسیدند که **تا المخرج** غریب جنت گفت وطن و مسکن گذشت
یعنی دنیا وطن و مسکن است دنیا را از کله او و دست از دنیا و کله
و راحت او بدر دل در نعمت و حمت و زر و سیم و زینت او بیند
و بداند نهایت هر از دیده مدحت و حاصل هر آمده رفتن شری
شربت ملک که هر زنده را بیاید چید ضربت ملک ضربتی است
که هر آفریده را بخوار در سید سلطنت سلطان ضربت او را دفع
حمت و حمت ملکان خدمت او را مانع از اگر بیخ برین عالم
سازی طبایع نه حرکت نکون سازد و راند و اگر در زیر مقام
زمین حصار آیین و درین سازی صرصر متی و کت و چون کرد
پس چون سال چنین است و مجمع و مال چنین صواب است
که اقتدا با نبی و اولیا کنی و محنت دنیا کیش و ابرادی دنیا کیش
که این محنت از آینه و راحت و آسایش بداید و وقتی که سماع
کلام باری بگوش موش خود سده **کلام** **مرفوع** **کلام** **کلام**

و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا
و چون بدیدیم که از این جهت که در این دنیا

که هر کس در این کتاب را بخواند
 تمام جرمها را در روز قیامت
 از یاد او بردارند و او را
 بهشت عاقبت دهد
 این کتاب را هر کس بخواند
 در روز قیامت
 او را عاقبت دهد
 این کتاب را هر کس بخواند
 در روز قیامت
 او را عاقبت دهد

و این بیش که از جام اجل مت شوی
 سرمایه بدست گردی ره کا بخا
 که ما من الموت فی طرف وفی نفس
 و اعلم بان سهام الموت نافذة
 ما بال دینک ترضی ان ترضی
 و ثوب نفسك مفضل بالک
 آدم گفت خداوند من از بزم عیتر هم گفت ای آدم مرگ با تو اوست
 در بیکو ترین صورت و بر اینها ای جبریل و میکائیل بروید و آدم
 یاری دهید بر دیدن مرگ فرشتگان بیایند و مرگ را با آدم عذوب
 بر صورت کشایم برها باز کشایم و یکی بشرق و یکی بغرب دهی چشم
 باز کرده دنیا در پیش و چون دانه در پایانی آدم توبه کرد
 و پشیمانی شد چون بپوش آمد ملک الموت را دید که قبض روح می کرد
 گفت یا ملک الموت همه فرزندان مرا ایستاده و ادعت این اسان
 تربیت بر ما صیان فرزندان تو افتاد و از چندین خواهد بود آدم
 گفت خداوند جان دادن بر موشان اسان کردن موشی در روزی
 ملک الموت را گفت بچه کار آمدی زیارت یا قبض روح گفت
 قبض روح گفت خدا غم هلت ده که عیال را و ادعای کم گفت ملک
 نیست گفت خدا که خدا را سجده کم دستوری یافت و سجود
 افتاد و گفت ملک الموت را فرمای تا چندان مرا هلت دهد
 که عیال را و ادعای کم دستوری یافت بدو خانه را و ادعای کم ای مادر
 سفر و در پیش دارم گفت ای فرزند جعفریت گفت سفر قیامت

و این کتاب را هر کس بخواند
 در روز قیامت
 او را عاقبت دهد
 این کتاب را هر کس بخواند
 در روز قیامت
 او را عاقبت دهد

و این کتاب را هر کس بخواند
 در روز قیامت
 او را عاقبت دهد
 این کتاب را هر کس بخواند
 در روز قیامت
 او را عاقبت دهد

مادرش بگریست بدو خانه عیال و لطف آله و ایشا را و ادعای کم کرد و گوی
 خورد بود موسی را در دامن پدر او بخت و بگریست موسی نیز بگریست
 خطاب آمد که ای موسی بدو نگاه مای ایچی این گریه و زاری برای چیست
 گفت خداوند ما برین کود کام رحمت می آید گفت ای موسی دل فاجع دارد
 که من ایشا ترا می گویدم موسی ملک الموت را گفت اگر کدام عضو من
 جان پیرون می آری گفت از دهن گفت از دهنی که بواسطه با خدای
 سخن گفتند ام بدست که بدان الواح توبه گرفته ام یا از پای که بدان بطور
 تمناجات رفت تمام ملک الموت ترنجی بدست ری داد بیلک بوییدند روح
 و بر قبض کرد فرشتگان گفتند ای اسان ترین هر کس مرگ را بگوید یا فقی
 گفت چون کوفته می که زنده و ست با نکتند **آورد** که عیسی میم
 مادر هم دیکه بودند و روز عید داشتند و از یکاه که افشا دیکه بود
 عیسی بشو بطیب یکاه رفت میم برای نماز برخواست ملک الموت را
 دید که بروی سلام کرد گفت که است که در بر من تا ریک بر من سلام کند
 که دلم از وی میزد که گفت ملک الموت قبض روح تو آمدم گفت چند ان
 امام ده که لیرم عیسی باز گید گفت هلت نیست روح و بر قبض کرد عیسی
 باز آمد مادر را دید افتاده بند داشت که خفته است بر بالین می نیست
 تا نزدیک بود که انظار ایشان بگذرد آواز داد که ای مادر برخیز تا نزد
 کشای از لای هر خرد و از می شنید که ای عیسی با مرده خطاب میکنی خدا
 مزد و عمارت را عیسی بکاروی قیام کرد و چون و بر آمدن کرد و حاکم
 و شنیدست و بگریست از بالا سر خود آوازی شنید که گاه کرد مادر را

و این کتاب را هر کس بخواند
 در روز قیامت
 او را عاقبت دهد
 این کتاب را هر کس بخواند
 در روز قیامت
 او را عاقبت دهد

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

Handwritten text in Devanagari script, likely a signature or name, located at the bottom of the page.

فصل في بيان
نقص الوجود
في الوجود
فصل في بيان
نقص الوجود
في الوجود

از طرف انجمن فقه و حدیث

[illegible][illegible]

و شرفیوز فتن ابیج
فنت ازینو ناسبت برین
وامام جعفر صادق ازینو
اکبر خیریه و تقدیر اند
و یوسف و یحیی و یونس
انرا که است که چون زود
یا ازینو پیر و عیال
فصل دوم در
الله تعالی چنانکه
صلوات الله علیه

۱۲۰۰
 ۱۲۰۱
 ۱۲۰۲
 ۱۲۰۳
 ۱۲۰۴
 ۱۲۰۵
 ۱۲۰۶
 ۱۲۰۷
 ۱۲۰۸
 ۱۲۰۹
 ۱۲۱۰
 ۱۲۱۱
 ۱۲۱۲
 ۱۲۱۳
 ۱۲۱۴
 ۱۲۱۵
 ۱۲۱۶
 ۱۲۱۷
 ۱۲۱۸
 ۱۲۱۹
 ۱۲۲۰
 ۱۲۲۱
 ۱۲۲۲
 ۱۲۲۳
 ۱۲۲۴
 ۱۲۲۵
 ۱۲۲۶
 ۱۲۲۷
 ۱۲۲۸
 ۱۲۲۹
 ۱۲۳۰
 ۱۲۳۱
 ۱۲۳۲
 ۱۲۳۳
 ۱۲۳۴
 ۱۲۳۵
 ۱۲۳۶
 ۱۲۳۷
 ۱۲۳۸
 ۱۲۳۹
 ۱۲۴۰
 ۱۲۴۱
 ۱۲۴۲
 ۱۲۴۳
 ۱۲۴۴
 ۱۲۴۵
 ۱۲۴۶
 ۱۲۴۷
 ۱۲۴۸
 ۱۲۴۹
 ۱۲۵۰
 ۱۲۵۱
 ۱۲۵۲
 ۱۲۵۳
 ۱۲۵۴
 ۱۲۵۵
 ۱۲۵۶
 ۱۲۵۷
 ۱۲۵۸
 ۱۲۵۹
 ۱۲۶۰
 ۱۲۶۱
 ۱۲۶۲
 ۱۲۶۳
 ۱۲۶۴
 ۱۲۶۵
 ۱۲۶۶
 ۱۲۶۷
 ۱۲۶۸
 ۱۲۶۹
 ۱۲۷۰
 ۱۲۷۱
 ۱۲۷۲
 ۱۲۷۳
 ۱۲۷۴
 ۱۲۷۵
 ۱۲۷۶
 ۱۲۷۷
 ۱۲۷۸
 ۱۲۷۹
 ۱۲۸۰
 ۱۲۸۱
 ۱۲۸۲
 ۱۲۸۳
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۵
 ۱۲۸۶
 ۱۲۸۷
 ۱۲۸۸
 ۱۲۸۹
 ۱۲۹۰
 ۱۲۹۱
 ۱۲۹۲
 ۱۲۹۳
 ۱۲۹۴
 ۱۲۹۵
 ۱۲۹۶
 ۱۲۹۷
 ۱۲۹۸
 ۱۲۹۹
 ۱۳۰۰

هو که می بیند در دود و بار
روایت میکند که فرود آمده
علم از حضرت سال
کرد و در حضرت سال
و هزار درج بالا و بلند
برای او خدایکی بنویسد
که با عباد راه برود و بگوید
زقون براه از اوصاف و
و زینت اوصاف و زینت
و زینت و طریق اوصاف

[illegible]

این کتاب در بیان احوال و سیرت
 و صفات و مناقب و کرامات
 و شایسته های آن بزرگوار
 است که در هر روز از او
 بهره مند گردید و از نور
 و جلال او فیض حاصل نماید
 و به سعادت و نجات برسد
 آمین

که او خلیل است پسندیده و برگزیده حضرت است پس ابراهیم کار در حلق
 اسماعیل نهاد هر چند قوت کرد نهید و اسماعیل بکشتی پدر خود را بش
 و فرمان حق بجای آرقت حکم هر چند قوت یکم کار دینی برد گفت ای پدر
 در روی من نگاه میکنی شفقت پدریت منع میکند روی من بر خانه نه
 و کار در بر قضای من نه کار در بر قضای او نهاد چندانکه قوت کرد کار در بر
 کردید و نیزه بر آید و کندی سبوی اسماعیل ابراهیم گفت ای فرزند
 هر چند قوت یکم کار در بر میکردی گفت سرکار در حلق من فرور ابراهیم
 خواست که سرکار در حلق وی فرماید و از آنکه کار ابراهیم **قد مکنت**
الفرع ای ابراهیم خواب خود را ست کردی دست از اسماعیل بردار و این
 کو سفند بجای وی قرار کن ابراهیم کار کن جبریل آمد و گفت و گفت و گفت
 چون کو سفند بر زمین نهاد ابراهیم خواست که کو سفند را ببرد و کو سفند
 بخت ابراهیم در عقب وی رفت و ویران گرفت چون آن اید اسماعیل را
 کشاده دید گفت ای فرزند ترا که کشادگت آتش کار گشتن خطم داد
 جبریل گفت ای ابراهیم اسماعیل را بگو تا دعا کند که هر دعای که این است
 خواهد اجابت شود اسماعیل گفت خداوند از امروز تا اوقات هر که
 ترا میخواند و یکی کو بدو بر سران تو ایمان آرد بروی رحمت و ویر
 بیاموزد یا شاه عالم گفت رحمت کردم و بیاموزیدم فضل بن سلوان
 روایت کرد که از جگر گوشه مصطفی و در لطفی علی بن محمد رضا اشعری
 که چون حق تعالی کو سفندی فرستاد از برای فدای اسماعیل و ابراهیم
 آنرا در حج گرد خاطرش گذشت که اگر بدست خود فرزند خود را بکشد

آنکه انبیا و اولاد
 فی الدنيا و الآخرة
 علی و امام حسن و امام حسین
 و عقیل و برادران حضرت
 المومنین و عیال و اولاد
 و عیال با سبب شایسته بودن
 فرزند و اولاد و عیال
 هر کس که و دعا بخواند
 شخصی را این دعا بخواند
 و دعای استودع الله بلیک
 و اما انک و اولادک
 تحت امانت الله تعالی
 و اعظم لک امانت و حفاظت

که او خلیل است پسندیده و برگزیده حضرت است پس ابراهیم کار در حلق
 اسماعیل نهاد هر چند قوت کرد نهید و اسماعیل بکشتی پدر خود را بش
 و فرمان حق بجای آرقت حکم هر چند قوت یکم کار دینی برد گفت ای پدر
 در روی من نگاه میکنی شفقت پدریت منع میکند روی من بر خانه نه
 و کار در بر قضای من نه کار در بر قضای او نهاد چندانکه قوت کرد کار در بر
 کردید و نیزه بر آید و کندی سبوی اسماعیل ابراهیم گفت ای فرزند
 هر چند قوت یکم کار در بر میکردی گفت سرکار در حلق من فرور ابراهیم
 خواست که سرکار در حلق وی فرماید و از آنکه کار ابراهیم **قد مکنت**
الفرع ای ابراهیم خواب خود را ست کردی دست از اسماعیل بردار و این
 کو سفند بجای وی قرار کن ابراهیم کار کن جبریل آمد و گفت و گفت و گفت
 چون کو سفند بر زمین نهاد ابراهیم خواست که کو سفند را ببرد و کو سفند
 بخت ابراهیم در عقب وی رفت و ویران گرفت چون آن اید اسماعیل را
 کشاده دید گفت ای فرزند ترا که کشادگت آتش کار گشتن خطم داد
 جبریل گفت ای ابراهیم اسماعیل را بگو تا دعا کند که هر دعای که این است
 خواهد اجابت شود اسماعیل گفت خداوند از امروز تا اوقات هر که
 ترا میخواند و یکی کو بدو بر سران تو ایمان آرد بروی رحمت و ویر
 بیاموزد یا شاه عالم گفت رحمت کردم و بیاموزیدم فضل بن سلوان
 روایت کرد که از جگر گوشه مصطفی و در لطفی علی بن محمد رضا اشعری
 که چون حق تعالی کو سفندی فرستاد از برای فدای اسماعیل و ابراهیم
 آنرا در حج گرد خاطرش گذشت که اگر بدست خود فرزند خود را بکشد

کردی توانی عظیم و در کعبه رفیع مرا حاصل شدی یا دها عالم بوی رحمت
 کرد که ای ابراهیم از جمله خلقان که دوستی داری گفت محمد را که ای جبریل
 گفت که بنزدیک تو از وی دوستی و شرفی تو خلقیت گفت محمد
 دوست داشته تر است بنوا بقش تو گفت محمد گفت فرزند او دوست
 داری یا فرزند خود را گفت فرزند او را ان شاء عالم گفت فرزند او را که
 نامش حسین باشد که و بی ظالمان تو را بکشند بخواری و زاری و زاری
 تمام تر بعد از آنکه بعضی از فرزندان او بعضی پیغمبر پیش او گشته و بعضی
 بنشینند که این کریمین تو را حسین و ابوالی که بدل تو رسیده از حکایت
 واقعه حسین ع در مقابل آن نهادم که فرزند خود را قربان کرده باشی
 و ثواب و درجه آن قربانت که انکارم عزیزان بگوید که ثواب
 اهل بیت حسین ع چنان است در حق و امام حسن ع کرم
 آمده که چون این آیه را بتهید که **اِنَّكَ لَکَرِيمٌ فَتَقَالُ تَقَالُ**
بِالْاُخْرَى رسول خدا که گفت شهادت بخدا و بگوئی که ما را بکشند
 از خودمان این است که گفت یا رسول الله یعنی فرزند ترا بکشند
 گفت آری جگر گوشه حسن را نه دهنتا افتاد یا نه جگر از وی جدا
 شود و نور دهرم حسین را با فرزند و بخواری و زاری بکشند و
 بر کشتن کان حسین و دوستان ایشان و بر کشتن کان ایشان
 لعنت رواند و صلوات میدهند بر آنان که بر کشتن کان ایشان
 لعنت میکنند کشتن کان حسین و اتباع و اشاع ایشان از این خدا

که او خلیل است پسندیده و برگزیده حضرت است پس ابراهیم کار در حلق
 اسماعیل نهاد هر چند قوت کرد نهید و اسماعیل بکشتی پدر خود را بش
 و فرمان حق بجای آرقت حکم هر چند قوت یکم کار دینی برد گفت ای پدر
 در روی من نگاه میکنی شفقت پدریت منع میکند روی من بر خانه نه
 و کار در بر قضای من نه کار در بر قضای او نهاد چندانکه قوت کرد کار در بر
 کردید و نیزه بر آید و کندی سبوی اسماعیل ابراهیم گفت ای فرزند
 هر چند قوت یکم کار در بر میکردی گفت سرکار در حلق من فرور ابراهیم
 خواست که سرکار در حلق وی فرماید و از آنکه کار ابراهیم **قد مکنت**
الفرع ای ابراهیم خواب خود را ست کردی دست از اسماعیل بردار و این
 کو سفند بجای وی قرار کن ابراهیم کار کن جبریل آمد و گفت و گفت و گفت
 چون کو سفند بر زمین نهاد ابراهیم خواست که کو سفند را ببرد و کو سفند
 بخت ابراهیم در عقب وی رفت و ویران گرفت چون آن اید اسماعیل را
 کشاده دید گفت ای فرزند ترا که کشادگت آتش کار گشتن خطم داد
 جبریل گفت ای ابراهیم اسماعیل را بگو تا دعا کند که هر دعای که این است
 خواهد اجابت شود اسماعیل گفت خداوند از امروز تا اوقات هر که
 ترا میخواند و یکی کو بدو بر سران تو ایمان آرد بروی رحمت و ویر
 بیاموزد یا شاه عالم گفت رحمت کردم و بیاموزیدم فضل بن سلوان
 روایت کرد که از جگر گوشه مصطفی و در لطفی علی بن محمد رضا اشعری
 که چون حق تعالی کو سفندی فرستاد از برای فدای اسماعیل و ابراهیم
 آنرا در حج گرد خاطرش گذشت که اگر بدست خود فرزند خود را بکشد

که او خلیل است پسندیده و برگزیده حضرت است پس ابراهیم کار در حلق
 اسماعیل نهاد هر چند قوت کرد نهید و اسماعیل بکشتی پدر خود را بش
 و فرمان حق بجای آرقت حکم هر چند قوت یکم کار دینی برد گفت ای پدر
 در روی من نگاه میکنی شفقت پدریت منع میکند روی من بر خانه نه
 و کار در بر قضای من نه کار در بر قضای او نهاد چندانکه قوت کرد کار در بر
 کردید و نیزه بر آید و کندی سبوی اسماعیل ابراهیم گفت ای فرزند
 هر چند قوت یکم کار در بر میکردی گفت سرکار در حلق من فرور ابراهیم
 خواست که سرکار در حلق وی فرماید و از آنکه کار ابراهیم **قد مکنت**
الفرع ای ابراهیم خواب خود را ست کردی دست از اسماعیل بردار و این
 کو سفند بجای وی قرار کن ابراهیم کار کن جبریل آمد و گفت و گفت و گفت
 چون کو سفند بر زمین نهاد ابراهیم خواست که کو سفند را ببرد و کو سفند
 بخت ابراهیم در عقب وی رفت و ویران گرفت چون آن اید اسماعیل را
 کشاده دید گفت ای فرزند ترا که کشادگت آتش کار گشتن خطم داد
 جبریل گفت ای ابراهیم اسماعیل را بگو تا دعا کند که هر دعای که این است
 خواهد اجابت شود اسماعیل گفت خداوند از امروز تا اوقات هر که
 ترا میخواند و یکی کو بدو بر سران تو ایمان آرد بروی رحمت و ویر
 بیاموزد یا شاه عالم گفت رحمت کردم و بیاموزیدم فضل بن سلوان
 روایت کرد که از جگر گوشه مصطفی و در لطفی علی بن محمد رضا اشعری
 که چون حق تعالی کو سفندی فرستاد از برای فدای اسماعیل و ابراهیم
 آنرا در حج گرد خاطرش گذشت که اگر بدست خود فرزند خود را بکشد

کلاه درگاه که خورشید
 بر آن تابان است و در آن
 کلاه درگاه که خورشید
 بر آن تابان است و در آن

امروز که دست شمار است و سنگری ایشان کشته تا فردا که روز دولت
 ایشان باشد شمار را دست گیرند که **وَاتَّخَذُوا عَهْدَهُمْ الْإِسْلَامَ**
قَالَ لَهُمْ گفتند یا رسول الله **وَمَا دَوْلَتُهُمْ** آن چه دولت است که
 ایشان خواهد بود آن صاحب دولت حقیقت زبان برکشاد که ایشان
 جمعی اند که امروز یک بخت ایشان را میسر می آید درگاه مبارک گفته
 تا لاجرم بنام مقبل هر که کشته اند پس چون ایشان امروز حقیقت
 پندگان خوانند فردا اقبال را فرمان بردار ایشان گردانند تا هر که
 نظری کنند دولت بوی فرسند چون امروز ایشان از دلان بوی
 فانی مست کشیدند فردا هر دست ایشان را بود خطاب بدیشان در
 کبر خیزید هر که شمار دست گرفته در دار دنیا او را دست گیرید
 هر که نان پاره بردست شما نهاده ولایت هشت بهشت را باقطاع
 از در دست او نهد هر که بشتر بخاک ساقی شما بوده است ساقیان
يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَلَدَانِ را بفرماید تا جام **وَيَسْقُونَ فِيهَا كَأْسًا**
 و دست او نهد هر که شمار را بخواهد پوشانیده است رضا را فرماید
 تا بجامه داری او بر خیزد و از جامه خانه **وَيَقْبَهُمَا الشَّجَرُ الْأَفْشَى**
 خاسته او حریر و استبرق که **عَالِيَهُمْ ثِيَابٌ سَنَدُسٌ خَصْرٌ**
 پوشانیده است درویش دست است که هر چه او عزیز است از وی
 فردا که همه دستها فرو بندند خود را از آن دست دست پیوسته در
 ملک فردوس نهاده نهان بکشند حقاقت در درویشان نگاه
 نکند که اگر هزار فقر و محروم را از خود دروید درین تو چندان

آیا این وقت که از ایشان
 است این که توان گفت که
 در هر که توان گفت که
 بالای هر که توان گفت که
 میان او را در هر که
 نزدیک شوی که او را در
 و او را بلیغ کرده و او را
 صحرای بیابانی و در هر که
 فرود آید که بجا باشد چون
 زم زم و حلقه بسیار باشد که
 هر چه از وی دور است که
 پیش از آنکه بشنوی و هر که
 حاجت روی از مردم فدا

کلاه درگاه که خورشید
 بر آن تابان است و در آن
 کلاه درگاه که خورشید
 بر آن تابان است و در آن

کلاه درگاه که خورشید
 بر آن تابان است و در آن
 کلاه درگاه که خورشید
 بر آن تابان است و در آن

نقصان درین راه که در میان راه او بظرف حقارت نگاه کنی که
 زندگان راه حق گفت مدتی در شهر واسطه بودم جوانی دیدم ترک
 جهره عجبی را بان کرد هفتصد یک روز بنزد و رکاه می نمود کاری
 طلبید و تا هفتصد یک کیلادی در روی نگاه کردم هایت ایند ملوک
 از ناصیه شریف او بی تانت آثار احترام و دلایل احتشام از
 چنین پیشرو اهلان میزد هفتصد یک گفت که او را ندیدم شوق دیدار
 او در دم جای گرفت در غیبتی نطالعه حال او در طبع من ظاهر شد
 مواضعی که منازل غریبان بودی بقدم طلبیده بودم تا از حدود
 عمیانه گذشتم بخیرایه رسیدم ناله بیع من آمد بر آوازه آله بر تنم
 جوانان اویدم برخاک ذلت خفته ناوقای روی مستولی شده جهره
 ارغوانی زعفرانی کشته قدس نوری خیر رانی به مغرب واری
 بوس و بی یار در آن گوشه خرابه منتظر حکم الهی و متر صدقهای
 آسیای کشته سلام کردم جواب سلام باز داد و تن درین نگاه کرد
 خوشدل شدم هنوز فتنه قالمش از رخ جان خانی نشسته گفتم که خوشی
 کند تلجای ایم و از وی خواهد که بران قیام نیام گفتم ای جوان هیچ
 از روی داری گفت بضای حق گفت از دنیا میگویم گفتم بیج از روی
 دنیا از دل برکنده ام گفتم هیچ وصیتی داری گفت آری مهره بر آره
 من بسته است نای بروی نوشته نشانی بروی کشته ال مهره از
 بازوی من با کشتای و بعد از وفات من بولی ما و داء ال مهره نوح
 ن منصور برسان و بوی که ضاییت از خداوند این مهره منزه دهاد

کلاه درگاه که خورشید
 بر آن تابان است و در آن
 کلاه درگاه که خورشید
 بر آن تابان است و در آن

Handwritten notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

هذا البيت في قوله
الصلوات على النبي
الذي من الجليل العلو
بحملك وقوسك وكرامتك
مولى في ولايتك وكرامتك
رحمة العالمين عذون
ملوك طيبين عطف
فلك درگاه عالم
ملا المني فارتقى

و باری که در عالم عشق رسد باید که قوتش بد
 که بر زمین محبت کاهی چند بود زیرا که عاشقی حریف و درجه بلند
 دارد هر کس را قوت آن باشد که با آنجا رسد و چون در عالم
 درست آید در دروازه بلا و محنت بر وی کشاند کاروان هم
 خانه دل و می فرستند دلش سحر شود دیده اش در بار کبود و آید
 چون بکمال رسد هر چند ضربت قهرش پیشتر خود لذت بیشتر آید
 و اگر عذار بلا و قوه ابتلائی از وی منقطع شود همه جهان بر وی آید
 ز لای کشند **بیت** اگر سوز توام بلیت نفس آهسته شود
 از دود دلم راه نفس بسته شود در دیدن من کباب از میگرد
 تا هر چه نقش تست از آن شسته شود **آورد** که کی بجایادت درو
 رقت و برادر سگرافت مرگ دید گفت ای درویش صبر کن که هر که
 در پنج دوست صبر کند در دوستی صادق بود آن درویش قطره
 آب حیرت در آفاق افاق بگردانید و گفت در دنیا که غلط کردی
 هر که از صبریت معشوق لذت نیاید و عشق دمی و کذا است **بیت**
 هر که در راه عشق صادق نیست که جز برای و جز منافق نیست
 عاشقان سه طایفه اند عاشقان دنیا و عاشقان عقی و عاشقان
 مولی عاشقان دنیا آنانند که مت ایشان می ریاورد و جاه و منصب
 کار آخرت نماز نایشان اصحاب الشغال اند که نامه اعمال ایشان بد
 جب دهند و بحاجت دست جستان بدوزخ برند و عاشقان عقی
 آنانند که سیرتشان فکری در عمل را برای طبع بهشت کنند و خوف

دورخشان یا شد ایشان اصحاب الیمین اند چنانکه **آورد** اند
 که در بصره با ذر کانی بود با مانت و دیات مال بسیار داشت و یک
 پسر داشت در غایت حال و کمال و کیاست و فصاحت چون مرد
 وفات کرد و پسر بهر حد بلافت رسید بنیکان بصره به نامادی و بیعت
 کرد با مادرش گفت عروس پسر من باید در حال و کمال و کیاست
 و فصاحت تا روزی اتفاق افتاد که آن زن در کوچه میرفت گذرش بر
 مجلس منصور عمار افتاد منصور نفیر این آری گفت **خون عین**
کاشان اللؤلؤ المكنون صفت قد و قد و ضیا و حال و دوران
 میگردان آن داد که این عین خور را که دهند گفت یکی که کاوین
 بدهد گفت کارین ایشان چه باشد گفت غارتش و دونه و صدقه
 و جان در راه حق فدا کردن گفت اگر من اینجا قبول کنم تو چو میگو
 ی که کی ازین حور بیسم دهند گفت آری میزدن رفت و هزار دینار
 برگشت و پیش شیخ آفند و گفت بدستان این هزار دینار که
 و بدو و ایشان ده شیخ بستند و روزی چند برآمدند و در شهر افتاد که کار
 قصد مسلمانان کرده اند دفع ایشان چه او است بیرون باید رفت
 مسلمانان بیرون رفتند و زن پسر را بر می نشاند با سلاح تمام در
 میدان آفند و گفت چندان ای پسر تا بهر و من خودی چون حریف در
 پوست جوان در هر که آمد و حریف میگرد و دشمن میکشت و هر ست
 روی سوغا سمانیکرد و خوش خوش میخندید **رباعیه**
 کتم آخر بوقت جان داد و جیست خندیدن و خوش دل کت جوان جویده برکت
 حاد و تیرگی که با او بود

و غلامان خود را بخارند
 و باری که در عالم عشق رسد باید که قوتش بد
 که بر زمین محبت کاهی چند بود زیرا که عاشقی حریف و درجه بلند
 دارد هر کس را قوت آن باشد که با آنجا رسد و چون در عالم
 درست آید در دروازه بلا و محنت بر وی کشاند کاروان هم
 خانه دل و می فرستند دلش سحر شود دیده اش در بار کبود و آید
 چون بکمال رسد هر چند ضربت قهرش پیشتر خود لذت بیشتر آید
 و اگر عذار بلا و قوه ابتلائی از وی منقطع شود همه جهان بر وی آید
 ز لای کشند **بیت** اگر سوز توام بلیت نفس آهسته شود
 از دود دلم راه نفس بسته شود در دیدن من کباب از میگرد
 تا هر چه نقش تست از آن شسته شود **آورد** که کی بجایادت درو
 رقت و برادر سگرافت مرگ دید گفت ای درویش صبر کن که هر که
 در پنج دوست صبر کند در دوستی صادق بود آن درویش قطره
 آب حیرت در آفاق افاق بگردانید و گفت در دنیا که غلط کردی
 هر که از صبریت معشوق لذت نیاید و عشق دمی و کذا است **بیت**
 هر که در راه عشق صادق نیست که جز برای و جز منافق نیست
 عاشقان سه طایفه اند عاشقان دنیا و عاشقان عقی و عاشقان
 مولی عاشقان دنیا آنانند که مت ایشان می ریاورد و جاه و منصب
 کار آخرت نماز نایشان اصحاب الشغال اند که نامه اعمال ایشان بد
 جب دهند و بحاجت دست جستان بدوزخ برند و عاشقان عقی
 آنانند که سیرتشان فکری در عمل را برای طبع بهشت کنند و خوف

و باری که در عالم عشق رسد باید که قوتش بد
 که بر زمین محبت کاهی چند بود زیرا که عاشقی حریف و درجه بلند
 دارد هر کس را قوت آن باشد که با آنجا رسد و چون در عالم
 درست آید در دروازه بلا و محنت بر وی کشاند کاروان هم
 خانه دل و می فرستند دلش سحر شود دیده اش در بار کبود و آید
 چون بکمال رسد هر چند ضربت قهرش پیشتر خود لذت بیشتر آید
 و اگر عذار بلا و قوه ابتلائی از وی منقطع شود همه جهان بر وی آید
 ز لای کشند **بیت** اگر سوز توام بلیت نفس آهسته شود
 از دود دلم راه نفس بسته شود در دیدن من کباب از میگرد
 تا هر چه نقش تست از آن شسته شود **آورد** که کی بجایادت درو
 رقت و برادر سگرافت مرگ دید گفت ای درویش صبر کن که هر که
 در پنج دوست صبر کند در دوستی صادق بود آن درویش قطره
 آب حیرت در آفاق افاق بگردانید و گفت در دنیا که غلط کردی
 هر که از صبریت معشوق لذت نیاید و عشق دمی و کذا است **بیت**
 هر که در راه عشق صادق نیست که جز برای و جز منافق نیست
 عاشقان سه طایفه اند عاشقان دنیا و عاشقان عقی و عاشقان
 مولی عاشقان دنیا آنانند که مت ایشان می ریاورد و جاه و منصب
 کار آخرت نماز نایشان اصحاب الشغال اند که نامه اعمال ایشان بد
 جب دهند و بحاجت دست جستان بدوزخ برند و عاشقان عقی
 آنانند که سیرتشان فکری در عمل را برای طبع بهشت کنند و خوف

دورخشان یا شد ایشان اصحاب الیمین اند چنانکه **آورد** اند
 که در بصره با ذر کانی بود با مانت و دیات مال بسیار داشت و یک
 پسر داشت در غایت حال و کمال و کیاست و فصاحت چون مرد
 وفات کرد و پسر بهر حد بلافت رسید بنیکان بصره به نامادی و بیعت
 کرد با مادرش گفت عروس پسر من باید در حال و کمال و کیاست
 و فصاحت تا روزی اتفاق افتاد که آن زن در کوچه میرفت گذرش بر
 مجلس منصور عمار افتاد منصور نفیر این آری گفت **خون عین**
کاشان اللؤلؤ المكنون صفت قد و قد و ضیا و حال و دوران
 میگردان آن داد که این عین خور را که دهند گفت یکی که کاوین
 بدهد گفت کارین ایشان چه باشد گفت غارتش و دونه و صدقه
 و جان در راه حق فدا کردن گفت اگر من اینجا قبول کنم تو چو میگو
 ی که کی ازین حور بیسم دهند گفت آری میزدن رفت و هزار دینار
 برگشت و پیش شیخ آفند و گفت بدستان این هزار دینار که
 و بدو و ایشان ده شیخ بستند و روزی چند برآمدند و در شهر افتاد که کار
 قصد مسلمانان کرده اند دفع ایشان چه او است بیرون باید رفت
 مسلمانان بیرون رفتند و زن پسر را بر می نشاند با سلاح تمام در
 میدان آفند و گفت چندان ای پسر تا بهر و من خودی چون حریف در
 پوست جوان در هر که آمد و حریف میگرد و دشمن میکشت و هر ست
 روی سوغا سمانیکرد و خوش خوش میخندید **رباعیه**
 کتم آخر بوقت جان داد و جیست خندیدن و خوش دل کت جوان جویده برکت
 حاد و تیرگی که با او بود

و غلامان خود را بخارند
 و باری که در عالم عشق رسد باید که قوتش بد
 که بر زمین محبت کاهی چند بود زیرا که عاشقی حریف و درجه بلند
 دارد هر کس را قوت آن باشد که با آنجا رسد و چون در عالم
 درست آید در دروازه بلا و محنت بر وی کشاند کاروان هم
 خانه دل و می فرستند دلش سحر شود دیده اش در بار کبود و آید
 چون بکمال رسد هر چند ضربت قهرش پیشتر خود لذت بیشتر آید
 و اگر عذار بلا و قوه ابتلائی از وی منقطع شود همه جهان بر وی آید
 ز لای کشند **بیت** اگر سوز توام بلیت نفس آهسته شود
 از دود دلم راه نفس بسته شود در دیدن من کباب از میگرد
 تا هر چه نقش تست از آن شسته شود **آورد** که کی بجایادت درو
 رقت و برادر سگرافت مرگ دید گفت ای درویش صبر کن که هر که
 در پنج دوست صبر کند در دوستی صادق بود آن درویش قطره
 آب حیرت در آفاق افاق بگردانید و گفت در دنیا که غلط کردی
 هر که از صبریت معشوق لذت نیاید و عشق دمی و کذا است **بیت**
 هر که در راه عشق صادق نیست که جز برای و جز منافق نیست
 عاشقان سه طایفه اند عاشقان دنیا و عاشقان عقی و عاشقان
 مولی عاشقان دنیا آنانند که مت ایشان می ریاورد و جاه و منصب
 کار آخرت نماز نایشان اصحاب الشغال اند که نامه اعمال ایشان بد
 جب دهند و بحاجت دست جستان بدوزخ برند و عاشقان عقی
 آنانند که سیرتشان فکری در عمل را برای طبع بهشت کنند و خوف

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page.

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

یستاده

عاشقانه

قوتی شیطانت استاده
 کوشش نمود در میان مردم
 شد از حضرت زین العابدین
 توبه کرد و از این کار
 خود را که اشتباهی بود
 عیالگاه را از این کار
 عادی قوتی شیطانت
 قوتی شیطانت استاده

اینکه بدو رسیده یاد کنند یا سوزی بدل نمایند و قطره آب از پیه سارند
که هر که بر حسین بکشد هرگاه که کرده بود حق تعالی بامزد و هر که
که در خاطر بگذرد که کاشکی من آن روز در کربلا بودم ایمان خدا
کردم مثل ثواب کسی بود که پیش حسین شهید شده باشد در دیوان
اعمال او نویسنده شنیده که در نهج است که چون امیرالمومنین از خرب
جبل فارع شد کی گفت کاشکی من شهید بودم یا در من فاطمه زهرا
حاضر بودی تا بدیدی که حق ترا برتر کرد در دشتان امیرالمومنین گفت
برادرت دوست داشت گفت آری کفایت و حاضر بود بعد از آن بستم
مسلک گردانید و گفت بخدای که حاضر بودند درین کربلا تویی که در
صلبهای پوراند و در جبهای مادران که بعد ازین ظاهر شوند
و ایمان بدیشان توی کرد پس ای میخوامید که بدین گرانید رسید
و از ثواب شهیدان نصیب یابید غنای آن حال کنید و چندینید
تا فطره جنتاب از دیده بیارید و آنکه حق رسول برت آن بود
که خالت قدم او را تقطیم کردی بلکه خالت قوم خالصی از خدام
او و آن ظالمان کراهان رو دادندند با یکدیگر شکان او آن هر جود
و بیدادی کردند **فصل** در کربلا در آن روز محشر
که خصمیشان کند زهر آید **فصل** در شمع ایتان بر شمع آن روز
که سپهر بر آگشتند و شیو **فصل** در جام حسن را زهر دادند
و در نذران آن مصوم خفق **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره
چونیم من از آن قوم مستمکر **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره

اینکه بدو رسیده یاد کنند یا سوزی بدل نمایند و قطره آب از پیه سارند
که هر که بر حسین بکشد هرگاه که کرده بود حق تعالی بامزد و هر که
که در خاطر بگذرد که کاشکی من آن روز در کربلا بودم ایمان خدا
کردم مثل ثواب کسی بود که پیش حسین شهید شده باشد در دیوان
اعمال او نویسنده شنیده که در نهج است که چون امیرالمومنین از خرب
جبل فارع شد کی گفت کاشکی من شهید بودم یا در من فاطمه زهرا
حاضر بودی تا بدیدی که حق ترا برتر کرد در دشتان امیرالمومنین گفت
برادرت دوست داشت گفت آری کفایت و حاضر بود بعد از آن بستم
مسلک گردانید و گفت بخدای که حاضر بودند درین کربلا تویی که در
صلبهای پوراند و در جبهای مادران که بعد ازین ظاهر شوند
و ایمان بدیشان توی کرد پس ای میخوامید که بدین گرانید رسید
و از ثواب شهیدان نصیب یابید غنای آن حال کنید و چندینید
تا فطره جنتاب از دیده بیارید و آنکه حق رسول برت آن بود
که خالت قدم او را تقطیم کردی بلکه خالت قوم خالصی از خدام
او و آن ظالمان کراهان رو دادندند با یکدیگر شکان او آن هر جود
و بیدادی کردند **فصل** در کربلا در آن روز محشر
که خصمیشان کند زهر آید **فصل** در شمع ایتان بر شمع آن روز
که سپهر بر آگشتند و شیو **فصل** در جام حسن را زهر دادند
و در نذران آن مصوم خفق **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره
چونیم من از آن قوم مستمکر **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره

اینکه بدو رسیده یاد کنند یا سوزی بدل نمایند و قطره آب از پیه سارند
که هر که بر حسین بکشد هرگاه که کرده بود حق تعالی بامزد و هر که
که در خاطر بگذرد که کاشکی من آن روز در کربلا بودم ایمان خدا
کردم مثل ثواب کسی بود که پیش حسین شهید شده باشد در دیوان
اعمال او نویسنده شنیده که در نهج است که چون امیرالمومنین از خرب
جبل فارع شد کی گفت کاشکی من شهید بودم یا در من فاطمه زهرا
حاضر بودی تا بدیدی که حق ترا برتر کرد در دشتان امیرالمومنین گفت
برادرت دوست داشت گفت آری کفایت و حاضر بود بعد از آن بستم
مسلک گردانید و گفت بخدای که حاضر بودند درین کربلا تویی که در
صلبهای پوراند و در جبهای مادران که بعد ازین ظاهر شوند
و ایمان بدیشان توی کرد پس ای میخوامید که بدین گرانید رسید
و از ثواب شهیدان نصیب یابید غنای آن حال کنید و چندینید
تا فطره جنتاب از دیده بیارید و آنکه حق رسول برت آن بود
که خالت قدم او را تقطیم کردی بلکه خالت قوم خالصی از خدام
او و آن ظالمان کراهان رو دادندند با یکدیگر شکان او آن هر جود
و بیدادی کردند **فصل** در کربلا در آن روز محشر
که خصمیشان کند زهر آید **فصل** در شمع ایتان بر شمع آن روز
که سپهر بر آگشتند و شیو **فصل** در جام حسن را زهر دادند
و در نذران آن مصوم خفق **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره
چونیم من از آن قوم مستمکر **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره

اینکه بدو رسیده یاد کنند یا سوزی بدل نمایند و قطره آب از پیه سارند
که هر که بر حسین بکشد هرگاه که کرده بود حق تعالی بامزد و هر که
که در خاطر بگذرد که کاشکی من آن روز در کربلا بودم ایمان خدا
کردم مثل ثواب کسی بود که پیش حسین شهید شده باشد در دیوان
اعمال او نویسنده شنیده که در نهج است که چون امیرالمومنین از خرب
جبل فارع شد کی گفت کاشکی من شهید بودم یا در من فاطمه زهرا
حاضر بودی تا بدیدی که حق ترا برتر کرد در دشتان امیرالمومنین گفت
برادرت دوست داشت گفت آری کفایت و حاضر بود بعد از آن بستم
مسلک گردانید و گفت بخدای که حاضر بودند درین کربلا تویی که در
صلبهای پوراند و در جبهای مادران که بعد ازین ظاهر شوند
و ایمان بدیشان توی کرد پس ای میخوامید که بدین گرانید رسید
و از ثواب شهیدان نصیب یابید غنای آن حال کنید و چندینید
تا فطره جنتاب از دیده بیارید و آنکه حق رسول برت آن بود
که خالت قدم او را تقطیم کردی بلکه خالت قوم خالصی از خدام
او و آن ظالمان کراهان رو دادندند با یکدیگر شکان او آن هر جود
و بیدادی کردند **فصل** در کربلا در آن روز محشر
که خصمیشان کند زهر آید **فصل** در شمع ایتان بر شمع آن روز
که سپهر بر آگشتند و شیو **فصل** در جام حسن را زهر دادند
و در نذران آن مصوم خفق **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره
چونیم من از آن قوم مستمکر **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره

بره تد حلق آن ساقی کوثر رخ چون ماه او کردند مجروح
شکسته سینه آن خوب نظر خداوند تو ایشان دادم امروز
و خصی کن یا قهار **فصل** در شمع ایتان بر شمع آن روز
روى عن النبوة انه كان يوم الحقاقة يقعد على بن ابي طالب على
الفردوس وهو جيل قد صلا على الجنة و فوقه عرش رب العالمين و
من سحبه سحبه اهل الجنة و يتفرق في الجنة ه هو جالس على كرسي
من نور تجرى بين يديه المنسيم لا يجوز احد الصراط الا و معه
براقه بولایت و ولايته اهل بيته مشرف على الجنة فيدخل محبته
الجنة و مفيضه النار صدق رسول الله **الناجيات** فيقاده
بركاه و ای صانع ذوالجلال ای مدح و علت و ای صانع فی الت
ای حجاب و در ماندگان و ای نعم الوکیل بحاکمان لک کار ساری
که گفت نیست که تم المولی و نعم النصیر ای یاری که گفت این
که **لین کشفه شی و قال الحق الحق** **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره
ای عقل برده سوی عرفان توره علم تو سر سرفکر استگاه
هر ذره بر انتظام لطف تو گواه هر ذره بر انتقام قهر تو دلیل
پور حکار بخود و جلال تو بخود فی زوال که نور ایمان را کرد
مانیت کرده از ظلمت کفر ایمان کردان توفیق خود را توفیق حال ایمان
ایمان آن یکن که از عدل تو سر و اگر چه مستحق آن نیستیم با ما آن کن که
از فضل تو سر و اگر مستحق آن نیستیم آله العالمین و یا خیر التامین
روایت از آن سلطان عالم رسالت صاحب قرآن جهان

اینکه بدو رسیده یاد کنند یا سوزی بدل نمایند و قطره آب از پیه سارند
که هر که بر حسین بکشد هرگاه که کرده بود حق تعالی بامزد و هر که
که در خاطر بگذرد که کاشکی من آن روز در کربلا بودم ایمان خدا
کردم مثل ثواب کسی بود که پیش حسین شهید شده باشد در دیوان
اعمال او نویسنده شنیده که در نهج است که چون امیرالمومنین از خرب
جبل فارع شد کی گفت کاشکی من شهید بودم یا در من فاطمه زهرا
حاضر بودی تا بدیدی که حق ترا برتر کرد در دشتان امیرالمومنین گفت
برادرت دوست داشت گفت آری کفایت و حاضر بود بعد از آن بستم
مسلک گردانید و گفت بخدای که حاضر بودند درین کربلا تویی که در
صلبهای پوراند و در جبهای مادران که بعد ازین ظاهر شوند
و ایمان بدیشان توی کرد پس ای میخوامید که بدین گرانید رسید
و از ثواب شهیدان نصیب یابید غنای آن حال کنید و چندینید
تا فطره جنتاب از دیده بیارید و آنکه حق رسول برت آن بود
که خالت قدم او را تقطیم کردی بلکه خالت قوم خالصی از خدام
او و آن ظالمان کراهان رو دادندند با یکدیگر شکان او آن هر جود
و بیدادی کردند **فصل** در کربلا در آن روز محشر
که خصمیشان کند زهر آید **فصل** در شمع ایتان بر شمع آن روز
که سپهر بر آگشتند و شیو **فصل** در جام حسن را زهر دادند
و در نذران آن مصوم خفق **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره
چونیم من از آن قوم مستمکر **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره

اینکه بدو رسیده یاد کنند یا سوزی بدل نمایند و قطره آب از پیه سارند
که هر که بر حسین بکشد هرگاه که کرده بود حق تعالی بامزد و هر که
که در خاطر بگذرد که کاشکی من آن روز در کربلا بودم ایمان خدا
کردم مثل ثواب کسی بود که پیش حسین شهید شده باشد در دیوان
اعمال او نویسنده شنیده که در نهج است که چون امیرالمومنین از خرب
جبل فارع شد کی گفت کاشکی من شهید بودم یا در من فاطمه زهرا
حاضر بودی تا بدیدی که حق ترا برتر کرد در دشتان امیرالمومنین گفت
برادرت دوست داشت گفت آری کفایت و حاضر بود بعد از آن بستم
مسلک گردانید و گفت بخدای که حاضر بودند درین کربلا تویی که در
صلبهای پوراند و در جبهای مادران که بعد ازین ظاهر شوند
و ایمان بدیشان توی کرد پس ای میخوامید که بدین گرانید رسید
و از ثواب شهیدان نصیب یابید غنای آن حال کنید و چندینید
تا فطره جنتاب از دیده بیارید و آنکه حق رسول برت آن بود
که خالت قدم او را تقطیم کردی بلکه خالت قوم خالصی از خدام
او و آن ظالمان کراهان رو دادندند با یکدیگر شکان او آن هر جود
و بیدادی کردند **فصل** در کربلا در آن روز محشر
که خصمیشان کند زهر آید **فصل** در شمع ایتان بر شمع آن روز
که سپهر بر آگشتند و شیو **فصل** در جام حسن را زهر دادند
و در نذران آن مصوم خفق **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره
چونیم من از آن قوم مستمکر **فصل** در آلهه شش جگر کردند پاره

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لہ
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
التواترين

[illegible]

بیاورد و در آن خانه پیران آوردند شاه مرد از اجون چشم بوی
افتاد گفت یا رسول الله این ملعون بی جوی مراد شام میدهند
گفت ای ملعون چرا علی داد شام میدی خدایا ویرا سحر کن و چویش
بگردان وی در حال سگی شد بفرمود تا ویرا در آن خانه گردن
از خواب در آمد گفت در خانه از کدو و دشتق را بیاورد و خانه
باز گردن سگی بود اما گوشش بگوش آدمی میماند ویرا گفتند
چون دیدی عذاب خدای سر در پیش گرفته و آب از چشمش روان
شامی گفت ویرا از عاف از تربیده که مسخ است از عذاب این
مستان بود ویرا در آن خانه کردند صاعقه در آن خانه افتاد و سگ
و هر چه در آن خانه بود بسخت آن ملعون در دنیا مسخ و سخته
شد و در آخرت عذاب ابد گرفتار حق تعالی دوزخ را از وی
دشمنان علی از دیده است و هرشت از برای دوستان وی خواهد
فرمود **واجتمع الناس على حب علي بن ابي طالب لما خلق**
الله النار اگر جمله خلقتان بر دوستی علی جمیع شدند حق تعالی آتش
نیافریدی **پس** آن علی بن ابی طالب خیر لوی و الطاهر الطاهر
یا طالب الله علی مولی فی الله من الله الطاهر فنی رسول الله فانی
یا علی بن ابی طالب **ع** علی خیر البشر و من ابی فقد کفر
علی بهترین خلقتانست و هر که مسلم ندارد از کار است حق تعالی
رسول بهترین خلقتانست و نفس علی را نفس خد خدا که ابی
نفسک نفسی و کلمتک کلمتی و در آیه میباید حق تعالی نفس علی

بیاورد و در آن خانه پیران آوردند شاه مرد از اجون چشم بوی
افتاد گفت یا رسول الله این ملعون بی جوی مراد شام میدهند
گفت ای ملعون چرا علی داد شام میدی خدایا ویرا سحر کن و چویش
بگردان وی در حال سگی شد بفرمود تا ویرا در آن خانه گردن
از خواب در آمد گفت در خانه از کدو و دشتق را بیاورد و خانه
باز گردن سگی بود اما گوشش بگوش آدمی میماند ویرا گفتند
چون دیدی عذاب خدای سر در پیش گرفته و آب از چشمش روان
شامی گفت ویرا از عاف از تربیده که مسخ است از عذاب این
مستان بود ویرا در آن خانه کردند صاعقه در آن خانه افتاد و سگ
و هر چه در آن خانه بود بسخت آن ملعون در دنیا مسخ و سخته
شد و در آخرت عذاب ابد گرفتار حق تعالی دوزخ را از وی
دشمنان علی از دیده است و هرشت از برای دوستان وی خواهد
فرمود **واجتمع الناس على حب علي بن ابي طالب لما خلق**
الله النار اگر جمله خلقتان بر دوستی علی جمیع شدند حق تعالی آتش
نیافریدی **پس** آن علی بن ابی طالب خیر لوی و الطاهر الطاهر
یا طالب الله علی مولی فی الله من الله الطاهر فنی رسول الله فانی
یا علی بن ابی طالب **ع** علی خیر البشر و من ابی فقد کفر
علی بهترین خلقتانست و هر که مسلم ندارد از کار است حق تعالی
رسول بهترین خلقتانست و نفس علی را نفس خد خدا که ابی
نفسک نفسی و کلمتک کلمتی و در آیه میباید حق تعالی نفس علی

بیاورد و در آن خانه پیران آوردند شاه مرد از اجون چشم بوی
افتاد گفت یا رسول الله این ملعون بی جوی مراد شام میدهند
گفت ای ملعون چرا علی داد شام میدی خدایا ویرا سحر کن و چویش
بگردان وی در حال سگی شد بفرمود تا ویرا در آن خانه گردن
از خواب در آمد گفت در خانه از کدو و دشتق را بیاورد و خانه
باز گردن سگی بود اما گوشش بگوش آدمی میماند ویرا گفتند
چون دیدی عذاب خدای سر در پیش گرفته و آب از چشمش روان
شامی گفت ویرا از عاف از تربیده که مسخ است از عذاب این
مستان بود ویرا در آن خانه کردند صاعقه در آن خانه افتاد و سگ
و هر چه در آن خانه بود بسخت آن ملعون در دنیا مسخ و سخته
شد و در آخرت عذاب ابد گرفتار حق تعالی دوزخ را از وی
دشمنان علی از دیده است و هرشت از برای دوستان وی خواهد
فرمود **واجتمع الناس على حب علي بن ابي طالب لما خلق**
الله النار اگر جمله خلقتان بر دوستی علی جمیع شدند حق تعالی آتش
نیافریدی **پس** آن علی بن ابی طالب خیر لوی و الطاهر الطاهر
یا طالب الله علی مولی فی الله من الله الطاهر فنی رسول الله فانی
یا علی بن ابی طالب **ع** علی خیر البشر و من ابی فقد کفر
علی بهترین خلقتانست و هر که مسلم ندارد از کار است حق تعالی
رسول بهترین خلقتانست و نفس علی را نفس خد خدا که ابی
نفسک نفسی و کلمتک کلمتی و در آیه میباید حق تعالی نفس علی

بیاورد و در آن خانه پیران آوردند شاه مرد از اجون چشم بوی
افتاد گفت یا رسول الله این ملعون بی جوی مراد شام میدهند
گفت ای ملعون چرا علی داد شام میدی خدایا ویرا سحر کن و چویش
بگردان وی در حال سگی شد بفرمود تا ویرا در آن خانه گردن
از خواب در آمد گفت در خانه از کدو و دشتق را بیاورد و خانه
باز گردن سگی بود اما گوشش بگوش آدمی میماند ویرا گفتند
چون دیدی عذاب خدای سر در پیش گرفته و آب از چشمش روان
شامی گفت ویرا از عاف از تربیده که مسخ است از عذاب این
مستان بود ویرا در آن خانه کردند صاعقه در آن خانه افتاد و سگ
و هر چه در آن خانه بود بسخت آن ملعون در دنیا مسخ و سخته
شد و در آخرت عذاب ابد گرفتار حق تعالی دوزخ را از وی
دشمنان علی از دیده است و هرشت از برای دوستان وی خواهد
فرمود **واجتمع الناس على حب علي بن ابي طالب لما خلق**
الله النار اگر جمله خلقتان بر دوستی علی جمیع شدند حق تعالی آتش
نیافریدی **پس** آن علی بن ابی طالب خیر لوی و الطاهر الطاهر
یا طالب الله علی مولی فی الله من الله الطاهر فنی رسول الله فانی
یا علی بن ابی طالب **ع** علی خیر البشر و من ابی فقد کفر
علی بهترین خلقتانست و هر که مسلم ندارد از کار است حق تعالی
رسول بهترین خلقتانست و نفس علی را نفس خد خدا که ابی
نفسک نفسی و کلمتک کلمتی و در آیه میباید حق تعالی نفس علی

نفس رسول خواند پس علی بهترین خلقتان باشد و قصه میباید است
که ترسیان یان تبحران و رؤساء ایشان میکنند که پیش رسول آمدند
و ایشان حق تعالی بودند گفتند یا محمد ما یقول فی محبتی **قال عیسی**
اصطفاه الله حکمی در عیسی گفت ندیده بود که حق تعالی ویرا
برگزید گفتند پدر او که بود گفت حق تعالی ویرا را بدو فری گفتند
هم مخلوقی را دیدی که او را پدر نباشد حق تعالی آیه فرستاد که **ان**
شک عیسی عند الله ککمال ادم این عجب نیست که عیسی را پدر
نباشد آدم را پدر و مادر بود حق تعالی او را از خلقتان فرید و علی
عیسی نیز دیک حق تعالی چون شل آدم است گفت و میا این قبول
نکنیم و ترا ما و نه ایم حق تعالی آیه فرستاد که **من خالقک فیه**
من بعدنا جازک من کلمی تریه ای محمد هر که با تو خلقت
میکند در کار عیسی پس از آنکه علم الیقین تو آمد در حق او بگو یابند
تا ما پسران خود را بخوانیم و شما پسران خود را بخوانید ما زبان خود را
شما زبان خود را ما مقتهای خود را شما مقتهای خود را این کسان را
که حکم نفس ایشان حکم نفس ما بود و این کاست از غایت اخلاص
و محبت چنانکه دود و دشت در دوستی یقایت رسیده باشند گویند
ایشان متحد شدند که بصورت دو اند یعنی یکی اند **نعمت**
پس خدا را بتضع و زاری بخوانیم و نیت کنیم بدو روغ زبان از ما
و شما تا هر که دروغ زبان باشد عذاب بوی شود آید پس بن قدر
کردند که هر دو طایفه با قوم خود دیگر و زبیرا آوردند و میباید کنند

بیاورد و در آن خانه پیران آوردند شاه مرد از اجون چشم بوی
افتاد گفت یا رسول الله این ملعون بی جوی مراد شام میدهند
گفت ای ملعون چرا علی داد شام میدی خدایا ویرا سحر کن و چویش
بگردان وی در حال سگی شد بفرمود تا ویرا در آن خانه گردن
از خواب در آمد گفت در خانه از کدو و دشتق را بیاورد و خانه
باز گردن سگی بود اما گوشش بگوش آدمی میماند ویرا گفتند
چون دیدی عذاب خدای سر در پیش گرفته و آب از چشمش روان
شامی گفت ویرا از عاف از تربیده که مسخ است از عذاب این
مستان بود ویرا در آن خانه کردند صاعقه در آن خانه افتاد و سگ
و هر چه در آن خانه بود بسخت آن ملعون در دنیا مسخ و سخته
شد و در آخرت عذاب ابد گرفتار حق تعالی دوزخ را از وی
دشمنان علی از دیده است و هرشت از برای دوستان وی خواهد
فرمود **واجتمع الناس على حب علي بن ابي طالب لما خلق**
الله النار اگر جمله خلقتان بر دوستی علی جمیع شدند حق تعالی آتش
نیافریدی **پس** آن علی بن ابی طالب خیر لوی و الطاهر الطاهر
یا طالب الله علی مولی فی الله من الله الطاهر فنی رسول الله فانی
یا علی بن ابی طالب **ع** علی خیر البشر و من ابی فقد کفر
علی بهترین خلقتانست و هر که مسلم ندارد از کار است حق تعالی
رسول بهترین خلقتانست و نفس علی را نفس خد خدا که ابی
نفسک نفسی و کلمتک کلمتی و در آیه میباید حق تعالی نفس علی

[illegible][illegible]

و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة

بر رن بیلدان لفظاً هذرونی علی قوت فوق المباح ندانی اخصار
 انظر الى افعال اولادك في كربلاء لاله الاطهار كبا لاجار دوری اهل
 و منه را از ملاحم و قنیه که در کتابها خوانده بود خیریداد گفت خطیبت
 واقعه کشتن حسین علی خواهد بود جین خوانده ام که آن روز که
 حسین را شهید کنند فرشتگان هفت آسمان بگردند و از آسمان خون
 اردودر شبانگاه آنروز سرخی در آسمان سدا شود تا بقیامت
 گفتند یا اباالحق پیغمبران و رسولان را ببینا گشته اند برای میگیرند
 آسمان خیمه بساییده و بر کس بگریسته کت وای بر شما کشتن حسین
 کار عظیمست پس خاتم پیغمبرانست پس سید رسولانست پس سید
 اوصیاست و در دیده زهر است نجم آسمانست پلان خدایست که
 کعب بدست است که جین خوانده ام آنروز که برایشید کنند
 گروهی از فرشتگان برخاک وی بایستند و میگرنید تا بقیامت
 که هرگز از گریه باز نایستند و در شب آدینه هفتاد هزار فرشته
 فرو آیند بر سر خاک او نوحه و زاری کنند و فضل او بگویند
 اهل آسمان او را عبدالله مقبول خوانند فرشتگان زمین عبدالله
 حسین ندب و فرشتگان دریا حسین مظلوم آنروز که حسین را
 شهید کنند آفتاب و ماه شبانوزی گرفته باشد و جهان تاریک
 شود و در بیت المقدس هر سگی که بگیرند در زیر آن حفره
 بینند **تسلیمت ویک** روی عن ابی ص انه قال
 ان الله اصطفى من الناس الانبياء من الانبياء و الرسل و من

و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة

و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة

و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة

الرسا اننا من الشهر رمضان ومن الايام الحجة و من الليالي
 ليلة القدر فاجعلها خیرا من الف شهر للعامل فیها صدق رسول الله
المناجات ای داری عالمت اداری و اما مدارك افکار
 ای قادیات و شایب تصور وای باعث فی نغصه صواری صانع فی فقرات
 ای دایم بی فقرات ای عالم بی دولت و تفکیر وای فاعل ذیبت و تذکر
رباعی ای انکه دوی در دندان دانی درمان علاج مستقدان و دم
 هر چه از دل ریش خویش کیم بگو تا گفته تو صد هزار چندان دانی
 پادشاهان بر موسی طاعت ندایم و روی آن نه که از رکافت کردایم
 اما چشم آن دایم که ندی بشارت **الانحطاط و الانهزام و التضرع و التضرع**
 بکوش مادرانی که بر کربا بر تنی دستنی ماست کن و از ما بدست کن
 و در مصیبتنا و ماسکر رجما اگر چه ارکان مسلمان برای ندیشیم
 وای یزید خود فراتر نهاد وایم اما محبت رسول و اهل بیت او را
 وسیله ساخته ایم پادشاه بجای محمد فاک محمد که مادر از رحمت
 خود بی مضیبت کردان یا آله العالمین و اخیر الناصرین **روایت**
 از معتز انبیا کزین حضرت خدا رکب **بشجان انکه ساری**
 خواجه همدوسر احمد مصطفی ص بیفرماید که پادشاه عالم آنادان
 پیغمبران را برگزید و اختیار کرد از پیغمبران رسولان و از رسولان را
 که محمد و از ما هم ماه رمضان و از روزها و آدینه را و از
 شبها شب قدر را و این شب را از هزار ماه قاضی کرد اندکس
 که درین شب طاعت کند پادشاه عالم او را آدم رکب و ابداست

و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة
 و لا یستطیع ان یرى الله فی الدنیا و الا فی الآخرة

و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة

و فرقت شاه مردان در کورستان بفتح بر سر کور دروس و طوس با
و کلمه میگفت و گفت ای صاحب کور برخیز ثویان خنقالی و تصدیق
دعوی رسول را که در درجیش آمد باری دیگر بگفت کور شکافت شد
پس برخواست خاک از سر خود افشاند شاه مردان گفت تو کیستی
گفت من یوسف بن کوب صاحب اخذ و سید سالت تا بمرده ام
این ساعت آوازی شنیدم که ای یوسف برخیز برای تصدیق قول
سید اولین ما خیر آن مشرکان یکدیگر نکرستند گفتند سبلا که
فریش بداند سبب خوارست ما محمد را بدین معجزه که ظاهر شد بدو
بگرفتند گفتند ای علی بگو تا بمقام خود رود امیرالمومنین بنزد ما بمقام
خود شد کور بر روی راست کشت پادشاه عالم آدم و نوح را برگزید
از بهر نبوت و آل ابراهیم و آل عمران را برگزید از بهر نبوت و آل ابراهیم
از بهر ولایت آل ابراهیم کیت محمد است و خلف آل عمران کیت
جما عقیق عسکران کنند موسی و هرون است حسن بصری گفت عیسی است
که ماه دش میم بود و دختر عمران و در تنبوا اهل البیت است که آل عمران
علی بن ابیطالب است که ابوطالب را عمران نام بود در توره و دلیل برین
حدیث رسول است **اذا ذکر آل ابراهیم است و اذا ذکر آل عمران**
است و اذا ذکر آل ابراهیم است کیت بیست حال قوم که چون در پیش ایشان ذکر
آل ابراهیم میکنند گشادان و خرم میشوند و چون ذکر آل عمران کنند
دلهاشان پرتغور و پر خشم و آده ده میشود چنانکه اثر آن بر پیشانی
ظاهر میگردد بدان خدای که را بحق مخلقان فرستاده اگر مردی از شما

و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة

و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة

و فرقت شاه مردان در کورستان بفتح بر سر کور دروس و طوس با
و کلمه میگفت و گفت ای صاحب کور برخیز ثویان خنقالی و تصدیق
دعوی رسول را که در درجیش آمد باری دیگر بگفت کور شکافت شد
پس برخواست خاک از سر خود افشاند شاه مردان گفت تو کیستی
گفت من یوسف بن کوب صاحب اخذ و سید سالت تا بمرده ام
این ساعت آوازی شنیدم که ای یوسف برخیز برای تصدیق قول
سید اولین ما خیر آن مشرکان یکدیگر نکرستند گفتند سبلا که
فریش بداند سبب خوارست ما محمد را بدین معجزه که ظاهر شد بدو
بگرفتند گفتند ای علی بگو تا بمقام خود رود امیرالمومنین بنزد ما بمقام
خود شد کور بر روی راست کشت پادشاه عالم آدم و نوح را برگزید
از بهر نبوت و آل ابراهیم و آل عمران را برگزید از بهر نبوت و آل ابراهیم
از بهر ولایت آل ابراهیم کیت محمد است و خلف آل عمران کیت
جما عقیق عسکران کنند موسی و هرون است حسن بصری گفت عیسی است
که ماه دش میم بود و دختر عمران و در تنبوا اهل البیت است که آل عمران
علی بن ابیطالب است که ابوطالب را عمران نام بود در توره و دلیل برین
حدیث رسول است **اذا ذکر آل ابراهیم است و اذا ذکر آل عمران**
است و اذا ذکر آل ابراهیم است کیت بیست حال قوم که چون در پیش ایشان ذکر
آل ابراهیم میکنند گشادان و خرم میشوند و چون ذکر آل عمران کنند
دلهاشان پرتغور و پر خشم و آده ده میشود چنانکه اثر آن بر پیشانی
ظاهر میگردد بدان خدای که را بحق مخلقان فرستاده اگر مردی از شما

و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة

و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة
و انما نزلنا من السماء ماء فاصنعوا فاكهة

و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد
و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد

بعل خشتار پیغمبر خدای رسیدی ولایت و دوستی من و اهلیت من
و بر این علمها هیچ منع نکند و از وی قبول کنند پادشاه عالم در ابتدا
کار آدم را برگزید از برای خلافت و ملائکه را بجهت او فرمود تا مطیع
او عاصی و مخلص از ساقط پیدا شود و ایجاد را بر کار علی را برگزید
برای خلافت و امامت تا غلصان از دیگران ممتاز شوند **ای الله صلی**
آدم آدم صلی الله است هر یکی از اهل حق تر صفاتند حسن
و حسین را صفة الله خوانند خواجه گفت **دخلت الجنة رایت**
ایها کتوبا بالذم لا الذم لا الله محمد رسول الله علی بن
الحطاب و لی الله فاطمة الزهراء الحسن و الحسین صفة الله
علی محبتهم رضا الله علی بعضهم لعنة الله روزی حسن
بر سر منبر میگفت اگر میخواستیم حق تعالی از برای ما شام را بفرستد
که در اندو عراق را شام مردار زن و زن را مرد مردی بفرستد
گفت این تواند بود امام حسن عم بانک بروی زد و گفت شرم
نداری که در میان مردان سخن میگوئی تازی شده و زنت مرد
شد و شام شام روید و در راه با یکدیگر جمع شوید ترافزند خنثی
در وجود آید چنان شد که وی خبر داد بعد از اینش وی آمد
تصرع و زاری کردند تا با حالت اول شدند و از ایشان از
دیگران شمری و بحشم ظاهر در احوال ایشان تنگری و با هر کس
برابر کنی **بیت** یا لبحشم سر بین ما را بحشم سر بین
آخر صفت من نیستم من در شوم **ای** او را یک ای پسر نهشت خاک من خنجر

و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد
و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد

و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد
و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد

و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد
و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد

اینجا یا ما را به این کجا سبک آردم **ای الله صلی آید**
هر چند آدم برگزیده حق بود اما قبول تو به این محمد و آل محمد بود
چنانکه **آورده اند** از امام جعفر صادق گفت آدم در بهشت گوی
دید بیایوی خشت از روی یکی از قره و کنگره وی از لمره
سبز در آن قصه حق از باقوت سحر نهاده و بر آن تخت قه از نور
و دلخیزه صورتی در غایت خوبی بر سرش تا حوازی نور در کمره نش
قلاده در گوشش دو گوشواره از لؤلؤ آدم تعجب فروماید گفت
یا رب هذا الصور خداوند این صورت چیست گفت
فاطمه است دختر محمد پادشاهای تاج بیت بر سر وی گفت پدر
او نعمت اوست خداوند این کردن بد چیست گفت این شهر و زمین
اوست علی بن ابی طالب پادشاهای این گوشواره های بیت این
قرزندان و سید حسن و حسین که سیدان جوانان اهل بهشتند
آدم بر بالای نیمه نخ نمودید بر بالای یکی نوشته **ای الحمد لله**
شکستند و بر بالای دیگری **ای الفاطمة و هذا علی**
و بر بالای دیگری **ای الفاطمة و هذا فاطمة** و بر بالای دیگری
ای الحسن و هذا حسن و بر بالای دیگری **ای الحسین و هذا حسین**
چهار بیت گفت ای آدم این نامها یاد گیر باشد که
روزی تو اینجا را دیده ام یاد گرفت چون آدم را زمین و ستاوند
ترک شتی که کرد سیصد سال یکمرت جبریل آمد که ای آدم
آن نامها را از اوس کردی سر بردار سر برداشت آن پنج نور را برد

و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد
و فرمود که این خط را بر روی دیوار نهاد
یا در میان دیوار نهاد

که هر کس که از این شیوه کتب
چنانچه که نوشته شود حق
و تقاطع را از او یاد نماید
فصل در نظر کردن
چنانچه که در نظر کردن
پس که در این کتاب
اسان کرد و باقی
رابطه و در این کتاب
فصلی که در این کتاب
عکس است از این کتاب
فصلی که در این کتاب
فصلی که در این کتاب
فصلی که در این کتاب

چون خانه بخیر و بر سر جان
وقت صفت زین است در غما
وقت داشت روی کار و بی
در حال سال که است بی
کردن و است که است
وقت و وقت و وقت و وقت

[illegible]

والمعاني

همه را که میخواستند از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند

بسم الله الرحمن الرحيم
 گفتند که حق تعالی فرمود **فصل عسکریان توکلت ان تقوا**
فی الارض و تعقلوا انسابکم اولئک الکفر لکم الله
ناصرتهم و اعفی افعالهم هیچ که اگر شما را میخواستند
 و مستولی گردید که نشاء کنند در زمین و خون یا حق بریند و
 رحم کنند انا که چنین کرده اند که خدای ایشان را قطع کرد و روح
 خدایان خود و کوشان گردانید بریند و قطع رحم کرد و کساد کردی
 کرد کس نکرد در زمین خدایان خلق را بگفت که خون محمد رسول
 در آمد و بقوه ناحسین را که حکم کوشه مصطفی و مرتضی بود
 با خویشان براری و خواری بکشند حرم و برادران و دایران
 بر شتران بی لالان نکنند و در شهرها بکشند و در اسب برینند
 آن مصوم و زنده و استخوان بپاشد در زمین بکشند **آوردند**
 که چون حسین را بکشید کشتند و عمر سعد علیه اللغه بر جمل مهرود
 حرم حسین را بقتل گاه حسین و فرزندان و عاقلان و داند ایشان
 خون آن تنهای میبردیدند و بپا بر آوردند و زاری در گرفتند زینب
 بگفت ای محمد این حسین است که سرش باز بریده اند و از تن پاره پاره
 کرده اند و بر خاک انداخته این حکم کوشه است این دختران تو ای
 که هر یک از این را بکشید و بپای ایشان ندیدم است اکنون چون آن
 میبردند راوی گوید خدای آن کشته روی دوست و دشمن در گردانند
 و اشک دیدم که از چشمهای ایشان روان شد **فصل**
بیت و دوم روی عن البیهم انه قال اعطانی الله عسکرا و اعطی

ای طایفه که گفتند
 که هر یک از این را بکشید
 که هر یک از این را بکشید
 که هر یک از این را بکشید

و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند

همه را که میخواستند از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند

عیناً غنا اعطانی جوامع الکلام و اعطی علی جوامع العلم و جعل
 نبیا و جعل علی وصیا و اعطانی الکفر و اعطی علیا التسلیل
 و اعطی لای و اعطی علیا الالهام و اسری لایه و تحت له
 ابواب السماء حتی رای ما ریت و نظر الی ما نظرت صدق رسول
 الله **الفاجات** اعدوا شاهی کینه ادرک نام را بدو جلال
 شغایت راه نه ای یکانه که اسرا را برادر که را کبان مرکب افکارند
 از آستان کالای زالت آگاه نه ای قوی که دیده عقل در زالت غار
 سم محمد جلالت نه بدیای فتنه و کینه غباری بغیر بر ذیال جیام لال
 انضالت نشینند **راوی** نه عقل که بر ذیال نورید نه هم خلقی جلال نورید
 که بگردان جهان دیده شود ممکن بود که در کمال نورید ملکام بود
 پادشاه بود که کار در یکس طاعت خرقه شکست و دایم لیکن تو فرموده
 که **انما عند المکره قلوبهم** بدان امید آید ایم توفیق طاعت ده تا
 از جهه نیکان گردد و اگر چه بدان ایم پادشاهان غباری که برود
 دوستان نشانده ایم بر خاستند گردان و خانی که از معصیت بگشاید
 نشانده گردان جهان دار مارا که مستحق جهان تو کردیم زیان مارا
 از گفتن کینه زبان ما بود میبانی کرامت کن ببیند مارا از کدورت
 بعن و سینه صافی دار بآله العالمین و اخیارنا صریح **روایت**
 از آن صاحب دعوت **أدع الی السبیل و یزید الحکمة** تحفه الزار
 حقایق چشمه اسرار دقایق ماه عالمات بی آدم واسطه عقد
 لصفی محمد مصطفی هم این متری کشته از شایسته او گوشت را نیم

و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند
 و از او بخواهند که از او بخواهند

وَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ

مگر داد هر کسی را نفع و هدیه میفرستاد و روزی بوالا سود ملی را
انواع حلواها و شاد و در میان آن شهد من عطر ابو الاسود و خمری
داشت غشش سالد بدوید و از آن باره شهد در دهن نهاد و درش
گفت بخت که آن زهر است گفت ای پدر شهد من عطر چگونه زهر
باشد گفت نیدانی که پسر هند فرستاده اما را از دوستی شاه مردان
بگرداند دخترک از دهن بیداخت و گفت **ع** ای الهی السلام علیک
علیک تسبیح لسان و دنیا **ع** عاذا لیس یکن هذا **ع** و ملا ایبر المومنین
آورده اند که شاه مردان با جماعتی یاران و سر فرستاد و بخت
رسیدند در زیر درخت نشسته و خریلی خود را در ریشدهی گفت
بنگو خرمایست امیر المومنین گفت ای رشید تو را جواب این درخت بر
دار کنند و رشید گفت بعد از وفات شاه مردان هر روز میریم و در آن
درخت نظر میکنم روزی بدخاشدم درخت برآمده شده بود
گفتم که اجلم نزدیک آمد و روزی دیگر رفتم بنمی از آن درخت بریده
بودند و ستون چرخ جاهی کرده دیگر روزی بید که عبید الله را
میخواند رفتم چون بدو شک رسیدم آن دیگر بنه درخت دیدم
آنگاه افکند پای بروی زدم و گفتم مرا از برای تو آورده اند پس مرا پیش
پسر زیاد بردند آن ملعون گفت با او دروغها صاحب گفتم بخدی
که وی هرگز دروغ نکند مرا خبر داد که دست پیام و نام پیری و مردار
کسی گفت من ویرا دروغ زن کردم دست وایت برم و زوات بکنم
پس بمن زنی دادی و یایش بریدید و زایش بکشتند و ویرا بردار

وَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ

کرده

وَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ

کردند رشید حدیث شاه عظیم روایت میکرد و در حال بیت و دستان
و دشمنان ایشان و میگفت جو یسید یکی پس از یاد رفت و خبر داد
گفت زبانش برید باید که زبان پیر و کن گفت نه دعوی کرد
آن پیر زن تا سامان کار که صاحبم را دروغ گوی کرد اند زبان پیر
کرد و زبانش بریدند و شهید گشت و سعادتی رسید که هر کس قتل
میدل میکرد و میداد که آنرا که در راه حق شهید کردند و میدادند
یکم زندگانند بنزدیک خدای روزی میدهد ایشان را از فضل
و نعمت خویش از آنکه ایشان را حقیقت حال معلوم شده بود ایشان را
از ملک اندیشه بود که گفتای شهادت میکردند چنانکه شاه
مردان گفت **و الله ۲ این ای طایب انش الموت من الطفل**
شدی که خدای که انس بر اوطاب برکت بیشتر از انس کرد
شیر خواره بیستان ما در خود و حسین علی را زود کرد که گفت
و الله ان لا موت الی حقی و ان و امی و امی و اسلافی من
معتز الی یوسف ولی صریح اما ملائمة گفت خدای که من مشتاق
بخد خود و مادر و اسلاف خود از یعقوب بیوسف
هر اقل که هست که بدین خاتم رسید که یا در اخص خود رسیدم
پاره پاره کرده و بر صحن افکند اما اعضای من اعضای رسولت
در حیطه قدس مجمع باشد و یحیی که چشم رسولان روشن
باشد و دش شاد گشت و گفت که روزی محضت حد خویش شدم گفت
مرحبانک یا زین السوات و الارض ای بن کعب حاضر بود

وَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ
فَقَالَ لِيَزِيدُ رَجُلًا مِّنْهُمْ

کرده

طاعت و تقوا و زهد و عبادت و غیره
 که در این کتاب مذکور است و در هر یک
 از اینها توضیح داده شده است و در هر
 یک از اینها ذکر شده است که هر کس
 اینها را عمل کند بهشتی است و در هر
 یک از اینها ذکر شده است که هر کس
 اینها را عمل نکند عذابی است و در هر
 یک از اینها ذکر شده است که هر کس
 اینها را عمل کند و عمل نکند عذابی است

گفت یا رسول الله بمن تو کسی زین آسمان و زمین باشد گفت بدن خوی
 که بر آسالت بخلقان فرستاده که حسین علی د آسمان از آن بر گشته
 که در زمین دیدم بر دست عرش نوشته که او خلق راه نماید
 و کشتی نجات است او امام خلق است او را عزت است و غرور و علم و در
 او حق تعالی نطفه پاک ترکیب کرده پیش از آنکه در امصاب آید
 در رحم مادر خلق بدیناید و پیش از آنکه بشود و روز را پیاورد زهی
 زرت که من و حسین هم آورده اند که باشد شاه عالم چون هشت پانزده
 گفت خداوند ابرام را جای میکشان و ضعیفان کردی حق تعالی گفت
 نورانی نباشی که ادا کان ترا بحسن و حسین آراست گردانم بمن هشت
 بخوابید چنانکه عروس از شادی بخوابد اگر بهشت است آراست بحسن و
 حسین است اگر عرش است حسن و حسین دو کوشواره عرش خدایند
 روز قیامت چنانکه در حدیث آمده که در دو قیامت حق تعالی بفرماید
 تا منبری از نور بر دست عرش نهاده و منبری از نور بر جبهه عرش بری
 حسن نشیند و دیگری حسین عرش پیشان آراست شود چنانکه
 عروس بکوشواره بر جبین بزرگانی که خاصه کسان در کاه بومیت
 باشند کسی چندان ظلم و ستم و کینه و تهمید امیر المومنین گفت زود
 رسول را بچرخ من آمد طعام ساخته بدم پیش وی نهادم تناول
 کرد چون فارغ شد در میان من و بکریت گریخت تحت کفتم
 یا رسول الله تن و جام فدای تو باد چه جین ترا بیاورد گفت آنچه
 بعد از من باشا خواهند کرد گویا هیچکس بدن صرفی که بر فرق تو زدند

گفت یا رسول الله بمن تو کسی زین آسمان و زمین باشد گفت بدن خوی
 که بر آسالت بخلقان فرستاده که حسین علی د آسمان از آن بر گشته
 که در زمین دیدم بر دست عرش نوشته که او خلق راه نماید
 و کشتی نجات است او امام خلق است او را عزت است و غرور و علم و در
 او حق تعالی نطفه پاک ترکیب کرده پیش از آنکه در امصاب آید
 در رحم مادر خلق بدیناید و پیش از آنکه بشود و روز را پیاورد زهی
 زرت که من و حسین هم آورده اند که باشد شاه عالم چون هشت پانزده
 گفت خداوند ابرام را جای میکشان و ضعیفان کردی حق تعالی گفت
 نورانی نباشی که ادا کان ترا بحسن و حسین آراست گردانم بمن هشت
 بخوابید چنانکه عروس از شادی بخوابد اگر بهشت است آراست بحسن و
 حسین است اگر عرش است حسن و حسین دو کوشواره عرش خدایند
 روز قیامت چنانکه در حدیث آمده که در دو قیامت حق تعالی بفرماید
 تا منبری از نور بر دست عرش نهاده و منبری از نور بر جبهه عرش بری
 حسن نشیند و دیگری حسین عرش پیشان آراست شود چنانکه
 عروس بکوشواره بر جبین بزرگانی که خاصه کسان در کاه بومیت
 باشند کسی چندان ظلم و ستم و کینه و تهمید امیر المومنین گفت زود
 رسول را بچرخ من آمد طعام ساخته بدم پیش وی نهادم تناول
 کرد چون فارغ شد در میان من و بکریت گریخت تحت کفتم
 یا رسول الله تن و جام فدای تو باد چه جین ترا بیاورد گفت آنچه
 بعد از من باشا خواهند کرد گویا هیچکس بدن صرفی که بر فرق تو زدند

و در هر یک از اینها ذکر شده است که هر کس اینها را عمل کند بهشتی است و در هر یک از اینها ذکر شده است که هر کس اینها را عمل نکند عذابی است و در هر یک از اینها ذکر شده است که هر کس اینها را عمل کند و عمل نکند عذابی است

طاعت و تقوا و زهد و عبادت و غیره
 که در این کتاب مذکور است و در هر یک
 از اینها توضیح داده شده است و در هر
 یک از اینها ذکر شده است که هر کس
 اینها را عمل کند بهشتی است و در هر
 یک از اینها ذکر شده است که هر کس
 اینها را عمل نکند عذابی است و در هر
 یک از اینها ذکر شده است که هر کس
 اینها را عمل کند و عمل نکند عذابی است

و عاقل تر از فرق سر تو خضاب کنند و بدان شهید شوی و پس
 حسن و اطعمه برای زنند و بعد از آن زهرش دهند تا بکشدش آید
 پاره شود و حسین را در صحن ای که بلاد غریب و تنهایی است و آنکه فرزندان
 و خویشان او را کشته بخاری کشته شد حم او را بغارت بردند حرت
 من نگاه دارند وی بر طالمای طایمان از عذاب خدای تعالی و خدای
 ایشان پناست و من از ایشان پیارم و جای ایشان درد دل است
 دوزخ باشد که هرگز از آن خلاص و نجات نیابند و گفت هر که زیارت
 شما کند و بر مصیبت شما بگریزد و در وقت دستش بکرم و زلف
 قیامتش برون آرم و بنعیم بقیتم بر سام پس یاد کنید احوال
 ایشان را و چه بکنند تا قطره عذاب از دیده ببارد تا بدین
 لغت و کرامت رسید امام جعفر صادق گفت هر که بر مصیبت
 حسین بگریزد یا اشعری بگوید که دیگر بگریز باید هشت و بر او چنین
 و در عیون آنجا رضا آمده که پس و عمل ترا حق چون بد رم را
 وفات حاضر آید زبانش بسته شد و رویش سیاه شدن بمن فرمودم
 از خود و از مذهب خود نومید بشدم چون وفات کرد و پادشاه
 دیدم که روی سفید و جامه نیکو پوشیده گفتم ای پدر حق تعالی با
 تو چه کرد گفت آن سیاهی روی و کفکی زبان من از آن بود که در دنیا
 عمر میخوردم بخان روم سیاه و زانم گرفته بود رسول صم بیامد
 و عمل تو بی گفتم ای رسول الله گفت چون توان فرستید که در حق
 فرزندان من گفته گفت برخیزم **ع** لا حولک الله لا تعجزک

و در هر یک از اینها ذکر شده است که هر کس اینها را عمل کند بهشتی است و در هر یک از اینها ذکر شده است که هر کس اینها را عمل نکند عذابی است و در هر یک از اینها ذکر شده است که هر کس اینها را عمل کند و عمل نکند عذابی است

و میاید و بعد از آن کلمات
از یاد او تترن عشق
میشد فصل **مقدمه**
در وصفه **میرزا**
و استغفار و کرم و بیخ
تجلیه و تملیل و کبریا
از ارباب علم که گفتند
کرد رسول امیر و گفتند
میخواهند از آنش دو رخ
بگویند و سوره فرمودند
تسبیح آن الله و الله
که از او شافع این جهان
و تحقیق از او شافع این جهان

سایت

[illegible]

محمد باقر میرزا علی دین محمد باقر میرزا علی دین
 از اسرار الهی علی دین محمد باقر میرزا علی دین
 صدر و صفات او در حق محمد باقر میرزا علی دین
 اگر چه بجز در حق محمد باقر میرزا علی دین
 شمرده و صفات او در حق محمد باقر میرزا علی دین
 غنای او در حق محمد باقر میرزا علی دین
 و صفات او در حق محمد باقر میرزا علی دین
 و صفات او در حق محمد باقر میرزا علی دین

الحمد لله اوراد آتش دوزخ دید و درن بخرهای
آتشین کشید هر زنجیری هفتاد کن **روایت** اگر حلقه اذن بخرد
بر کوه های دیانند گذاشته شود آب گردد پس خلاص و نجات ازین
غذایها ترک است و رسیدن به عیم بقیم ترس خدی و پای بر سرهای

[illegible][illegible]

ماد اصف بهشت کن گفت بهشت در صفت نیاید اما این قدر بداند
 که بنای وی خشتی از زرست و خشتی از نقره سنگ بزمه وی لؤلؤ
 و یاقوت درختان وی ازین شاخ تا سر شاخ پر میوه هر میوه که
 از وی باز کنند دو جودان از وی بیرون آید که چون مومن برخت بهشت
 باشد اینکمه کرده اگر میوه خواهد درخت سر زردار و نار و میوه باز کند
 در بهشت جویهای آب روانست و جوی شیر و جوی خمر و جوی عسل
 مصفی رغان در هری بهشت می پرند مومن اگر خواهد که یکی بریان بود
 تا از وی تناول کند در حال بادی بوز و درویشان مرغ بیندازد و
 آن مرغ برای پیش مومن فرو داند تا چند آنکه خواهد ندی تناول کند
 که **قُلْ لِّمَنْ يُّشْرِكُ** در بهشت حورانی اندک در صفایون
 چون دانهای مروارید هر بویی را هفتاد حور بودند چگونه حوران
 خاتونانی که از تن عصمت بیرون نیلده آفتاب و ماه بر سر ایشان سایه
 نینگند که **حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْبُيُوتِ** دست نقص از دامن ایشان
 کوتاه پرتوی از نور ایشان مهربان از مشک و عینج کل ایشان سرشته
 آیه و قاف بر لوح دل ایشان نوشته باویشان بازو مشک سنگست
 با رویشان خون رشید و آب روی رخسار آن نه رویت ماه تابانست
 آن نه قوت بر توات بیش رویش که قناریه از زبان حسن او
 هر چند جمال گوید، لیکن زجمله است و در بهشت این هفت لایح
 یکی این جیل خواند بیج نام علی نخواهد داد و نامی وزیر کند بر دیا
 شفته شده و درخت و گرایش نامیدان او فرشته شده و میخاوه که

[illegible]

[illegible]

قاتل مع حسن در احوال او
 میزید و می کرد
 ملک الله علی بن یونس
 حسنه از رساله او
 از حضرت رساله او
 از بنی کوی و نام او
 قاتل بنی کوی و نام او
 ملک الله علی بن یونس

روز قیامت در نامه اجمالی فصول و مباحث
ببین میماند استغفار از خداوند عزوجل
و دعا را به اجمالی آوردند و در روز
از حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام پرسیدند که
کیست که زودتر از ما بیاید
که معنی استغفار از خداوند عزوجل
بر آنکه استغفار از خداوند عزوجل
و در استغفار از خداوند عزوجل

جمله اینها را در دو روز تمام
آورد و در آن روز تمام
مردان صورت کردند
فرمود که اگر شمار کردی
از جهت او وقت کن
باید از تو فدا می گند
یک شیخی را دیدیم که
اگر داری یا نه بگو
نه دعا کند و نگوید
که شما این دعاست حاصل

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript's content, written in a cursive style.

[illegible]

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript's content, written in a cursive style.

امام رضا علیه السلام کنون
صلوات کن بر نبی و آل او
انشاء الله تعالی و بنیاد
دارم قضا عجب را
شود از ان ها از نیاید
و بر داران را از نیاید
شود از ان ها از نیاید
و بر داران را از نیاید

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript's content, written in a cursive style.

واما في قوله تعالى
 والذين آمنوا واتبعتهم
 اهليهم جميعا
 فليكونوا من الصالحين

پیش از آنکه شوهر زن شد از محمد **دوم** که بخیلی دیگر بود روزی
با عیال خود طعام میخورد سیاهی در آمد زن خوات کسالی را طعام
دهد ان شوهر نیز سید بهانه در خانه شد و نیم آن در زیر چاه گرفت
و سیاهی را دشوهر شد ریافت ویر طلاق داد روزگاری برآمد زن
شوهری دیگر که روزی با این شوهر طعام میخورد سیاهی بود و آمد خوا
که ویرا طعام ده گفت مباد که این شوهر نیز چون شوهر پیش باشد
از وی دستوری خواست گفت بخیلی مائده طعام در بر وی ده زن
مائده طعام برداشت در سری از کرد شوهر پیش خود را دید فریاد زن
زن برآمد شوهرش از خانه بیرون دوید که تراجه رسید گفت این سیاهی را
کمی بخور شوهر من بود رمالی بسیار داشت اما بخیلی عظیم بروی ستوبی
شده بود بسبب بخل مال اندیشی بشوهرت مرد گفت بهتر از این بخت
آن دو ویش که بدر خانه شما آمد من بودم درویش و محتاج خلقان اما
سخی و جواد بودم حق تعالی مرا بسبب جوادگری توانگر گردانید و
اورا بسبب بخل درویش **دوم** از آن سه خصلت هلاک کننده مخاطبت
هوای نفس است و درازی **اول** **ان اشر ما الخاف علیکم اشران**
ایمان للمری و غل الاصل فرمود که مخاطبت هوا از حق ندارد و دراز
اصل اخوت را فراموش کند بزرگی گفته است هرگاه نزد کار پیشوایه و زنی
که کدام بهتر است بگزارم کدام از هوا و دوزخ است **میت**
برتر چون شقیه شود ندوکار که ندانی کدام باید کرد
بخواهر کدام نزدیک است **برخود** آن حرام باید کرد

اینکه در این کتاب

اول الحديكيا واول ص
احد خراب و اول
الحمد و اول هو الله احمد
يس تشهد يس ام
وبعد يا سيدي
ولا تترك الحكة الطنون
لا يصعب العا صون
لا تترك الدهر يا سي
تجسم العا صون
الدعوت لا تترك
يا سي لا تترك
سكني القدر وكنز القدر

وہی کہ وہاں سے

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, with some red ink markings.

با شش ناسر اوقات
 با کمال و جمال می
 حرمهای تنگدیس
بنا و **دک** عارفان
 آنکه تزلزلین محال
 هر ارباب تو نیست
 بجای کی دا غم
ت خسته اند
 دست در نهان و کمال
نه که در ایام لک
 ز روی اوقات
 طالب بدین عمرش
 محال خود نظر کرد
 آن تران زدیانت
ت خسته اند
 کم کم بر کسی که نه
 بیت خستیا کنند
 اسکان صله اش
 دید که اورا از افا

ازین که گفتند

یاد آورده که فقر

ان شاء الله
مستور کسی و اسما کون
که هر که می تواند از این سخن
بجای آورد بعد از آن
در کتاب خود را بخواند
کلیه اشیا را بشناسد
الله یا علی یا حسین
و ان شاء الله تعالی

[illegible]

رکت نماز کرا و بعد
 سوئی سان دراد و شیار
 بس کن رکوع القم رب
 محمد آل محمد و علی محمد
 محمد و اهله و عوالم
 ان فلا رب فلا رب
 ولا بعد اصول بغير
 فاستغفر علی فی الساقه
 متعین جعلت له طلیع
 فقام و جعلت علیه
 فالت یا محمد الکلام
 خذ ما یرود رب العرش
 یا مانت الفضل

[illegible]

میوش بن عماد که گفت شکر
مردم بشما ابو عبد الله کرد
همیشه تبه می ماند گفت دعای
کرامت است بخوانی و این
او را گفت نیست بخوانی و
که ها از خود رد کن و حال
روند دیگر نصرت کن و حال
بگذارد پس بگوید در حال که
سجده نهاده باشی اللهم
بدن نه و قطع است و نقص
احاله و بعلال له فی ذلک
فی عامه خدا گفت سببی
کردم در یکی شک که هلاک

اولاً في قول المؤلف
وإنما في آية
وذكر في قوله
معلقاً على قوله
موجزاً
إسلام حسن علي

وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ

که اظهار کند چنانکه این در رسید که چنانکه آن سوخته منتظر است
آن شکسته را امیدوار کرده نایبش کن خواب روی بخواب
و ایشان ازین حال جدا شدند و طعای ساختند بود رسول در آمد
و گفت سلام علیکم همان میخواهید گفتند بگوئیم و جان نذا کنیم
بیت آمد بر من یار که همان خواهی گفت طوالم اگر زمین جان سواهی
خوش خوشتر شد و گفت میدانستم که این یک دو سه و چهار و از آن خوشی
من بهمانی شما نیامده ام و فضا خوانده گفت ای فضا چرا اما را خبر
ندادی تا طعامی ساخته میشد گفت من بهر کات شما طعامی بیارم فضا
در خانه رفت و روی رخا کشید و گفت ای احد احد را همان گویم
راشهرار کن بادشاه عالم و رضوان افیل داد که مایه از مایه های
بردار و پیش آن شکسته درگاه مایه بخواهد که دوست مایه گزیده
و بر کشیده ما را مایه می کند در حال رضوان خوانی آراسته در پیش
فضا نهاد فضا برداشت و پیش خود و مان نهاد تا فضا را این گزشت
از کجاست اینجا که خدمت خاندان مصطفی بل خلاص میکرد مایه ای
که دین راه نیاز صادق باید **و توکل علی الله** **بیت**
توکل برزد کن که هر کن نیر دهر که توکل بر غیر او کرد و از خسارت
بر رخا خود نهاد و درها و به خزان و حرمان افتاد و شنیده
که در مایه جی خواست بشود **بیت**
روی عن رسول الله ص انه قال الضیف الی دخل بیت لیل المؤمن
د لایحه الف رحمه والف برکه و غفر الله تعالی ذنوبه

وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ

وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ

وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ

ذلك البيت وان كان ذو فهم اكبر من زبالب الجرو و زبالب الجار
واعطاهم الله تعالی ثواب الف شهيد و كتب الله بكل
لحمه ياكل الضيف حبة و صخرة مقبلة و في لهم مزية في
الجنة و من اكمل الصنف اكمل سبعين نبيا و من عالمي
فرأيد که چون همان خانه یکی از برادران خود در آید بوی هزار
رخت و هزار برکت در آن خانه رود و حق تعالی کتابان اهل آن
خانه بیاورد اگر چه کتاب ایشان از کت دریا و برکت درختان پشته
بعد از سرار شهید و بهر لقمه که همان از طعام ایشان بردارد ثواب
حج مقبول و عمره میبرد و در دیوان ایشان ثبت کنند و در پشت
شهرستانی بنام ایشان بنام کنند و هر که همان را کوی دارد چنان
باشد که هفتاد و پنج بار کرای داشته و در حدیث و کفر فرموده
من كان ياد من ياد الله **بیت** هر که ایمان
دارد صدای و بر زبان پست باید که همانا کرای دارد ابراهیم را
عادت بود که بی همان طعام بخوری اتفاق افتاد که سه روز در آن
همان بیامد روز چهارم بر سر راه رفت تا مگر کسی باید گفتا و کس
دید که می آمد بیله بر دوش تا ببرد روی روند گفت بیاید و همان
من باشید گفت ما نمرد و بهر یک عیال مایه نوا گفت بیاید
که من نزد شما نیز بهیم ایشان را چنانچه بر دوسه روز نگاه داشت و نزد
سه روزه بداد ایشان بروی قرین کردند و گفتند ما را کار فرمای گفت
مکار از برای خدا باید کرد و است یکم و سید خدا را سجده کنید ایشان

وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ

وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ
وَقَالَ قَرْنٌ اَنَا الَّذِي كَفَرْتُ بِكَ

[illegible]

فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین
فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین

که تناول کنند سالی برسد که اسیب از ایشان تمام آید
گرفته اند و طعام دهد ایامین گفت ای فاطمه خسته دیگر
آید و در این سفر از کسکی و بی نوبی تا آن و حین و آن
فقط گفت ای شریک علم را در شیر برده است و
از کسکی زبان هر روز در دین است چنان که این مظهر که از
الهی و اب روزی که آن شب نیز طعام بدارد و روزی که
الومین یک دست و دست چنان که دست و دست حسین
و ایشان از خدمت حضرت معلوم آورد و ایشان از خدمت
که از پیانی برخاسته بودند و در روزی که ایشان رسول چون
ایشان از این حال بدید بحکمت گفت تا بحکمت فاطمه روزی که
فاطمه در آمد فاطمه را دید در حجاب ایشان از کسکی شکایت
انتاده و چشم در مغالت شده و دل رسول طاعت بناورده است
و لغزاه **بانه اهل بیت محمد و آل محمد** در حال چیریل آمدن
آید آورد که **بوقعت بالشد و قتل و کشتن** و کشتن
تا آنکه کشتن کشتن و آن ابرار را میکشد بنفدی که کردند
و میترسند از روزی که ستان فاش گردد و عام **و یطعمون**
الطعام علی وجهه منکین و یبشوا قلوبهم و دوسوی خدا
طعام میدهند منکین و بیم و اسیب را با وجود آنکه خود محتاج
از خود باز میکنند و دیگران ایشان میکنند و میکنند ایشان را
طعام از برای رضای خدا میدهند از شما حق اینها هم ما میترسیم

فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین
فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین

فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین
فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین

ما میترسیم از خدای روزی که از خلق آن روز و زمان بنایت ترش
روی باشند چون ایشان از آن ترسیدند خدای ایشان را
از آن باین گردانید و روی ایشان نورانی و دل ایشان فرمودان
کرد و برای محنتها و مشقتها می کشیدند روزه داشتند و بر
کسکی صبر کردند و طعام بدید که آن داند خدا و ایشان را شقی
که در انواع طعامهای گوارنده و میوههای لطیف باشند و آنچه
خود پیوسته اند و دیگر از ایشانند خدا و ایشان را خطا
حرم بهشت و در بهشت بر تختها و آراستگی کرده باشند
چون با شاهان خوشدل و همه در دلهای حاصل بگردید که خوار
دستگیری در ماندگان حکومت است در تنبیه **امام حسین**
علیه السلام آورده اند که روزی رسول با بایان حکمت
و گفت کدام یک از شما دوش هزار و هفتصد و بیست و پنج بار
مومن که کرده است شاه مردان گفت من یا رسول الله گفت
داشتم و جبریل مرا خبر داده است یا از این خبرده که کردی
گفت یا رسول الله دوش و بیست و شش فلان مومن را دیدم که
فلان مشافق بر این میباید مومن را چون چشم برین افتاد
ای برادر رسول خدای بفریادم پس که این مرد هزار و هفتصد
دعای مومن دارد و من در و بیستم و بیست و شش که بوی دهم از وی
در خواصا که از ایشان روی سوی من کردم و گفتم خداوند منی
حق محمد و آل محمد که دین این بنده گذارده گردان دیدم که دری

فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین
فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین

فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین
فایده نوری سرخود و نوری
عاری که جفا و غیور
کلمه زود و کلام
نورانی که در دین
این عالم و دین

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

[illegible]

[Faint handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page.]

والله اعلم
بما فيه
الغيب

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

الحمد لله
وعلى آله وعلينا
السلام

فقلت وحيك تصان
يا ميميك وبين عباد
القطم اني اشد عباد
وكنك لك القطم
نظر على وجهه و
واو واو واو واو
تدو واو واو واو

محبت عبد الله و كل من
اتق الله على ان يخلصه
بمنه

[illegible]

محمد بن علی بن موسیٰ الرضا
 علیه السلام
 در جواب فرموده است که
 منم که در این دنیا
 و در آن دنیا
 و در آن دنیا
 و در آن دنیا

گفتیم بحق آنکس که تبارین تواند کرده و بخندد که تو کیستی گفت
 محمد بن علی بن موسیٰ الرضا پس چون این جزای محمد بن عبد الملک
 بنمود تا مرا بنده نهادند و در زندان کردند گفتم زعفران خوش
 میش عبد الملک بر من نوشت محمد عبد الملک توقع کرد که بگوید که
 ترا از شام بگو فداوار مگر مدینه بد یا شام آورد یا از زندان خلا
 دهد علی خالده کی من این حال غناک شدم و در بصره فرودم
 روزی در زندان شمع خلق دیدم بر در زندان کفتم چه بوده است
 گفتند آن مرد که از شام آورده بودم که بافتند و انداختند زمین و
 یابرجان رفت گفت اهل بیت رسول کشتی نجات اند که شاه یا
 ایشان دهد از دنیا و عذاب عقی خلاص یابد
 آن بخراسان اصناف انوری و لمن یوزع هذا عثر احوال
 فهد السیف و الحوادث لجة و جویک الدنيا کلها
 یا عیبا المعز و انک راعی المعز و انک عن تحبک ال
 سعید صاحب گفت بنوکل را فرمود ناکاه بسرای علی نقی در شوم
 بنکر که چه میکند و را یکبار در شدم علی نقی در غار بود چون
 فان تمام کرد و گفت جعفر نزل من کنه که پاره ابراهیم کنند
 اشارت کرد و گفت در شوم عظیم در دل من آمیخته شدم
 و فرایندیم که از سرای موکل بر آید که و را بکشند ایشان اولیای
 خدا اندامها خدا بودند و بودند تا شایع خدای بخش نور بود
 بنصر خدای عالم بودند و بنصر خدای بودند بلغتها ایچره گفت

رسول فرمود که ای علی
 خنده مرا از دگر خدای
 تعالی تعلیم انداخت
 او را در آستان ابراهیم
 آید و در تیرین کلمات
 عبد الله است و در این
 فدای تو باد که از زمین
 آن کلمات باقیمانست
 که در آن اسم اعظم است
 بعد از آن رسول فرمود
 یا نقی تو ای علی که آن کلمات
 را خدای تعالی به تو تعلیم
 کرده است عبد الله گفت که

این کلمات را تعلیم کرده است
 بعد از آن رسول فرمود
 یا نقی تو ای علی که آن کلمات
 را خدای تعالی به تو تعلیم
 کرده است عبد الله گفت که

امام حسن عسکری
 علیه السلام
 در جواب فرموده است که
 منم که در این دنیا
 و در آن دنیا
 و در آن دنیا
 و در آن دنیا

امام حسن عسکری علیه السلام باز گزید و در میان و هندوان بر زبان ایشان
 سخن میگفت من تقی کردم و با خود گفتم این زبانها و دلها
 آموخته امام عین نکرست و گفت اگر محبت این زبان میان وی
 و دیگران چه فرق باشد **بیت** گفتا بصورت ارجه را و لا و آدم
 از روی مزه به حال بر نرزم خورشید آسمان ظهورم عجب نداد
 ذرات کالیات اگر کشت مظهر **صلیبت و همت**
 روی عن البقی انه قال للملی بن ابی طالب یا علی انت امیر المؤمنین
 و امام المتقین یا علی انت سید الوصیین و وارث علم البیتین
 و خیر الصدیقین و افضل المتابعین یا علی انت زوج سیده
 نساء العالمین و خلیفه خیر المرسلین یا علی انت خیر المومنین
 یا علی انت المحجة بعدی علی الناس جمیعین استوجب الجنة من
 تولاک فاستحق دخول النار من عاداک و الذی بعثنی الی هذه
 واصطفانی علی جمیع البیته و ان عبد الله الفخام ما
 قبل الله ذلک الا بولايتک و خلافة الائمة من ذلک و ان
 ولايتک لا یقبل الله الا بالبراءة من اعدائک و اعداء الائمة
 من ذلک لاجل جبریل فمن شاء فلیؤمن من من شاء
 فلیکفر صدق رسول الله **روایت** از سید سلیم کل
 توکل ما نور امر قتل صدر او ان کائنات بد آسمان موجود است
 شتر علی برج سادات خورشید فلک رسالت خواجهم و بر
 شیخ روز جزا محمد مصطفیٰ این سیدی که شمه از حق او گذر

این کلمات را تعلیم کرده است
 بعد از آن رسول فرمود
 یا نقی تو ای علی که آن کلمات
 را خدای تعالی به تو تعلیم
 کرده است عبد الله گفت که

[illegible]

رسایند شاه ممدان در شیروندان و سرهم مومنان علی بن الحاکم
را گفت تو امیر مومنان و امام نبیانی و وارث علم پیغمبری و پسر
صدیقانی و فاضلترین ساقیان و مولا جمل مومنانی او علی و حتی
بعد از من بر هر مردمانی هست از اولاد که ترا دوست دارد
و مستحق دوزخ شود آنکه ترا دشمن دارد بدان خدای که مهربانست
مخلقان و راست دارد که اگر بنده هر سال خدا را طاعت و عبادت کند
از وی پذیرد بیکر بولایت و دوستی تو و دوستی امامان از فرزندان تو
و این بین مقبول باشد تا از دشمنان شتابتر آنکه جبریل مرادین
خبر داد هر که میخواهد کوفتن باشد و هر که میخواهد کواکب و از
امام محمد باقر علم روایت که وی روایت میکند از پدران خود
از رسول که گفت شب معراج پادشاه عالم مرا گفت ای محمد علی
اولست و آخرت و ظاهرست و باطنست و مجمل چیزها علت
کفایت خداوند این سه صفات تو خداوند و الهی است گفت **ای محمد علی**
الله الا اله الا اولی الخالق البارئ المصور فی السموات
الارض و ما الاخر لا شیء بعدی و لا الظاهر الا
شیء فوقی و انا الباطن لا شیء دونی من آن خدای که چنین خدای
بیت او نیکو خلقتهم اهلای خوب و نیکو فرست تسبیح من میکنند
هر چه در آسمانها و زمینهاست عزیز و حکیم آنچه که در قلوبم و روق
مراد و صواب و اولم با نیت آخرم با نیت ظاهرم با حدیث علم

الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وقوته
وأنه لا اله الا هو
العليم الخبير

1701

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

بعدهت یا محفل علی اولت بدائع که اول کسی که شافعی و عهدی
فراتر فتم از او صیالی علی آخرت بدائع که آخر کسی که قبض
روح وی گین از او صیالی باشد علی ظاهر است بدائع که هر چه
که توفیق داریم آن بر علی ظاهر کردیم هیچ چیز از وی پوشیده نماند
علی این است بدائع که ستری که میان من و وقت با وی در میان
علی است بدائع که هر چه توفیق شده از حلال و حرام و زین
و احکام و تاویل و تنبیل زهی نزد کار علی **هم** کتی فضل و کرامت
و قبح الشک فی الله **آورده اند** که مردی روزی بحضورش
امیر المومنین غم آمدند و در خارج بود او از بلند نگرد ایندلیس
بالت بروی زد و در حال سکون شد یکی گفت یا امیر المومنین اناک برین
مردی سکون شد پس چه چیز تو مانع است از معاویه و دفع کنی
و بیک اگر من خواستی که معاویه را برین بر تخت یا جان آورده دی
هیچ توقف نرختی و لیکن ما خاندان خدایم نیز بر و سیم بیکه بر
اسرار وی بر این مردان سستی و اعتراض کنیم چنانکه حق تعالی فرمود
بل عباد الله کبروت آورده اند که در آن وقت که شاه مردان
را ضرب زده بودند صغیر بن صرمان پیش وی آمد و گفت یا
امیر المومنین مدتی که میاید در خاطر من میگرد و میجوایم که
از حضرت سوا کی گتم هیبت تو موضع میشد اگر اجازت فرمای پریم
گفت پس من گفت یا امیر المومنین تو فاضلتری یا آدم گفت یا صغیر
قبیح است که مرد نفس خود را بتایید اما چون بی پرچام در خون از

که در وقت پنهان کردن
و اسلحه را از کف زمین بردن
در اینجا هم که در این
توبه و خیر است
رسام نمود که این کتاب است
خوار بود که این کتاب است
تواند او را در وقت
وصف کتاب کند

[illegible][illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

فان کبوی ان کان درونی فی السواد
فان کبوی ان کان درونی فی السواد
فان کبوی ان کان درونی فی السواد

ازین کتاب بود

کوشش اوین نیز خوان کند
لجائی کند الکس در آن زمان
نیز با جمع و آموخته بود
مخدون و اید الکسین علی
هم که چهارای من پس در
پرسید که که چیست فرمود
هم که در دزدانست فرمودم
در فتح سارنگ
فتوح است از انجی بد که
که چون شیر و در رسد
باد کو سفل آن او رساند
پس در آن بر آید و آن
عوانه الکس و آن را

والتب وكمات الشيا

[illegible]

شد و او را غلبه شد و او را غلبه شد

عبدالمصطفى بن عبدالحق
عن أبيه عن جده عن حماد بن عمار
عن فضالة بن أنس عن عاصم بن ضمرة
عن حبيب بن الشهيد عن عاصم بن ضمرة
عن فضالة بن أنس عن عاصم بن ضمرة

این بن خط لالش
 و بعد از این من تا
 الخیر حکم و بعد از این
 حکم القدر شریفی
 الهادی و بعد از این
 راجعاً من ضایع حال و کار
 غلب و لغت است و ضایع
 محاسب و در حدیث و ارد
 آدم از کتب و عقب و کتب
 نوافض و ان اتمت
 متقی یعنی ای زنده ام
 پس که حق را عقب

طوبى لهما

قلبي و نور صدی و جلاله
خونی و ذهاب بحق خلقی عالی
فصح پرید کما در
که هر که چون اهل این راه
نیز تجنید بگوید
(الذی صفا فافشا لیکه
و لونا و اهل نقت که کنایه
و حکمیک که کنایه
بهری نرسد

[illegible]

[illegible]

وعدني بكوني القدر
لا غشنا انضمان ولا تكتنا
بقايل وعافان ذلك
مفاتيح ايام
منها راحة
يعرفون في ايديهم
التي هي في ايديهم
حاجته في الرياح
واعاد من شهاب

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام
عليها وآلها الطيبين الطاهرين
السلام عليكم وعلى آله وصحبه
والمؤمنين أجمعين

خدام علیقا الحسن
 رت العالیق
 ملاک از مار
 که کتف و سگ
 خلق با عد و نور
 جود کی عظم
 و ای حکم
 که کتف و سگ
 رت العالیق
 ملاک از مار
 که کتف و سگ
 خلق با عد و نور
 جود کی عظم
 و ای حکم

[illegible]

ما كان من امر الدنيا والآخرة
وصلى الله عليه وآله وسلم
دهان

وکیکید و شال الله و
برای اسیر کردن او
در محله ای که در آن بود
و کیکید و شال الله و
شمالی و لا سخته
الله علی محمد و آل الطاهرین
لله رب العالمین و
یعنی بند و بگو و

١٠

عوض الایمان و کفر
الحق یعنی حق
که باز خوانده اند
عنون شده است
در کتابت و ازیان
نشان از نصیب
عزیز یعنی در
صفت ازین
فراوان و نصیب

[illegible]

از کتب

[illegible]

بنی عبدالمطلب
که گفت دیدم شب
که کاخان را که
دو ابرویم روایت میکند
از رسول که گفت بر حق
جفاقت است اول دفع
از وی دوم که بگوید
تغالی ملک را که در این
فضل را که در این
سرمه آورد و فرمود
چهارم آنکه بگوید
و اگر گفت ای ابرویم
که گفت ای ابرویم

دودست میرداد نوزاد
 کاکت میرداد نوزاد
 جود و لولاد از خدای بی‌داد
 میگرد و میرود از خدای بی‌داد
 نشانی در دوزخ و آسمان
 چون بزم خفا و کفر و فحشا

مولانا کمال و وزیر محمد
 اورد و مریدی است که در
 نهد و **دوم** **دوم** **دوم**
 چون روزی است شود غنای
 معالی بنده از نیکو کاران
 فطرت کند و گوید یا
 است که در کمال و مریدی
 معالی که در مریدی
 از نیکو کاران و مریدی

سوال کلمہ قرین فرمود
عیادت مریدان
اولاد

عاشق منور است
بدری از عجب کون
الحاقه را قفا بخیزد
ای شوخ به قلعه
وین علی تو تازی کند
ناله مستول و دعا گوید
خطبات می نوبت
و کن ایستاده

نزد او می افتی و اگر این
سوال میکردی حاجت تو
روایکرم حضرت ابو
فرمود که چون کسی در
شور باید که احداث دهد
مردم نزد او در میان
کس نیست که او را حاجت
نیست و ویست از بی حد
که عبادت سلطان کشف
کرد و گفت ای پادشاه
الله صلاک و تقه درک
و حفظتیک از نفسی است
(حضرت امام محمد باقر علیه السلام)

مجلس صادق از خزان

کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده

پادشاه بیان میداد که کوی در خم چوکان آورده از سرحدان
 در کجاست درویش سوختن اوید و دای میدان انکه حیرت در
 دندان حیرت گرفته پادشاه اسب براند ریش درویش شد هانی
 درویش پادشاه تو نزدیک است **الفه المنکسر قلبهم**
 چون پادشاه بهر دیک درویش رسید درویش سر داشت تا
 در جمال دوست نکرد پادشاه گفت سلام طاعت ای درویش کوی
 بمن ده هفت سلام معشوق مع درویش عاشق ترسیده بود که
 آوازی از درویش برآمد و کوی یاجان بهم براد **رباعیه**
 تاروی تو ایدیدم ای سرسپاه **ه** سرگشته شدم ز عشق و کم کو رنم
 روزی پی از غم عشقت ناکاه **ه** کویند فلان بسردانا الله
 عشق مجازید را شنیدی عشق حقیقی را نین بشنو **آورده اند که حق**
 تعالی میگوید و حق فریستاد که در مصداق فلان محله در فلان سرای دارا
 بنده اینست با ما بیگانه میکند او را بارگاه ماد عورت کن و هم جو
 و حقا که از وی بی در کت از موی بفت بدان در سرای پیر میروند
 آنکه که دویت سال فرعون را پرستیده بود و متابعت شیطان
 کرده و ایام جوانی در کفر و عیسان رانده و پاد عورت کرد و پیر هوش
 چنانکه در و اسراقت موی محمل کرد و کت ای پیر چند سال است
 که فرعون را پرستی کت دویت سال کت دویت سال ویرانند
 کردی ز لغت دنیا داری و نه دولت عیسی کردی حضرت خداوند
 عالم آری و لیک کله توحید بر زبان زلف لغت دنیا بخت و دولت

باشد آنجا که بیست کرده
 مرده باشد آنجا که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده

هر سال که بیست کرده
 خشت زمزم که بیست کرده
 زینت میز که بیست کرده
 هر سال که بیست کرده
 خشت زمزم که بیست کرده
 زینت میز که بیست کرده
 هر سال که بیست کرده
 خشت زمزم که بیست کرده
 زینت میز که بیست کرده

کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده

عبق کرامت کند بر ساعتی تفکری که آن تفکر دلش را از هوا
 اصفی کرد آید و باطنش از برای قبول حق معنی و ایجا است که
 خواجه فرمود که **تفکر سلطه خیرین عاده** پیر میر
 آورد و کله شلوات بر زبان و اند موسی را خطاب آمد که پیر بکوی
 بکنی در بر آستانه دوت نهاده است بردار موی بکنی پیر فرمود
 تا زمین یکند زرسید اشید پیر گفت ای موی هنوز نمیکش
 بر میان بسته ام مرا خلعت میفرستد دروغ که میضایع کرده ام شوق
 اسلام و یزاد و طرب آورد روی بیاز از جهاد و کله توحید بر زبان
 براند خبر پیر چون رسید بفرمود تا یکی بزرگ بیاوردند و روح
 در وی کردند تا در جوش آمد و پیر اینا و دروغ و کت بر کردار
 دین موی و اگر نه بفرمایم دین دیکت اندازند کت ای فرعون تنی
 که ترا دویت سال خدمت کرده باشد و پرستیده به ازیت
 نیز در هر چه خواهی کن تا از برای دوست از هر جان و جهان بر
 حاسم چه جای سرگش باشد خواستند که و یار دین دیکت اندازند
 جبرئیل عمر و یزاد در و و پیش موی آورد پیر سر مست شارب شوق
 بود نوع میزد که فرعون و شیطان را پیرستید خداوند در هر چه گمانا
 پرستید گفتند خاموش باش که هلاکت کنند کت غلط کرده
 در حالات ایمان و یشرینی عشق تا بن اهدف تیر لا کرد **بیت**
 ممکن بود که هر زمانی **ه** دخی ترسد یجان عاشق و عاشق جویند موی
 کردن کت کت عاشق **ه** و را بگرفتند و پیش فرعون آوردند

کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده

کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده
 کجایم که بیست کرده
 مقامی که بیست کرده
 خاندان که بیست کرده

کوتاهان برعوض آموخت و
حفظ از هر آنست و نیست از نسی
از احوال مالکین باشد **و القاص**
که فعلی بخت شود باشد
سوره و القاصات را بخواند
یا بگوید و بخود در بر آورد
آنگاه بید زعفران در دهان
شیرین بگوید و چنان
که بگوید و در مغشایست از آن

وفاقیہ فیضیاتی کتب خانہ
احمد علی شاہ صاحب مدظلہ العالی

علی بن الحسین کا نام ہے
نور محمد ابن احمد خان صاحب
محمد ابراہیم خان صاحب
ایمان الدین خان صاحب
درویش خان صاحب
ابو نعیم و جعفر ابن سلیمان
میرزا خانی خان صاحب مدظلہ العالی

کتابخانه عمومی و موزه سید علی حسینی

جرائد

معدن طبع انشا الله
که در کرد او است نامی
خود نقل صوابه
نمود که در کمال
اهل دین و اهل علم

29 1/2

و اینست که در این کتاب آمده است که هر که این کتاب را بخواند...

و آنچه از وی جدا شد که او رسول ماندی میکند از لحاک
و کایت شاه مردان بود بداندست و درخت بود از کیک کرد
بفقداریک فرسنگ قنبر داکفت آن دودرخت را آوازده
که وصی محمد میفرماید که یکدیگر نزدیک شوید لیر الوضیت را
گفت که چگونه آواز من بداند درختان رسد امیرالمؤمنین گفت که
بولايت ما رسد پس قنبر درختان را خداوند درختان یکدیگر نزدیک
شدند منافقان با یکدیگر گفتند ما کرد درخت کردیم و ویرا
به پیغم شاه مردان بداندست قنبر را گفت مرا پیش درختان
اجتناب نیت بگو که تا درختان بخوابد و درخت قنبر گفت هر یکی
روی بمقام خود آوردند و بتعییل رفتند شاه مردان در میان
صحرای بظهارت نشست هرگاه که منافقان بخواستند که بدانند
که در چشمها شان کور میشود و چون روی از اینجا میگردانیدند
میشد تا که شاه مردان فارغ شدند از غریب و عجیب نیست که شاه
مردان را معجزات بود چنانکه رسول را زیرا که نفس علی نفس رسول
بود که با علی **نفسک نفسی وخلق خلقی و دولت دی حق تعالی**
هر دو را از یک نور آفرید جمله نورها از نور ایشانست و نور ایشان
از نور خداست که **الله نور السموات و الارض مثل نور**
کوکب فیما مضی امام باقر علیه السلام گفت مصباح نور علم است
در سینه رسول و زجاجه سینه علی بن ابیطالب است که رسول علم
بود و لیت در سینه وی نهاد **یکاد زبانا** نزدیکست که عالمی از

و اینست که در این کتاب آمده است که هر که این کتاب را بخواند...

و اینست که در این کتاب آمده است که هر که این کتاب را بخواند...

آل محمد سخن گوید آن علم کیش از انکه از وی پرسند نور علی نور
اما نیست موبد نور علم و حکمت بر اژداهای از آل محمد باقیات
حق تعالی باین نور هدایت کند و راه نماید را که خواهد بعضی
لطف کند چون دانکه صلاحیت آن دارد و او بهر چیزی عالم و
داناست اما شاه عالم این نور که در سر دوستان تقییه کرده نور
که کشف او را کشف نیست اشراق او به حقیت طلوع او را
غروب نیست از کدام شمع او نور خنده اند شمع آسمان او نور زمین بود
الله نور السموات و الارض بیت دو دی عن ابد آفتی در من زد
زان شمع که آفتاب پروانه است اگر میخواهی که ازین نور نور کردی
و فردای قیامت در پیش نور نبود و برداست و جب نور بود
اقتدار و امتثال او امر حق و نواها و کن زبانت را بگو تا از حق
و عبیت کت شود کشت را بگو تا از سماع لغز و طهر که باشد حشمت را
بگو تا از نظر کور باشد سینه ات را بگو تا از کینه بد و سلمان بر جلد
باش تنگ را بگو تا معرفت قضا باشد دلت را بگو تا بیکانه درگاه
خدا باشد که تیر حفا باشد هدف شود و اگر چه وفا آید صبر کرد
اگر مصباح نور الله آید مشکوه باش تا بحال عزت و نور و خدا
پیش بندگی او را باش تا فضل و رحمت ترا باشد در لغت او بشاکر
باش و در بلاش صابر تا بدیده صدیقات رسالت و فردای قیامت
با صدیقانت خشنود **صلی و سلم** بیت دو دی عن
البیض صانه قال الله قال الله و جل من استسلم لقضای و اصبر علی

و اینست که در این کتاب آمده است که هر که این کتاب را بخواند...

اسكن بالعدل ولا تقه الا
 بالله والحق العظيم فكيفكم
 الذين اخذوا من اربابنا
 فلما ان لم يقدروا عليه
 فماتوا فقلت ان
 لا اله الا انت سبحانك
 ان كنت من الظالمين
 فاستجبنا له ونجيناه
 من الغم وكذلك ننجي

استعمل في العمل ولا فرق بين
بابه العات العظيم
أنته

وآله الصلوة والسلام على سيدنا محمد
والصلاة والسلام على آله الطيبين
الطاهرين وصلى الله عليهم
وأحدوا اليه من المؤمنين
الله اعلم

ویندوز ویندوز

عن نبی و یکی که اولی
عادت شده باشد بیده
بجود سلام قول من دین
طه سالتم از منم اولا
تستی ان الله علیک القرآن
والحق انی بربک ان
خبرتمکم عن قلل ان
بود و سلام علی یومیم و دو
عن خالد بن ولید الشری و ابود

وكان الله جل جلاله
يعلم ما كان
في قلوبهم
فما كان
يخاف من
الذين
كانوا
يؤمنون
بما كان
في قلوبهم
فما كان
يخاف من
الذين
كانوا
يؤمنون

بگفت و برت من از تو خداوند ترسيم و با آن ابراهه او گوندي
خردم و رعايت و محافظت آن بجای آوردم تا در مدت آنک
بسیار گشت بعد از آنکه آن شخص باز آمد و گفت از خدای تیرس
و آن حق من بجز ده اشارت بدان که کردم و گفتم حق است از او
پیش گیر است و او اصرار می داشت گفت ای مرد از حق امتناع کنی
گفتم طاعت بیدم و یقین دان که تمامت این که سفیدان از آن است
حال با وی گفتم و تسلیم وی کردم خداوند اگر می دانی که این سخن
یاست میگویم و یقین من درین امر و یقین است از ریای آن نوده سخن
و الحمد که ما را از این شدت زحی و از این مضرت مخجی ارزانی دار
در حال تمامت آن سنگ از آن بدخل غار رخاست و ایشان از آن
و ربط مخجی حاصل آمد تا بدانی که چه شدگی و روقت بلیت و حجت
ازینت خاص و عمل صالح است و وسعت جنت محمد و آل محمد
هم ملازی از اماخت هر کسکه **ه** و هم غیبی از اطاقت فی الجمله
از سخت فی هذه الدنيا بجهنم **ه** فاعلی غدا خوف و لا وحید
هرگاه داهی و حادثه روی تو آرد پناه بحضرت خداده و اهل بیت
رسول را بشیخ از آن خلاص و نجات ای **آورده اند** که در وارد
از اهل کوفه زیارت پیشند چون بیان بیان رسیدند یکی از تنگی
وفات کرد و یکی بر بالین وی نشست مخیر نمیداشت که چه کنم
پناه با حضرت خداده و با اهل بیت رسول و سلیک می جست و یکی
می خواند تا با امام جعفر صادق رسید بارها بخواند و فریاد می کرد

[illegible][illegible]

چون خطه که شکایت از دست و پا درد شود
از در آن کس که می خواهد بداند
که دست و پا درد شود
معه خطه که از این است
اگر چه خطه که از این است
المرغوبه که از این است
خطه که از این است

حسن خطه که شکایه
کردم پیش از دور

عاریضه فی الدار
از در دروازه
که در پیش
نزد
دیده که
خود را
و بعد از آن
که در پیش

انهم لكانت ملكه
 استجدوا له
 بالدين في فضل الدين
 ثم انشاء الله
 من بعد
 انهم جميعا تقام
 ههنا وادرسوا في
 دست خذ اولى موضع
 خذ من يد اكن
 الذي كن ارماني الليله
 واليهاد وهو اتبع العليم
 انهم
 ثم جادق ثم روي في

لا على الله وحده

من نوده اند که در این کتاب
نموده ام از عبد الله بن
قاسم شوی گفت که

100

[illegible]

[illegible]

ويعود ان يكون في
نار خاله المستشفة و قد
جعل لهم من الجواهر
و بر ان تتركه كما
يلتزم ان تتركه كما
ما تتركه ما تتركه
مورد و ان تتركه
فلان من فلان و يكون
الخصم لهم انما
العلم و انما العلم

و راجعها میسر است و در کام
نقوش آن را می آید و در
روغن بنفشه را در روغن
در دست نهد و در روغن
در دست نهد و در روغن
در دست نهد و در روغن

[illegible]

و بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 و الصلوة على سيدنا محمد
 و آله الطيبين الطاهرين
 و السلام
 و بعد
 انما خلقنا الانسان
 من نوره
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه

هفته آسمان چون سنگ آسپار سرین بگرداندهای و هوی کان
 حضرت تو حیات و سیکیم بیت در بیج توام بر بهای که کنی
 در حکم توام بر بهای که کنی **ه** فرد لکست زبانیه بد و رخ نرم
 تابو اسطار تو نشوم که راه دور خ که اگر از لذت ناست هزار
 بهشت بر ناسازم پس راهم بناسم **ه** بیاد تو در سقر نعیم انکارم
 بیاد تو خلد را حجیم انکارم **ه** عزیزانیده خالص و باش تا
 حجاب نبود که غلام خاص را بید و ده حاجب احتیاج بناسم و حاج
 بنو دیک سلطان بید و ده غلام خاص حاجت اند هر چه در دست
 از پیش برد از تار و فضا رضا و حقیقه حقیقت بر می دیار از پیش برد
 محکم تا کر بستن بری نفس را از پیش برد و در حکم شایست تا کر در دل
 از پیش برد و در حکم سر هاید ناچستن از وی هر که که این طریق سپوی
 و برین راه روی شایسته طعام قوت و شراب محبت کردی شراب
 محبت شرایست که هیچ موجود را قوت آن نبود که آنرا بنوشد
انما خلقنا الانسان من نوره و انما نريد ان نخرج من بين يديه
 خواستند که ما را حوصله این شراب نیست اگر این شراب نوش کنیم
 از هم فرو ریزیم لیکن هر که این شراب نوش کند ما جاکر و از پیش برد
 با سببیم و اگر خدش بر میان بندیم چون آفتاب بتون از طهنت
 پاک آدم سر میزد گفت بخت آن شراب تا ما نوش کنیم چون
 نوش کرد هم بلا یکه که خدش بر میان بستند و پیش وی بجاری
 ایستادند **ه** دل بندگی ترا جان بست که بهادر سره هوشاء دکر

و بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 و الصلوة على سيدنا محمد
 و آله الطيبين الطاهرين
 و السلام
 و بعد
 انما خلقنا الانسان
 من نوره
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه

و بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 و الصلوة على سيدنا محمد
 و آله الطيبين الطاهرين
 و السلام
 و بعد
 انما خلقنا الانسان
 من نوره
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه

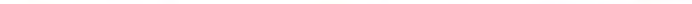
و بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 و الصلوة على سيدنا محمد
 و آله الطيبين الطاهرين
 و السلام
 و بعد
 انما خلقنا الانسان
 من نوره
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه

دل بر سر کی نت تا باش جان **ه** سر برکت بائی نت تا باش
 چگونه بود که آدم را این قوت نبود و دیگران را آدم شخته
 عهد بود نه پیش که اگر پاره سوخته با جامه بوز و سبک بر
 آهن زنی آتش در سوخته افتد ای آتش جیست که قصه
 میکتی گفت آری سوخته هست و بلا زده هست باولش
 سنویم و با خرابی بسیاریم آدم چون سوخته محبت بود کلام
 چون سنگ سلطانی بر آهن حکم کردی زدند آتش از بی نیازی
 جز در سوخته نکردت اما آن خای که خود را در میان سوختگان
 افکند و بتکلن حامل امانت شد و حیات روا داشت
 از ادا نکردن تو رسید برده از روی کارش برداشتند که **ان**
کان ظنوا ما جعلا تا بدانی که کار سوختگان دیگرست و کار
 عاشقان دیگر و کار و نیم سوختگان دیگر که با عاقلان دیگرست
 و کار عاشقان دیگر **ه** و الا شفته و با کفر و با ایمان
 مردم دیوانه را با شخته و طاعتی که هر که در بحر عمیق افتاد در گام
 و کوشش با قدم نوح و دعوت طوفان که **ه** کوشش بر صل میوشند زندان و بیج
 عابد از شراب و لغوستان **ه** عاقلان را خند برهان هر چه بگویند
 بیولان را فیه و عقل و بارهان **ه** سعید تا جند کوی دردی در میان
 کشکان عشق و راه دور و ایمان **ه** معرفتی حاصل کن ز سرکان گفته
 که رونده بی معرفت و غم و زاهد بی علم خانه بی در و کرسی
 ای معرفت صد سال عمل کند از وی نپذیرد شاه مردان کیکل زیادت

و بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 و الصلوة على سيدنا محمد
 و آله الطيبين الطاهرين
 و السلام
 و بعد
 انما خلقنا الانسان
 من نوره
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه

و بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 و الصلوة على سيدنا محمد
 و آله الطيبين الطاهرين
 و السلام
 و بعد
 انما خلقنا الانسان
 من نوره
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه
 و انما نريد ان نخرج
 من بين يديه

باسم الذي لا يفتر مع
شئ وهو المصحح العليم الغني
الوهاب الحكيم يوفى دينها
بلا غش فصل بيلك يا القوم الذين
الماتون اذ لم يجز الآتين
الذين كانتا اتعاقتكما
معصما من الماء كل شئ
افضل

[illegible]

زینا الله استقامتتون
 اعلیٰ الله استقامتتون
 وارشاد بالحق اتی کریم
 تو عدد ۵ سه نوبت بیدار
 هر دو دست را بر سر اند
 منت نوبت را فرغ باشد و
 بجهت جویبار آید آن کس که
 السلامه و الا حق تا خلق را
 از جنس بدین و آید بیکر

اورده اند که هشام بن عبد الملك در طواف بود هر چند که میخوا
 که حج را استلام کند از انبوهی خاقان نینواست تاگاه نام زین
 العابدین بم بطواف نگاه در آمد خلقان ویرانه باز دادند و تعظیم
 و ترفیض کردند هشام گفت این کیست که مردم ویرانه تعظیم و توفیر
 میکنند در وقت شاعر گفت ای عجب میدانم که این کیست این آن
 کس است که جمله موجودات از حیوانات و جمادات ویرایش شناسند
 سنا ریزها و بطی که وی یای برانجامی تهد ویرایش شناسد و گفت
شعر هذا الذي تعربت البطحا لافطاهه و البيت يعرفه طفل و الحلم
 هذا ابن خمر عباد الله كلهم هذا النقي الظاهر العلم
 يكاد عيكة عمر فان راحتند وكن الخطيم اذا ما جاء يستلم
 اذا رآته قريش قال قايلاها الى مكاه هذا ينتمى الى كرم

فلا اله الا هو الحي القيوم
الذي لا يلهي احد الا به
والله اعلم بالصواب

و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**

ان خدا اهل التوحید را نوازش داد و اولین رسول ص و بر ایاقر نام نهاد
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**

و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**

و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**

لغایت تنبیه و اسرار تزییل فی نظیر بود بجزایر بسیار و کرامات شهاد
 داشت **آورده** آنکه منصور در وفاق شیخ پیر را گفت برو امام
 بیات ایو آبکشیم و زیرش گفت که کسود گوشه نشسته باشد و از
 گرفته و عیادت مشغول شده و دست از لک کونا کرده از گشتن
 و چه نمایند باشد هر چند گفت سود داشت کس بطیعی می فرستاد
 و غلامان را گفت چون وی در آید وین باوی بسنجیدیم شام چون
 علامه از سر بردارم و برگشتید پس چون صادق را آوردند منصور
 از تحت فرو جفت و ریش وی باز دید و در صدرش نشاند و در
 پیش وی برانود و در آمد گفت مولای من چون آمدی گفت مرا بخانی
 گفت تر بر من فرمانست بهر چه فرمای آن میخواهم که مرا بخانی
 نیام گفت مطیع ام غلامان و وزیر نجیب میکردند صادق و خاست
 و رفت لرزه بر اعضا و مضور افتاده بود و حاج در سر کشید و
 پیوش یافتند تا نمیشد چون با خود از آرد زیر حال پرسید
 گفت چون صادق در آمد من نصر خود دیم که هر چه در گشتی در
 میان آب و آذ هبای دیم یکی ب بن بر صفت نهادم و دیگری بر آله
 آن و می گفت ای منصور اگر تعرض او کنی و در بر یازاری و بر این
 صفه فریدم چون آن بدیدم و نشنیدم عقل از من برفت و پیوش
 شدم و زیر گشت آن سخن بود گفت خاموس کدام صحر صادق حجت
 هدایت و بهترین خلقان آن طالمان طایعان میداشتند که ای
 حجتان خدا اند معصومان و مظهر اند بهترین خلقانند اما از حجت

و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**

و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**
 و در حدیث طویل ما جابر بن عبد الله گفت **انما یبقی العلم بقاؤه**

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 اجمعين

دو روز به جاء و منصب دیا عقوبت یاد دزد و زخ
 اختار کردند هر دو الرشید علیه الله موی بن جعفر بن محمد
 و بدان کرده بود با رها قصد کشتن وی کرد سیرش شد تا عاقبت
 الامر شد شاهک را فرمود تا وقتی که آن امام معصوم در سجود بود
 بسیار بکوش وی فرمود تا بدان سبب شید شد **آورده** که هر دو
 بر بام کوش بود و بدان نگاه میکرد سیدی دیدند ایشان را بگویند
 گفت چیست آن سیدی که در زندانی چیم زندانیان بگویند
 و گفت آن سیدی بن جعفر است که در سجده است که از دو آدم با او
 همبکس یا بنوده و تا قیامت دایم که بود گفت چگونه گفت خود
 در قیام و رکوع و سجود است و چون نماز بآید میگردارد ساقی
 میشود و بعد از آن در سجود میشود و در سجده است تا نماز بشین
 و چون نماز بشین و دیگر میگردارد و فیض دست بعد از آن سجود
 میشود و در سجده است تا نماز تمام عینا بگو کلمات معصومان
 چگونه بوده است تمام عینا بگو بیطیلی و پانصدیقان و مرتبه
 محبتان و از طاعت ایشان بگو **بانی** بگو که کفایت آنرا فرمود
 خواهی چنان شوی که مردان بودند **تورا** و زرقه از آن نموند
 و زرقه که در این دگر در شکر شود **ه** اگر چنان نمی توانی بود و س
 نانی بودن که آن مرتبه مقرر است اما باید که آنچه برتر عرضه کرده
 بجای آری باد شاه عالم از بودای بنده من بر تو واجب کرده ام دور
 باش تا از اهدترین بنده کان باشی و آنچه از اهدت کرده ام بدان رها

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 اجمعين

از سیدی بنده کدگان باشی سر جودیت و اسان بندگی همین پیش
 نیست که موثق را فرمان بردار باشی و از بنی پر مهر کار و بهشت
 من راضی هر کاره برین طریق روی تحقیقت رسی اما بشرط آنکه دست
 در جمل الله زده باشی بعد از موسی بن جعفر ۱۴ جمل الله کیست
 جگر گوشه مصطفی علی بن موسی الرضا ۱۴ خراج فرمود **ستون**
نهی بصفه بار حق خراسان **لا یویدها من الا اوحب الله**
تعالی الله للبیته و حرمه علی آثار زود باشد که جگر گوشه
 من را پاره از من در زمین خراسان دفن کنند هر آن مومن فرزند
 که زیارت وی کند حق تعالی بهشت ویرا ولیب کند و تن ویرا از
 آتش و زخ حرام گرداند و در حدیث دیگر فرمود که هر که ویرا
 زیارت کرده باشد چنان باشد که هفت حج کرده **و از موسی**
بن جعفر آورده **الله** که گفت هر که پیرم علی را زیارت کند چنان
 باشد که هفت حج کرده یکی گفت یا رسول الله هفت حج کرده
 باشد که هفت حج کرده گفت چنان باشد که هفت حج کرده
 کرده باشد **قال** **کن یا الله فی عرشه** گفت چنان باشد که
 خدای را در عرش زیارت کرده باشد زهی سعادت که ملازمان و
 یحاوران حضرت اوست **شعر** اذا كنت تامل او تفرح
 من الله فی حالت الرضا فلازم بود کمال الرسول و جواهر علی بن موسی الرضا
 در معجزات که کمالش آورده اند که چون ما مومن حضرت امام علی موسی
 الرضا را محو و محو کرد چند روز بمانی آمد ما چون امام رضا را

تا از اکثرین بنده کان باشی سر جودیت و اسان بندگی همین پیش
 نیست که موثق را فرمان بردار باشی و از بنی پر مهر کار و بهشت
 من راضی هر کاره برین طریق روی تحقیقت رسی اما بشرط آنکه دست
 در جمل الله زده باشی بعد از موسی بن جعفر ۱۴ جمل الله کیست
 جگر گوشه مصطفی علی بن موسی الرضا ۱۴ خراج فرمود **ستون**
نهی بصفه بار حق خراسان **لا یویدها من الا اوحب الله**
تعالی الله للبیته و حرمه علی آثار زود باشد که جگر گوشه
 من را پاره از من در زمین خراسان دفن کنند هر آن مومن فرزند
 که زیارت وی کند حق تعالی بهشت ویرا ولیب کند و تن ویرا از
 آتش و زخ حرام گرداند و در حدیث دیگر فرمود که هر که ویرا
 زیارت کرده باشد چنان باشد که هفت حج کرده **و از موسی**
بن جعفر آورده **الله** که گفت هر که پیرم علی را زیارت کند چنان
 باشد که هفت حج کرده یکی گفت یا رسول الله هفت حج کرده
 باشد که هفت حج کرده گفت چنان باشد که هفت حج کرده
 کرده باشد **قال** **کن یا الله فی عرشه** گفت چنان باشد که
 خدای را در عرش زیارت کرده باشد زهی سعادت که ملازمان و
 یحاوران حضرت اوست **شعر** اذا كنت تامل او تفرح
 من الله فی حالت الرضا فلازم بود کمال الرسول و جواهر علی بن موسی الرضا
 در معجزات که کمالش آورده اند که چون ما مومن حضرت امام علی موسی
 الرضا را محو و محو کرد چند روز بمانی آمد ما چون امام رضا را

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 اجمعين

و صبرنا ان طلاقك و دين
 علي قريه و هو شافيه
 علي قريه شها قال اخا
 بجهي عله الله عله
 فاستمر الله ما نفعنا
 وما لا اله الا
 الله و محمد علي الله
 و محمد علي الله
 و محمد علي الله
 و محمد علي الله

[illegible]

فلا تخجل من قولك يا رسول الله
 انك قد اخطأت في قولك
 يا رسول الله انك قد اخطأت
 في قولك يا رسول الله انك
 قد اخطأت في قولك يا رسول الله

بكر كوشه مطلق پسر علی بن موسی الرضا علیه السلام محمد تقی بود گفتش ابو
 جعفر ام الفضل دختر مامون زن وی بود گفت ابو جعفر مرا شک
 فرمود گاه بنی فکاه بکشته که ناشی خانه وی شدم زنی را دیدم
 بغایت صاحب جمال گفتم کیستی گفت من زنی ابو جعفر گفتم کدام بود
 گفت محمد تقی و من آن زمان نماز را بر سر من گفتم چون من این سخن بشنیدم
 چندان دشت روی که آمد که خود را که نترستم داشت تعجیل پیش پد
 شدم و گفتم ابو جعفر ترا دشنام میدهد و عیاسی ترا جفا میکند
 مامون خمر خورده بود و مست شده تیغ بر کمر گشت و گفت این ساعت را
 بدون تیغ پاره پاره کنم و روی بچشم نهادن پشیمان شدم و در عفت روی
 زدم با سر خادم نیز با ما بیاید مامون بخیره و میزد آمد ابو جعفر خفته
 بود تیغ در روی نهاد و پاره پاره کرد و تیغ بر حلقش مالید و درش
 از تن جدا کرد و چون اشرمت گشت از دهان بیرون آورده باز گشت
 من نیز آنجا پیرهن شدم و تابردن بکمر بستم و تیغ و تیغ میگردم
 چون روشن شد دیدم را گفتم وای که دوش چه کردی گفت چه کردم
 گفت پیش پسر رضا شدمی وی خفته بود تیغ در نهادی وی را
 پاره پاره کردی وی روی بسیار خاخم کرد و گفت حجت که این ملعونه
 میگوید گفت چنین بود مامون گفت آه هلاک شدیم و دین از من
 برفت ای یاسر برو و زوجه جبری بیاور از ابو جعفر یاسر رفت و زوجه
 باز آمد و گفت شارت آوردم در دهنم و برادیدم سواک بکار آمد
 روی من نشانی ندیدم خواستم که پیرهن بیرون کنفایم که روی

دکاء و فرقی مصفا
 افاق قال سبک تبت
 الیه و اما اول المؤمنین
 بر آب بنمود و بعد از آن سر
 دستهای خود را بردارد
 رویت از
 حضرت ام رضا فرمود
 که هرگاه از تو چیزی کم شود
 بنویس آن عسکه مسافری
 بنویس آن عسکه مسافری
 لا یعلی الا هو و علی
 فی التبرکات و انما تنطق
 و قد آتوا علیها و لا یجکی
 فکلات الا رضی لا یحب

ولا یبیس الا فی کتاب بیعی علفاه
 و یجوز انهم قد اخطأوا
 ما علی محمد و آل محمد
 شغای صفا از حضرت
 فرمود که جبلی که این
 کتاب را بر سر من نهاد
 چه دواست فرمود که این

هیچ جراحت هست یا نه گفتم یا رسول الله بنجولم که این
 من بخفی مراد من بدانت پیرهن بیرون کردن بخدای که من هیچ
 جراحت ندیدم بعد در افتاد و یاسر فرار و بنار بخشید این خبر
 و امثال این از ایشان عجیب و غریب نیست زیرا که ایشان و جده
 اند حب الله ان ذیاب الله ان ذی الله اند حیل الله اند
 هم الکلمات الطبیات القیه یا بیاب علی الخلل یجی و یزلت
 هم البکات النازلات علی الی نعم جیم المسکین و تکفیت
 هم الباقیان الصالحات بکرها بذا کر حاجه الثواب للضعف
 هم الوجه و جانه و الحب حبیه هم ذلک روح غده خال الخلف
 هم الباب باب الله و کل حبیه و عروه الوثقی تواری و شف
 بعد از محمد تو بخت خدای گشت علی الفقه الله اند
 سر کل خلیفه در سر من رای بود هزار مرد داشت بفرمود تا ابلاغ
 تمام پیرو که اندو خود بر سر ایمنی زنت و علی نقی را و ایام بود و
 لشکر را بر عرض کرد و غرض آن بود که بر اشد گزیده
 از آنکه میترسد که بروی خروج کند علی نقی گفت بخواب که
 برای پیچی گشت بکاست ترا شکرت بر هوا بر که هوا بکاست
 از مشرق تا مغرب و او را دید با سلاحها توکل مددش و میبرد
 علی نقی گفت این باشا دستان دنیا برشته ایم فذلک او کرده
 و روی حضرت مولوی آورده هر که خلاوت طلعت و عبادت و
 ذکر خیر یافت کی باو نیاید کند ترک التماس و نیام و دینهم

یا رسول الله انک قد اخطأت
 فی قولک یا رسول الله انک
 قد اخطأت فی قولک یا رسول الله
 انک قد اخطأت فی قولک یا رسول الله

در بیان آنکه پسر علی بن موسی الرضا
 علیه السلام محمد تقی بود گفتش ابو
 جعفر ام الفضل دختر مامون زن وی
 بود گفت ابو جعفر مرا شک فرمود
 گاه بنی فکاه بکشته که ناشی خانه
 وی شدم زنی را دیدم بغایت صاحب
 جمال گفتم کیستی گفت من زنی ابو
 جعفر گفتم کدام بود گفت محمد تقی
 و من آن زمان نماز را بر سر من گفتم
 چون من این سخن بشنیدم چندان دشت
 روی که آمد که خود را که نترستم
 داشت تعجیل پیش پد شدم و گفتم ابو
 جعفر ترا دشنام میدهد و عیاسی ترا
 جفا میکند مامون خمر خورده بود و
 مست شده تیغ بر کمر گشت و گفت این
 ساعت را بدون تیغ پاره پاره کنم و
 روی بچشم نهادن پشیمان شدم و در
 عفت روی زدم با سر خادم نیز با ما
 بیاید مامون بخیره و میزد آمد ابو
 جعفر خفته بود تیغ در روی نهاد و
 پاره پاره کرد و تیغ بر حلقش مالید
 و درش از تن جدا کرد و چون اشرمت
 گشت از دهان بیرون آورده باز گشت
 من نیز آنجا پیرهن شدم و تابردن
 بکمر بستم و تیغ و تیغ میگردم چون
 روشن شد دیدم را گفتم وای که دوش
 چه کردی گفت چه کردم گفت پیش
 پسر رضا شدمی وی خفته بود تیغ در
 نهادی وی را پاره پاره کردی وی روی
 بسیار خاخم کرد و گفت حجت که این
 ملعونه میگوید گفت چنین بود
 مامون گفت آه هلاک شدیم و دین از من
 برفت ای یاسر برو و زوجه جبری
 بیاور از ابو جعفر یاسر رفت و زوجه
 باز آمد و گفت شارت آوردم در دهنم
 و برادیدم سواک بکار آمد روی من
 نشانی ندیدم خواستم که پیرهن بیرون
 کنفایم که روی

در بیان آنکه پسر علی بن موسی الرضا
 علیه السلام محمد تقی بود گفتش ابو
 جعفر ام الفضل دختر مامون زن وی
 بود گفت ابو جعفر مرا شک فرمود
 گاه بنی فکاه بکشته که ناشی خانه
 وی شدم زنی را دیدم بغایت صاحب
 جمال گفتم کیستی گفت من زنی ابو
 جعفر گفتم کدام بود گفت محمد تقی
 و من آن زمان نماز را بر سر من گفتم
 چون من این سخن بشنیدم چندان دشت
 روی که آمد که خود را که نترستم
 داشت تعجیل پیش پد شدم و گفتم ابو
 جعفر ترا دشنام میدهد و عیاسی ترا
 جفا میکند مامون خمر خورده بود و
 مست شده تیغ بر کمر گشت و گفت این
 ساعت را بدون تیغ پاره پاره کنم و
 روی بچشم نهادن پشیمان شدم و در
 عفت روی زدم با سر خادم نیز با ما
 بیاید مامون بخیره و میزد آمد ابو
 جعفر خفته بود تیغ در روی نهاد و
 پاره پاره کرد و تیغ بر حلقش مالید
 و درش از تن جدا کرد و چون اشرمت
 گشت از دهان بیرون آورده باز گشت
 من نیز آنجا پیرهن شدم و تابردن
 بکمر بستم و تیغ و تیغ میگردم چون
 روشن شد دیدم را گفتم وای که دوش
 چه کردی گفت چه کردم گفت پیش
 پسر رضا شدمی وی خفته بود تیغ در
 نهادی وی را پاره پاره کردی وی روی
 بسیار خاخم کرد و گفت حجت که این
 ملعونه میگوید گفت چنین بود
 مامون گفت آه هلاک شدیم و دین از من
 برفت ای یاسر برو و زوجه جبری
 بیاور از ابو جعفر یاسر رفت و زوجه
 باز آمد و گفت شارت آوردم در دهنم
 و برادیدم سواک بکار آمد روی من
 نشانی ندیدم خواستم که پیرهن بیرون
 کنفایم که روی

که بدعا میون دارم و میفاید
که آوازیت که دوست میدارم
شماران کن و دعا کن که از این
سجای بیکد و عسکری که از این
که یکه می بیند که از این
منقول است که از این
انعام که از این
درست است که از این

[illegible]

فدج کئی عکس عافیتی
و اکثر خیر باد اجار
بار کند که این دعا را
بنویسد **مفرد** و بعضی
اصحاب ایضا گفت که شکر
کردم بانی عبد الله از درد
که داشتم انقضت فرمود
بگو صمد الله و ربکم و
بدان یا لرحمن ان صفت
اعوذ بعبه الله و اعوذ
بجلال الله و اعوذ بکبریه
الله و اعوذ بجمع الله و اعوذ
باسماء الله من شر اجد

و من شما احسان علی نقی
افکار کوید که بنین کردم ضعیف
نقاری من از آن در خدمت
حضرت فرمود که دست نهید
بر جای که در دست نهید
بسم الله و الله محمد رسول
الله لا اله الا الله
الله لا اله الا الله

اینست تو عقل خویش دلشاد کن **ک**ستقم ز کینه خواب با هم کن
 بگریم اندر که تو یکدیگر **ب**د کردیم و بار آمدن از او مکن
 و دیگر خواهی نمود که **الفقر فقری** فقرت خجسته فقرت خجسته
 بد و استغنا از غیر او و فقر که خواهی بود هیچکس نداند و آنچه
 که بر اینها فقر میکند و ادواح اینها و ادیدان نعمت کنند
 روح محمد از پیش هم ارواح در آید و بعضی وصال رسید کوفتن
 روی عرضه کردند هیچ روح التفات کرد که **بیت**
 من نازغ از هر دو مرا عشق ترس **ک**ستند اندک فقر است که هر چند
 طاعت کند تقصیر پیش بیند خواهی کوفتن با آن هر طاعت عبادت
 و عصمت و طهارت که داشت میبکشد در روزی هفتاد و استغفار
 میکنم استغفاری از برای خود و از برای کس نفی چند را گفتند
 که فقر است که نفس و خلق از پیش بردار گفت این حاجت است
 حجاب خاص و بد طاعت و دیدن ثواب و دیگر است هر که دست
 در عمل خود زند قدمش از جارت و هم که دلدرد ثواب و کرات
 ببقا و هر که نیستی پیش گرفت او را یافت اما نادر را صد هزار
 داغ و هزاران برنتی خدمت وصال از سی **آورده اند** که مؤمن بود
 از ما و ما را الهی بخواست با شوهر و برادر تا حج رود چون بگذرد
 رسید شوهرش در جاه افتاد و غرق شد و چون بیاید رفتند
 برادرش از اشتهار رفتاد و هلاک شد چون بیفتاد رسیدند
 احرام مشغول شد در زمان مالش بر دزدان بگریخت و بدو رسید

از ان کوی که در وادی وادی
 نشانی از دود و آتش
 رعایت از آن محمد
 بخت محمد و آری
 علیه و علیهم
 از امام جعفر صادق
 که رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام
 على من لا نبي بعده
 وآل بيته الطيبين الطاهرين
 أجمعين

عادت کشت و بعد از عرفان و شبه عجا می حاصل شود و محبت
 بکمال رسد عشق روی روی دارد و درونی را برسد که عشق
 گفت عشق عقلی است بی خفاش شب است بی مصباح آفتاب است
 بی خودی نیست بی خود قدم در رستی نهان در هفت شدن
 عایت بر صفت بسیار راحت در رشتی دردی در میان راهی
 سامان سران داری ایست میدان مردان و اگر نه بازی کن با کدگان
 داری مرا و گرنه دور از بر ما مادر است گشیم توانی بر ما
 هر دلی کرد عشق این حدیث که است از خواجه رجا به دو کس از
 عاشق خویش است او خود عاشق و گاه آه دین در کلام خواهد بود گاه
 بشی را از محبت رسیدند **قال الحجة شهاب صابن لا یفرها الا**
رجل و ایت گفت محبت شریعت صافی نیا شامدا نالا مردی
 که وفق بشی را از محبت رسیدند چون محبت جیب
 حقیقی بود شمشاد داشت گفتند و توانست در عمارت انش
 کردند حیا علی و ایما و که منطقه ولای او بر میان جان بسته بودند
 بیش ری شدند بشی روی به ایشان کرد گفت شما کیستید گفتند
احنا و اصدقائنا تو بشی امتحان و فاراسک بودیش از راحت
 انجاعت که و را ایشان بدو بود و از روی واجب دیدن جمل رسیدند
 بشی آواز داد که دروغ گفتید اگر دعوتیان در محبت من هاست
 جواز بلادن بیکری درین راه مردان جانان سران باید کار
 هر تراستی نیست بلا کشیدن و بر محبت صبر کردن **ربانی**

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام
 على من لا نبي بعده
 وآل بيته الطيبين الطاهرين
 أجمعين

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام
 على من لا نبي بعده
 وآل بيته الطيبين الطاهرين
 أجمعين

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام
 على من لا نبي بعده
 وآل بيته الطيبين الطاهرين
 أجمعين

بی مرتب می جاورانی ترسی نامورده بعلوم معانی ترسی تا می خلیل اندیش
 چون حجاب زندگانی سخن درین بسیار است خلاصه اش اینست
 که هر کس را برسد که چگونه حقیقت توان رسید گفت بطریقت
 علی مرتضی که واضح طریقت است هر کس از شیخ طریقت و لای
 رسد از وی رسید و فرزندان وی بایر بخت یافت از عالم اعظم جعفر
 صادق ع ایست بشر حافی انومی بن جعفر حضرت موسی کاظم ع
 بخدا رسد بکشت بدسری بشر رسد آواز و دوسره شد که از آنجا
 بیرون می آمد کیدل بیرون آمد علم برسد که صاحبان سرای بند است
 یا آن دکت از کدکت راست گفتی اگر بنده بود و از خدای خود
 خبر بر سر رسیدی برهنه از سرای برهنه بود و در عقب عالم می
 مید و دنیا بوی رسید و بر دست و می تویم کرد و بخت و ری
 آمد تا یافت انجرات و معروف کشتی و مادر و پدر ترسا بودند
 و بیلان وقت که کدکت بود بیش معلی تر ساقر شد اندر معکم گفت
 اعتقاد کن که خداس است گفت تضایکست معلوم و برید و معروف
 بیش وی بکشت و بخت جگر کشته مصطفی علی بن موسی الرضا ع
 شد و بر دست او مسلمان شد و دین اعتقاد از وی ترا گرفت
 پس که میخواست که بحقیقت سی بر طریقی اهل بیت بود و روی
 خلاف شریعت کن اگر خلافت کنی بحقیقت ترسی ظلم کرد باشی و خود
 قیامت پیشانی تو می چنانکه خواجه فرمود **الظلم ظلمات** دینهار
 از برای دوسه روزه جاه و منصب دنیا ظلم کنی و در معرفت خشم

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام
 على من لا نبي بعده
 وآل بيته الطيبين الطاهرين
 أجمعين

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام
 على من لا نبي بعده
 وآل بيته الطيبين الطاهرين
 أجمعين

خطا با آنست که بتو خطا
در ملک تو خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد

خدا ای نیازی نرسی از آن روزی که ظلم دست بردارد تو ندان
ظلم را بدین جهان مغرور کرده است که نه از خدای تیرسد و نه از
عذاب وی می اندیشد **بیت** ای بندگی بر کشته زانکه تیرس
ز آن روز که سوخت کند جگر تیرس **بیت** ای شعله ی بخت و سپهر عرش
از تیر جگر و دوزخ که تیرس **بیت** پس اگر ظلم کرده غداران کلاه
تصاغر از خشم و کفران شیطان کن خلاف امر خدای بنای کلاه
امروی عصیانست رعاشی شقی نیرانست **و امصیه مصیبه**
خواجه فرمود که مصیبت مصیبت است و کلام مصیبت باشد عظمت
از آنکه محروم مانی از نعم مقیم و گرفتاری بعد از بخت **آوردند**
که عقیقه بود در پنج پیری داشت که بغایت دوست داشتی و آنهم
ظلم و بدکردار و ناسامان کار بود هر چند مادرش و برایش می کرد
نی شنید نگاه قضایکین بر کشاد و ویران روی زمین برداشت
مادر بام او نشست بعد از مدتی گفت خدایا صبر فرما تا من
از تو بخیرم که ویران در خواب من نیامی تا با حق با خیر و خیال او
انس و آرام گیرم و لحظه از تو بخواهش آسایش با من باشد در
خواب دیدم تو ز خود را که خلالتین بر گردن و زنجیر آیین بر
و پای تن نازیش سوخته عذاب و عقاب بر بدن بخروشید و از
خواب در جنت و فریاد و ناری در گرفت و شب و روز می گریست
تا سوخته و کلاه خسته شد گفتند نازیم رسید که چنین صیقل و کثیف
و سوخته و کلاه خسته شده گفت ای مسلمانان می تو ام گفت آنچه دیدیم

المطیعین اتل رحمت
در ملک و شقاوت شقاوت
علی هذا المعصیه فلیس
نفس شکسته
اما چه فرمود که مصیبت
چنین که نماز نشسته
سجده بگوید اللهم
معاذ الذی لا یغنی العبد
بعاء من اشتت فاقه
و قلت حلت ضعف علیه
والجوع و المکر و البلاء
لهالك ان لم یستغفر فلا
حیلة و لا یجوز فی کبر

و لا یبیک علی عذبتک و لا
تضطر فی الیاس من ذلک
و لا تنوط من ذلک و لا
انصبر علی البلاء و لا
طاعة لک و لا طاعة
من عن و قلت و قد الی
حبیبک امصیه الیک فانک
مملکت غرقه غرقه غرقه
استغفر الله عما فی الذل
ما هو کان قاتله

خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد
خطا می کشد و خطا می کشد

شما بیدار و هشیار باشید بسبب شغوات و لذات دوسه روده
خود را شری دوزخ کنید دیگر خواه فرمود که **الحق** **الحق**
البدن خنده هلاک تست زیرا که خنده از عقاب باشد
و از پشیمانی درگاه آخرت **آوردند** که دو برابر بود روزی
یکی بخندید دیگر برادر گفت هیچ جایی خواهی که جگر خلقان دوزخ
خواهند شد گفت خوانده **و این نصیحت است** **و این نصیحت است**
علی بن ابی طالب گفت هیچ جایی خوانده که جگر یون
آید گفت خوانده ام متقیان در راهیز کاران پیران آید پس چرا
ایمی و این خنده از روی بیست هرگز دیگرش خندانند تا که از دنیا
برفت سعید خیر و گفتند جنت که هرگز تو اخدان می چشم
گفت یاد دوزخ و آتش و فوخته و سلاسل و اغلال نهاده و
زبان مستعد ایستاده کسی را جگر خنده آید ای عاقلان دنیا
وای غافلان از عقی پر میزند و از دوزخ جرسید از آتش
که اگرین شر را زوی در پیشه دنیا افتد و دنیا ماند و نه بچم دور
بر نفس صیقل خور و بخت شایسته و خود را گرفتار چنین آشی
کنید شاه مردان فرمود بایید که گوشت و پوست شما را از خانه
صفت طاقت آتش دوزخ نباشد رحمت کیتد بر نفسهای خود غما
داشته اید و بجهنم کرده که اگر یکی از شما را خاری مخرج میکند
بسر و آتش خون آلود میکند یا قوی چند بر یک گرم می رود و طا
نمدار در کیف جگه طاقت دارد در میان و طبعی آتش آتش

آوردند که تو از قرآن بر آن
نمود و چون از نماز فارغ
شود حاکم خود را بپوشد
جانب روی خود را بپوشد
نزد و بعد از آن بپوشد
یا چه بگوید یا از آن
آوردند که تو از قرآن بر آن
نمود و چون از نماز فارغ
شود حاکم خود را بپوشد
جانب روی خود را بپوشد
نزد و بعد از آن بپوشد
یا چه بگوید یا از آن

از روی که می گویند
کشف ما بین من و الله
و البقیة الباقیة فی الدنیا
و الاخرة و امن علی تمام
الانعم و از صاحب باقیه
تو را می و علقه حضرت
از روی که می گویند
کشف ما بین من و الله
و البقیة الباقیة فی الدنیا
و الاخرة و امن علی تمام
الانعم و از صاحب باقیه
تو را می و علقه حضرت

و اما في قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم و قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم

و زيارتش قسم من قوتهم **عَلَّمَهُ اللَّهُ** و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم و قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم

و اما في قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم و قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم

و اما في قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم و قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم

ناهيك و بد که آب را بیاشاند و را دوست دارد اما و دل باید وصاتی برتری نادوستی حق را شاید از آن کشیده را با او دوستی آشت که راست باجن سخن او و با او دوستی دارم بگرد شیون نظام او و نه او باشد از آنکه چون کسی را دوست دارد و چیز صفت او گردد خواهد که پوسته حدیث او پیش او گویند دیگر خواهد که تا حدیثی را شایسته گردد هر چند خدمتش کند تقصیرش نبیند و چنانکه او را پیش یابد کند شورش و شوقش بیشتر بود **و اما اسماء اولی الی الرسول و الی آله** و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم و قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم

و اما في قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم و قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم

و اما في قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم و قوله تعالى و من اعطى الله الحكمة فاعلم ان الله اعطى من يشاء و الله واسع العليم

که گویند بیکدیگر حضرت
رسول فرمود که پیغمبر
خداوند تعالی ششم
بود است که موضوع
تمام کلمات است از زمان
پیش از ان که از سالک
وارضی این است و حق
این است که بگوید این

اولی الحمد
 جبارکت در هر رکعتی
 یکبار و ان شاء الله
 رکعت دوم الحمد
 سه و دوازده سیم
 و ان شاء الله یکبار و در رکعت
 چهارم الحمد و بیستم
 اعین و مائت و اصد
 هزار و بیست و هفت
 رکعت در هر رکعتی
 یکبار و ان شاء الله
 ان شاء الله بیست و هفت
 الارض علیها و ان شاء الله

من الصلاة يصل على محمد وآل محمد
عقباً على حاله وأوردوها
سالمه وأوردوها الشيخ
وأشارهم إرهم الزمان
نعمت من فضل الله وفضله
كبره في كل يوم
انت لك اللهم الصلاة والسلام
الارواح وما بيننا وبينها
الأرض على كل شيء

و این غزل را در روزی که از کربلا میفرستاد
در آن روز که از کربلا میفرستاد

يَجْعَلُنَا هُمُ الْاَخْسَرُ اِنَّ اللهَ
يَا الله يَا الله يَا مَنْ يَا مَنْ يَا مَنْ
الْعَظِيمُ وَيُقَدِّرُ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ
وَمَعْدُودَاتِ الْكَوْنِ اَجْمَعِمْ
ارْحَمْنَا ارحم خضرتا محمد
وَمُحَمَّدًا كَرِهْتُمَا سَلَامٌ عَلَيْكُمَا
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ خُصْرَتَا جِبْرِيلَ
وَدَاخِلَتَا اَبْدَانِ الْوَحِيدِ
سَلَامٌ لَكُمَا اَرْقَانِ الْوَحِيدِ

سر کس الکس ناما د کونی براو

رت الحالىق سر روز
 بخواند شي يا اي
 از امام رضا عليه السلام
 كه بيايد نوزدهم
 و نوزدهم نوزدهم
 الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله
 الرحمن الرحيم
 الملك القدوس
 السلام المؤمن
 المهيمن العزيز
 الجبار المتكبر
 سبحان الله
 العظيم

سر کس الکس ناما د کونی براو

والتسليم بين يدي الله

Handwritten text at the top of the page, likely a title or header, written in Arabic script.

185-635-991

100

اشتیاقه نظر با علی الهی
فرا کومت سبین علل و افان
ایست خلقه علیه السلام
و ان تثنی فلان وال محمد
بر سر بلند و آفرین باشد
آرد یکا غدا که می ناید

عَلَيْهِ السَّلَامُ وَآلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِنَّهُ أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْهُ
بِكُتُبِهِ وَبِنُورِهِ
بِتَوْحِيدِهِ كَمَا رَأَيْتُكُمْ
كُلَّكُمْ فَوَدِدْتُ أَنْ يَكُونَ
أَوْشَعُ أَنْ يَرَانِي كَمَا
وَدِدْتُ أَنْ تَمُوتَ عَلَيَّ
وَيَدُونَ ذَلِكَ مِنْكُمْ

منه تبارك العلم اسكني دار فلاح
من فلاحه يا رب نجني من النار
اور بزرگاسكني دار بزرگ
الله تعالی

واد اقلتم فضا غدا انتم
 انه والحياه ربك المخلص
 الشاقي الحافل لا اله الا
 وتنتهي الدنيا والاولا
 تبارك الله المولود
 الحبيب كالحبيب
 بنو آدم
 رندانه دشت ورو
 حقن جوي ويا غني
 حضرت عيسى عليه السلام

وحيات وقدرت على كل شيء
يرحم المله غير مسمى روحه
كلست ان كمشفت ما افني خالده
بيت خواجه من الصركه
فاسكن ما بها كمشي لان
و ما زادت عليه شيا ابدا
رويت از عطا كه
صافه در حضرت الامير
شكايه ايركيم از درد و برون

وَمَا آتَاكَ وَقَدْ رَأَىٰ كُلَّ شَيْءٍ
مِّنْ أَمْرِ الْأَرْضِ وَرَأَىٰ رُوحَ
مَلَكٍ أَن يَكُونَ

بعضی از اینها در وقت زلزله
بر زمین می افتند و بر سر
پایانند و دست خود را بر
فرودگاه می کشند و از آنجا
کشتن می افتند
از اینها

[illegible]

کتابخانه عمومی
ایران

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد

مجلس سیم روزنامه صالح که در این ایام جاری شد عزیزان زهار
 پدر و مادر از اموالش بکنید و زیارت ایشان بر وی و در حدیث
 آمده است که من **زار قبر ابوقریب** بر من **للموت واحد منها** و زیارت
 زیارت کند و بر ثواب حج مبرور شود **و در حدیث دیگر**
 عادت داشت که هرگاه که بمردستان نیکو کردی و در مملکت و زیارت
 کردی روزی بنحیل بگذشت و زیارت نیکو که شب پدر را در خواب
 دید که روی از وی بگردانید گفت ای پسر چه کردی که گفت **المات**
ان المواتة تقيها النار و الماتة عقوق یعنی زنی که بکوبد پدر
 کزشتن و زیارت نکردن عقوق باشد بفرات از نیکو که هرگاه
 روی بکوبدستان می آید چشم بر تو میدارم تا که پایی و عزیزان زیارت
 کنی و عاید کنی و او نمیدانید که زنی نوید کن مرا و لاشد
 و نعت است **لا اظلم من نور** هر چند من از جمله فرشتگانم زاری حق تو فرزند تو را
 دیگر که خواججه فرموده که **من الاظلم من نور** یعنی چون ازین دین مرا
 رفتی آنچه صافی ترست و بی شبهه ترا گویای و مددکاری میخواهی
 نامه دوی راه بر تو آسان شود برادری در دین فراگیر که وفا کنند
 باشد که از دوست نواله و حریف بیاله موافقت طریق و طریقت
 طمع نتواند داشت دوست یوفا میگرد که وفا نکند بر اداری باید که
 از علم شریعت اخبر باشد و با علم عملش بود و عینت النفس باشد
 و از کبر و تفاخر و عجب و دعوی و جاه و منصب دور باشد و از

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد

او تو سابق و شاکستی باشد خواه میان صحابه برادری بود
 هر دو را که در شرف بایکدیگر برایی بود برادری داد و از کمالی
 نکرد تا آخر خواه مردان گفت یا رسول الله من چه کردم که برابری
 برادری ندادی خواه که گفت یا رسول الله من چه کردم که برابری
 که ترا از برای خود این داشتم که تو مرا بمنزله هر دو از برای برادری
 و وارث منی و خلیفه منی برانست من پس علی را با خود برادری داد و
 این دلیلست بر آنکه هیچکس از صحابه از علی فاضلتر نبود که اگر بودی
 آنکس را با خود برادری دادی **و در حدیث دیگر** که زنی ابی المصنف در حجه
 نشت برید گفت **یا عبدالله و یا رسول الله** من بنده خدام و
 برادر خدایم و بخیر از من هیچکس دعوی برادری رسول نتواند کرد
 و هر که گوید دروغ زن و کذاب بود مردی بر خاست و گفت من نیز
 میگویم در حال کلویش بگرفت بختار و جان با داد و دیگ
 فرمود که **دع الظلم و الجحافل و العسکر و النساء و القصب** دست
 از ظلم و جفا بردار که لباس حیوة کوتاه است بفرموده عابد را بجا
 اگر تا فرسوسیت همه بیکدیگر پیوسته و پیوسته میسرند
 هیچ چیز نزدیک او از ظلم و شتریت فردا رجوع با او نخواهد
 زهار تازه ظلم و جور سپهر و خود دراد و عرض خشم و نیازی
 که از دجالت بیعت منع کند و بدو کاتب حجت رساند و طام خود
 از دنیا بیرون نرود تا دیگری بر وی مسلط نشود کفره نقاله
و کذب لك نزل بقض الظالمين بقضا ظالمی را حکایت کرد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد

سَيِّدِي يَا بَدِيدُ اللَّهِ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ
الَّذِي لَا يَخْلُقُ شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِهِ
وَالْحَقُّ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَكِيمٌ

رب العالمين
يا ذا الجلال والإكرام
يا ذا الشان والهيبة
يا ذا العرش العظيم
يا ذا المن والسلوى
يا ذا القدر والحكمة
يا ذا الملكوت والمقام
يا ذا النور والبرق
يا ذا السحاب والرياح
يا ذا السموات والأرض
يا ذا كل شيء

[illegible]

و نگاه داشت حق باشد که هر که از حق بترسد جلد جبرها را از او
ترساند و هر که از حق به ترسد او را از جلد جبرها بترساند
جمعی از سرکشکان سودا و ضلالت و کم آشنکان بیدار جماعت
ابرهیم را جمع گفتند ای عیب از تو از خدا مان مانی ترسی و از معبودان
مانی از بی روی عینیت و **کیف است اسما الشکتم و**
تخافون انکم مع اشرککم الله چگونه گفت نرم از این شما
آزاد شریک و این از حق گرد مایه آنچه نیست که از او نه نعم آید و نه
و شما را او لیست که از حق تعالی بترسید از هر آنکه بدو شریک می
آید و این از او میگردانید آنرا که با شما در پرستیدن هیچ سلطانی
و مقبیه و روضه نهد است که **قَالَ الْغَرِيبُ لِلْحَقِّ يَا رَبِّ**
اِنْ كُنْتُ لَعَلَّكَ پس بگرید که ازین دو فریق که ما و شما هم یک
سزاوارتر است که این باشد اگر شما اعتقاد داشته باشید ایشان
فرمانند و جواب نداشتند و در آن وقت نیز که در پنجاه آیه شان
رفت و تا نزد او هم شکست و بگری کردن بیت مبین نهاد و چون
ایشان از عید خود که رفته بود تدبیر آمدند و آن خلایق مشاهده
کردند که آن بودند که ابرهیم کرده است و را بخوابند و گفتند **اِنَّ**
فَعَلْتَ هَذَا بِالْحَقِّ آن تو کردی این فعل را خداوند و ندانم که ایشان را
شکستی و بگری کردن مبین نهادی و او بر سبیل استیضاح گفت
من نکردم بیت مبین کرده است و گفتند آنرا که مشروط گفت یعنی
اگر سخن ترانند گفت بپرسید از ایشان آن کافران از حیالات

يا عالم انسى
 بعد رجوعه يا
 بعثه
 يا من يحيى صاحب
 (المرقن) كى امة وليه
 على محمد وآله واثبات القم
 فلا زلزلان بتمات
 وروايد واثبات وعاقبه
 من ايات آية قادر واثبات
 وانت ارحم الراحمين
 محمد وآله واثبات
 نقول ككتمه اذ كاري
 واثبات بر صلي كدرد

[illegible]

و همچنین بنویسید که شکر علی بن ابی طالب و
علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب

من شادان دارم که از شما
و من شادان دارم که از شما
و من شادان دارم که از شما
و من شادان دارم که از شما

شعبان خان رجبی
والحمد لله رب العالمین
والمصطفیٰ بن محمد
وآل محمد وعلیهم السلام
وآل علیهم السلام
در این روز که در وقت
در آن روز که در وقت
در آن روز که در وقت
در آن روز که در وقت

[illegible]

برادر وی خود بردار الحاد
 هوانه و معونین کلان
 دستهای پیر و نیایش خود
 مالک با غفلت آن الله
 تقاضی

در صورتی که این کتاب را در دست خود دارید و می خواهید آن را به کسی دیگر بدهید یا بفروشید باید بدانید که این کتاب از آن دسته است که باید با احتیاط و مراقبت خاص نگهداری شود و هرگز نباید آن را در معرض آفتاب یا رطوبت قرار دهید.

و اما آن تو بدست و ملائکه نبوی
و این آن زن دوزخ و بدین
و سید اشعری و و جبار
و در سر خود آن را شنید
و این آن حضرت مصطفی
و سید انصاری و سید
و در خود خود که آن
و آن حضرت که آن
و آن حضرت که آن

زخم زخمی بگو ماشاء الله
 زخم خوراک هر گاه که از خیم
 ریش نهاده و نتوانست از
 مود زخمی و گاه که از خیم
 زخم زخمی و گاه که از خیم
 زخم زخمی و گاه که از خیم

از آن ترسد و هر کسی که بگوید
تغویب نماز در حدود
مضرت رسانا سرده و اگر
ایشان ای کعبه را آید
و شش عطر طس طس طس
طرون قریبا تسون مارا صوفی
باططیقا اوشی اینطیقا
تسفسن شاسعی با
بططیقا

انا ورسول الله
 محمد واهله
 وصحبه
 اجمعين

فَصَحَّاحُ صِنَا الْعِلْمِ نَحْمُ عَلَى شَرْيْهِ
اِفْوَاهِهِمْ وَكَلَامِهِمْ لِيُفِيدُوا
اَرِيَهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ
اَلْقَاتِيَتِمْ وَهَلْ لَمْ اَتَلِكُمْ
اَلْتَنِيَهُمْ اَفْهَمُ لَكُمْ
كَيْفَ اَتَمَّ اَرْوَاهُ الزَّعِيمِ
اَبْرَحِمُ نَفْسَكَ اَنْ تَكُنْ
قَالَ اَصْلُكَ اَوْ اَمَّا تَكَلُّوْنَ

السلامة العظمى الذي لا يلهو
لاهل بل قوة الامانة
من تركه فهو كالموت
او على ذلك كله
اشق عائد ربه و
ربوعا اياك ان
والقول في بيضا
وارفع غفسي فاعني
فاثباتي فاعني

در طاعت حق تعالی و در راه حق تعالی
 در راه حق تعالی و در راه حق تعالی
 در راه حق تعالی و در راه حق تعالی
 در راه حق تعالی و در راه حق تعالی

فاطمه میار شد ام این گفت اگر واقعه افتد فاطمه در گذرد
 یک روز در مدینه نظام نکند پس چون فاطمه در گذشت ام این
 ری بیک نهاده بی زاد و راحله و همه چون بیان بارید رسید
 تشنگی بروی غلبه کرد روی سوی آسمان کرد گفت خداوند
 که من خادمه دختر بودم و از برادری و هواداری و از مدینه
 بیرون آمدم و از تشنه رها می شدم در حال سطلی از هوا فرو گذاشته
 شد ام این آب یا شامید هفت سال تشنه و گرسنه نشد و
 از دوستی و هواداری او رسول و پیامبرت بشارت داده بود
 و گفته ام این زنی است از اهل بهشت پس اگر بهشت بخوای
 و خود و قصه قدم در راه دوستی ایشان نه **بیت**
 همه مردات قدم در راه دین بپنهاد دیده بر خطه ی گیتی نهاد
 دقت عیسان خود کوشیده بخواهی دقت عشق و دلاستین آید
 رحمة العالمین را گریه دانی طیب **بیت** همه مهر آلیس بر یکین آید
 که سعادت دخی و عقی می طلقی اولاد و احاد و اقربای رسول نام
 از اولاد و اقربا و دوستان خود در دستدار **در تفسیر امام حسن**
 آورده اند که در روایتی بود صاحب عیال و اطفاش
 بی پول و نوابه دید برفت و درمی کسب میکرد و از برای ایشان
 طعامی خرید در راه میری و زنی رسید از فرزندان رسول که ایات
 کردند بودند گفت ایشان اولیترند بدین طعام و اینشان داد
 حرم داشت که دست نمی بخانه رود و می خورد و کجای گشت

بجای نروی که می توانی
 در راه حق تعالی و در راه حق تعالی
 در راه حق تعالی و در راه حق تعالی
 در راه حق تعالی و در راه حق تعالی

بناگاه یکی بوی رسید از مصر و مسکونی بوی داد و صرا زانید
 دینار گفت سپهرت فلان وفات کرد و صدقار و دینار در بر
 یازگانان بیکه و مدینه دارد و لسلک و اسباب بسیار از وی
 بازمانده و بعضی تو وادش دارند و اینها بصد دینار در بوی نهاد
 بستان می دیند و بخانه آورده بسانه مصطفی و بعضی از جواب
 که گفتند چون فرزندان مادر بفرزند خود میزدند و آنکس میزد
 بکرات که بچم و یازگانان در خواب دیدند که آن مال که می داشت
 پیشتر فلان بود که خواست پس ماهاش آورد باری دیگر مصطفی
 و منقش را بخواب دید که گفت چون فرزندان مادر بر فرزندان خود
 برتری در دنیا تو انکست کردیم و در عقی حق تعالی هر چه ترا
 هزار گوشه در بهشت بیاورند تا لدی که لسان با فرزندان گول
 حکونه است **بیت** محبت اولاد از رسول و پیغمبر **بیت** ای نسل رضوان و ملک بید
 فراها لن ایدی سوخته ملک صدق و خطای و عنین نوکند مادرشان
 ایشان عمل صالح نیز می باید که **بیت** **کافی** **بیت** **کافی**
قلیغیل عیال عمل صالح میکن و پیوسته فاکو که حق می
 که حق تعالی در بعضی کتابهای خود گفته است که **انا مع عبدي**
ان اذکری من ذکری فی قبری **بیت** **کافی**
فی ملک و ذکری فی ملک میفرماید که من باینده خود
 چون مرا یاد کند هر که مرا یاد کند در نفس خود می اورا یاد کنم با
 خود هر که مرا یاد کند در میان قومی من اورا یاد کنم در میان قومی

بناگاه یکی بوی رسید از مصر و مسکونی بوی داد و صرا زانید
 دینار گفت سپهرت فلان وفات کرد و صدقار و دینار در بر
 یازگانان بیکه و مدینه دارد و لسلک و اسباب بسیار از وی
 بازمانده و بعضی تو وادش دارند و اینها بصد دینار در بوی نهاد
 بستان می دیند و بخانه آورده بسانه مصطفی و بعضی از جواب
 که گفتند چون فرزندان مادر بفرزند خود میزدند و آنکس میزد
 بکرات که بچم و یازگانان در خواب دیدند که آن مال که می داشت
 پیشتر فلان بود که خواست پس ماهاش آورد باری دیگر مصطفی
 و منقش را بخواب دید که گفت چون فرزندان مادر بر فرزندان خود
 برتری در دنیا تو انکست کردیم و در عقی حق تعالی هر چه ترا
 هزار گوشه در بهشت بیاورند تا لدی که لسان با فرزندان گول
 حکونه است **بیت** محبت اولاد از رسول و پیغمبر **بیت** ای نسل رضوان و ملک بید
 فراها لن ایدی سوخته ملک صدق و خطای و عنین نوکند مادرشان
 ایشان عمل صالح نیز می باید که **بیت** **کافی** **بیت** **کافی**
قلیغیل عیال عمل صالح میکن و پیوسته فاکو که حق می
 که حق تعالی در بعضی کتابهای خود گفته است که **انا مع عبدي**
ان اذکری من ذکری فی قبری **بیت** **کافی**
فی ملک و ذکری فی ملک میفرماید که من باینده خود
 چون مرا یاد کند هر که مرا یاد کند در نفس خود می اورا یاد کنم با
 خود هر که مرا یاد کند در میان قومی من اورا یاد کنم در میان قومی

بناگاه یکی بوی رسید از مصر و مسکونی بوی داد و صرا زانید
 دینار گفت سپهرت فلان وفات کرد و صدقار و دینار در بر
 یازگانان بیکه و مدینه دارد و لسلک و اسباب بسیار از وی
 بازمانده و بعضی تو وادش دارند و اینها بصد دینار در بوی نهاد
 بستان می دیند و بخانه آورده بسانه مصطفی و بعضی از جواب
 که گفتند چون فرزندان مادر بفرزند خود میزدند و آنکس میزد
 بکرات که بچم و یازگانان در خواب دیدند که آن مال که می داشت
 پیشتر فلان بود که خواست پس ماهاش آورد باری دیگر مصطفی
 و منقش را بخواب دید که گفت چون فرزندان مادر بر فرزندان خود
 برتری در دنیا تو انکست کردیم و در عقی حق تعالی هر چه ترا
 هزار گوشه در بهشت بیاورند تا لدی که لسان با فرزندان گول
 حکونه است **بیت** محبت اولاد از رسول و پیغمبر **بیت** ای نسل رضوان و ملک بید
 فراها لن ایدی سوخته ملک صدق و خطای و عنین نوکند مادرشان
 ایشان عمل صالح نیز می باید که **بیت** **کافی** **بیت** **کافی**
قلیغیل عیال عمل صالح میکن و پیوسته فاکو که حق می
 که حق تعالی در بعضی کتابهای خود گفته است که **انا مع عبدي**
ان اذکری من ذکری فی قبری **بیت** **کافی**
فی ملک و ذکری فی ملک میفرماید که من باینده خود
 چون مرا یاد کند هر که مرا یاد کند در نفس خود می اورا یاد کنم با
 خود هر که مرا یاد کند در میان قومی من اورا یاد کنم در میان قومی

باشد که اطاعت مخلوق در
معصیت خالق نباید کرد

وینا بدو داد و در کشتن او
از خون و کشته شدن او
تو ترس از بی تو ماند
تا نماند بلکه خالی ماند
در جوی او و پای او

و من و حاشی
عکاس که از یک شمشیر
عقوبت که از آنکه او در گذرد
آتش که بر می

امانت و کرمی بودی ای
فروغ بودی عیسی که کردی
فرخ غریبی که کردی
چشمی که کردی
پند واصل که کردی
و نای حضرت که کردی
جای که کردی
است که کردی
مسندت و دعوت
نجار و شاد که کردی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

و قد كان من جملة ما كان عليه من
 خلقه من خلقه من خلقه من خلقه
 و قد كان من جملة ما كان عليه من
 خلقه من خلقه من خلقه من خلقه

[illegible]

آنت کہتا تھا اور وہ جملہ
وہ صحت کی کمی ازاد علی ملان
عکس کن در آن بکا مکتب
خود و در لی بجا کین کیم
مست و نہایت است کیم
در وقت اور ادا کہا
اور ان کو دیکھ کر
اور ان کو دیکھ کر

انست کیتا فی الزمان و الزمان
وصف کتفا اناد و عا
و عکلی

و اما در این کتاب که در این باب
در بیان احوال و عیال و اولاد
و فرزندان و بزرگان و امثال
و غیره از آنکه در این کتاب

[illegible]

فوقه
تاریخ
روز

که از او عقد آن بان و اگر چه
بهدر او را قبل از آن
آنکه از او می طلب
از آنکه اول عهد و پایی
خداوند تعالی و پایی
از آن که از او می طلب
از آنکه از او می طلب
از آنکه از او می طلب

[illegible]

بهایان و خوردن و فرود آمدن
 هر کسی شرب بخورد و خندان او
 قوت بخشید و بول دود او را
 ببرد و در کف او شرب کشد
 غدا که از مردم دوزخ بخورد
 و از قیاح ز یکبار
 از سر و تن او دوزخ بخورد
 و از دوزخ دوزخ او را
 و از دوزخ دوزخ او را

که اسطخره در جود پیدا
و از فوسفات طلاست که کمی
از دشتان کوه خوری تاجیکان
آن کار باونی می سازند و از روی
کمی دارنکار طلا در خود
و آب درجه را اختصاره دارند
کنند بکمیت

فراوانی کند بر این آیت تباری
بگردان او کنند در دوزخ
که حق تعالی اولیایند
و هر کسی که قرآن خواند باشد
حرام کند و بخورد و میل بدینا
بهر که توبه کند و حق تعالی
کند و توبه به هر چه
سپرد سوزان در آتش
که عمار و عقیق سپردن آید
و او را کزند و سوزانند
در تزییات و چون از جور
برخیزد مردم از برای او در

پرسد آنکه و کورت بود چون او را بدیدم و شست میان پشتم
پلوزید گفتم ای کورت روی فراموش کن روی تو این که گفتم
مهر من حق بشت بر من کرد گفتم شامیل رسول الله را داد اندر بشت
الکعبه گفتم تن و جامه ندای تو یاد نام تو حیثیت گفت محمد گفتم ای
یا جابر بر سران پیغام حرم رسول خدای گفتم مایه من رسول خدا
و انبشارت داد که ترا دریام و گفتم چون در یابی سلام منش
برسان گفتم یا بن رسول الله جدت رسول خدای ترا سلام میرساند
گفت **علی جبرئیل رسول الله ص السلام ما است السعوات**
ما الاصل و علیان یا جابر گفتم یا بلفت السلام جابر گفتم پس
من پیش وی آمد و شد میکردم از وی مستلما می رسیدم رفتی از
من مساله پرسید گفتم خدای که در تنی رسول خدای ندوم که
گفت است که ایشان از شما علمت را شنیدند از ایشان میاوردید
از ایشان آموختید باقر ع گفت راست گفتم جبرئیل رسول ص **و الله**
انتم اهلکم صیبا و او را که کی علم و حکمت داده اند **کل ذلك**
بفضل الله علینا و بکینه **فصل اول** **در بیان**
روی عن رسول الله ص انه قال الذی احرأ علی اهل الاخرة و
الاخرة حرام علی اهل الدنيا و معا حرام علی اهل الله صدق
رسول الله ص خواجه میفرماید که دنیا حرام است بر اهل آخرة و آخرة
حرام است بر اهل دنیا و دنیا و آخرت حرام است بر اهل اله یعنی
دنیا داران جز همت ایشان همدنیا باشد و ایشان عمل آخرت کنند

عند ایشانند **در بیان**
که خدای بدو داده باشد
نیکو کند و صبر کند
عنه او قبول نیست خدای
عنه و جلد از او نیست خدای
بهر که توبه کند و حق تعالی
کند و توبه به هر چه
سپرد سوزان در آتش
که عمار و عقیق سپردن آید
و او را کزند و سوزانند
در تزییات و چون از جور
برخیزد مردم از برای او در

فراوانی کند بر این آیت تباری
بگردان او کنند در دوزخ
که حق تعالی اولیایند
و هر کسی که قرآن خواند باشد
حرام کند و بخورد و میل بدینا
بهر که توبه کند و حق تعالی
کند و توبه به هر چه
سپرد سوزان در آتش
که عمار و عقیق سپردن آید
و او را کزند و سوزانند
در تزییات و چون از جور
برخیزد مردم از برای او در

در آخرت نصیبی نباشد و آنرا که عمل از برای خوف دوزخ و طم
بهشت کنند اهل آخرت اند از دوزخ این شان کی دانند و بهشت
رسانند نه آن خوف دوزخ و نه از طم بهشت از برای نیکو او را
آنست که او را بر سجد ایشان مقربان حضرت و خاصان ذی
مؤبد باشند تا شایسته حق تصور باشند بر حضرت حق تعالی هر چه
مراد ایشان باشد بدیشان رساند حضرتشان کند بجهت جنان که
نصرت کرد بر برهم عم و حجت وی بر نفوس ظاهر کردانید که
و لک جنتنا ایننا لما از هم علی اقرب تاد در مقام مظاهر
بماند و گفت **ربک الذی یخوفک** خدای من آنست که مود را نند
کند و نند را بپرسد و نند از غایت چهل و یکین گفت من
نیز توانم کرد و گاه خدای خطا سوی کند خضرای از آنست که
از کرامت کاف احیاء و اموات و امانات احیاء در پس آن ملعون
بفرموده تاد و نمانی آوردند یکی را رها کرد و یکی را بکشت و کشت
برهان **الحی و امیت** اینست برهم عم دید که چون نقصان
عقل آن ملعون بر کمالست بیداند که احیاء و اموات از آنست که
بود و آنست که دلیلی و بر این عقل را ادراک نخواهد کرد و نیز
اندیشید که مباد ابرحاضان ششبه شود که آن برسد که انحر کرد
از چشمانت که برهم گفت در حال از ان طریقه بطریقه دیگر
استمال کرد که چون نرود در عالم حسن چون آفتاب روشن کرد
فان الله یأتی بالشس من المغرب فاتی من الاخر

فراوانی کند بر این آیت تباری
بگردان او کنند در دوزخ
که حق تعالی اولیایند
و هر کسی که قرآن خواند باشد
حرام کند و بخورد و میل بدینا
بهر که توبه کند و حق تعالی
کند و توبه به هر چه
سپرد سوزان در آتش
که عمار و عقیق سپردن آید
و او را کزند و سوزانند
در تزییات و چون از جور
برخیزد مردم از برای او در

آنکه اندازند که در
فریب و فریفتن با سلاطین
و آنکه بخواهند از مایه استخوان
قیامت با برون شمر کنند
و فرموده اند از آن
چند که در دعا یاد دارند
یکدیگر و گفتند که
و از آن و هر که بگوید
حق تعالی هست از او جان

[illegible]

از مردم فواید است
فرموده کسی بعد از آنکه
موت از حقان و شهادت
الله تعالی در بر دارد
دو مرتبه از دنیا می آید
که باطل کند و حق
حق آنکه او را کند
و در روزی حق را
باید که در حق را
نویسد که در حق را
نویسد که در حق را

در بیان عریض باطله افغان
اوتنه و دین و بیاض
فغان و غار غار افغان
بون کوی و کافران
نمونه افغان افغان
شیر و صفت افغان
کوی و صفت افغان
کشت افغان افغان
کشت افغان افغان

انما يصعب على من
 لا يدرى حديثه ان يحفظه
 بالكلية واما من
 حفظه على ما
 في الحديث فليحفظه

حضرت ابی اسحاق رازی علیہ السلام
از سبب خالص ایمان سرگشته
غیاث قلوب آب دهان را
نار بر فزودن نار از کتب
اینکه کتب نیکو کند
فرا کمال رساند
شود و درین راه دل را
که بهت طالع میوان
تواری دوست دارد و در
منی **بیمار** بدین کتب

10

20 40 40 20

تتمن که اخطای بد
سوی ما یزد و از دست
طعام خورد که سرور است در
مسکنا و آفت کش جانم
و عیانست وجود او
بلند آید بی راز که
ایام و بجمع شد
کردن و دفعی بود نام
اما نشد شرف میایی

(Faint handwritten notes at the bottom of the page)

از تندرستی و توانایی را پیشانی
ان در رویشی و زکون پیشانی
موت **و** کموده مبارک است
تعالی ذات من از بی مصلحت
در نماز و نیت بهادری
و خجسته زینب و محمد با
موضع که کردن در کور
و مطلع شدن در حقها
و عورت و مردمان و نظیر
که در دنیا و جبر زمان از برای

خود را زود که حق است
 که خدمت داشت است که حق است
 میانی این قدر در این باشد
 که خدمت دارد و در خدمت
 از آن که خدمت دارد و در خدمت
 میانی این قدر در این باشد
 که خدمت دارد و در خدمت
 از آن که خدمت دارد و در خدمت

در وقتیکه که از آنجا که میخواست تا او برادر یافت گفت شکر خدا را
 و بطلب یونس برخواست تا او برادر یافت گفت شکر خدا را
 که برادر دل رسیدم و مقصودم حاصل شد **بیت**
 آخر دلم بار روی خوشیقت رسید و آنچه از خدای خدایت بودم
 ملت یونس را بشهر آورد و رعایا حمله استقبال وی کردند و
 ایمان تازه کرده شریع قبول نمودند و آن شبان جمل سال با وی
 کرد و آن پادشاه عاقل و عادل در خدمت یونس بطاعت و عبادت
 بسربرد و ترک دنیا کرد چون دانست که دنیا پایدار نیست و
 آخرت هیچ نیست پس مخلص وارد دولت عقی و رضای مولی
 طلب کرد **بیت** برادر است و در کعبه نیست
 جواهر است سلامت اگر چنانچه **بیت** زور و صل که توفیق بخیر
 که و صلیق عزیز است و در خدمت **بیت** سر مار یک استان در دوگون
 که کردین در بدید هیچ نیست **بیت** خواجهم فرمود که **مال دنیا**
بیت الاخرة کا یجمل احدکم التباة فی الیم فیلیظ
بیت یغی و یثاد رجیب آخرت بخانست که کی انگشتی
 بدریا فروزند اذان دریاچه قدر آب با انگشت وی با و کرد
 انس مالک گفت دوزی رسول الله بر حصیر یقین خفته بود
 و آن در پهلوی مبارکش اثر کرد یکی از صحابه در آمد بگریست و
 گفت یا رسول الله کبری و قبری بر جوی و دیباچه خفتند از تنم
 و تو بر حصیر یقین گفت نیدانی که ایشان از دنیا است و اما آخرت
 آخرت بهتر و باقی تر که **الدنيا ذل الاخرة والاخرة نعيم**

از تبار و سبزه ای که
 چنین ام **بیت**
 از خدا است و از من خدا
 برسد از خدا است و خدا
 اورا از من خبر **بیت**
 سست و نماز ابان قبول
 یکی غلامی که از خواب بیدار
 تا بیدار بود و بیدار
 دوم زخم از زخم او بود
 کند و شود از زخم او بود
 غنیمت باشد و هر چه
 نه در جوارتم ترک کنند
 بچشم کشیدی که پیش مردم

که در دین بقیه چشم اما قوی
 که ایشان را او که کرده اند
 فتنه کسی که است ایشان
 که در دین و عاقل و عاقل
 که در دین و عاقل و عاقل
 که در دین و عاقل و عاقل
 که در دین و عاقل و عاقل

و آتی آورده اند که عیسی بدیهی رسید که اهل آن دیار
 بر جای مرده بودند و همچنان بر روی افتاده در حق ناکرد
 عیسی هم گفت ایشان بخشم خلعت مرده اند و چون ببکار حواریان
 گفتند یا روح الله بخواهیم که حال و کار ایشان بدانیم تا ما آن
 نکبیم عیسی ۴۰ روز و گانه گذارد و آواز دو یکی از جماعت زنده
 شد و آواز داد عیسی هم گفت حال و قصه شما چگونه بود گفت
اصحابه جاوید و اسیران ماویر باید و بسالت
 و عاقبت بودند و مشاگاهها ویر گرفتار شدیم گفت ها ویر
 چیست گفت **تبار من ناد وینها جیاهن النار** گفت در با
 از آتش گفت چه چیز شما را هلاک کرد گفت در سق و تیا
 و عبادت طاغوت گفت دوستی دنیا شما را تاجه حردود
 گفت چنانکه کردی ما در دامن دوست دارد که هرگاه روی بوی
 آرد شاد شود و اگر برسد و غمناک کرد گفت چگونه است
 از میان چنین خلقان جواب تو دادی گفت ایشان را در دوزخ
 لکها با آتش در سر کرده اند و شکان غلظ و شداد
 بریشان موکل کرده و من ازین دیدم بودم بکاری و شعلی
 آمده بودم چون عذاب زده آمدن نیز گرفتار شدیم و مرار
 کنار دوزخ از درختی در آریخته اند و می ترسم که اگر فو الله در دوزخ
 افتیم عیسی بپاوان کمر بست گفت بر من بختن و نال چون خورند
 و با سلعت دین بهتر باشد از نصف در دنیا کردن و بختن

در وقتیکه که از آنجا که میخواست تا او برادر یافت گفت شکر خدا را
 و بطلب یونس برخواست تا او برادر یافت گفت شکر خدا را
 که برادر دل رسیدم و مقصودم حاصل شد **بیت**
 آخر دلم بار روی خوشیقت رسید و آنچه از خدای خدایت بودم
 ملت یونس را بشهر آورد و رعایا حمله استقبال وی کردند و
 ایمان تازه کرده شریع قبول نمودند و آن شبان جمل سال با وی
 کرد و آن پادشاه عاقل و عادل در خدمت یونس بطاعت و عبادت
 بسربرد و ترک دنیا کرد چون دانست که دنیا پایدار نیست و
 آخرت هیچ نیست پس مخلص وارد دولت عقی و رضای مولی
 طلب کرد **بیت** برادر است و در کعبه نیست
 جواهر است سلامت اگر چنانچه **بیت** زور و صل که توفیق بخیر
 که و صلیق عزیز است و در خدمت **بیت** سر مار یک استان در دوگون
 که کردین در بدید هیچ نیست **بیت** خواجهم فرمود که **مال دنیا**
بیت الاخرة کا یجمل احدکم التباة فی الیم فیلیظ
بیت یغی و یثاد رجیب آخرت بخانست که کی انگشتی
 بدریا فروزند اذان دریاچه قدر آب با انگشت وی با و کرد
 انس مالک گفت دوزی رسول الله بر حصیر یقین خفته بود
 و آن در پهلوی مبارکش اثر کرد یکی از صحابه در آمد بگریست و
 گفت یا رسول الله کبری و قبری بر جوی و دیباچه خفتند از تنم
 و تو بر حصیر یقین گفت نیدانی که ایشان از دنیا است و اما آخرت
 آخرت بهتر و باقی تر که **الدنيا ذل الاخرة والاخرة نعيم**

خدا را بدو داده است
 خفتنی است مردانست
 سه خن است که در او
 این است که در او
 بر سر دین بار آورده اند
 مردم انصاف و دین مردم
 از غنیمت خود بی خبری
 سه حال و فکر آن نیست که
 سبحان الله و الحمد لله
 الا الله و الله اکبر
 در خدا است که در دین
 عده مردمی از غنیمت
 و در آن آتش است

که در دین بقیه چشم اما قوی
 که ایشان را او که کرده اند
 فتنه کسی که است ایشان
 که در دین و عاقل و عاقل
 که در دین و عاقل و عاقل
 که در دین و عاقل و عاقل
 که در دین و عاقل و عاقل

...

5

100

و نه اقامت کردن نزد پادشاه و نه
شیرین کردن خطبه و نه وکیل شدن
از پادشاه کلاه زنی پادشاه از
خانه کبابان شوی بسیار
برقند و دیوگران شوی بسیار
لغت خدا را و شوی بسیار
و باید که در هر یک از اینها
بروزی که در هر یک از اینها
شوی و در هر یک از اینها
شوی و در هر یک از اینها

دوم خواب در آن که ایشان
فوغت افروزانند
بیکدیگر ایستادند
سنان را در آن گریه می‌آید
خفا را در آن گریه می‌آید
همه در آن گریه می‌آید
و ایشان را در آن گریه می‌آید
و ایشان را در آن گریه می‌آید
و ایشان را در آن گریه می‌آید

کونم پدر و مادر و یاد خود را
بجوت که این بودند پیش از زمان
که پیغمبر و محمد آمدند
و من دعا و میفرمدم
که ای امیر که در عالم
است و تو میباشی

[illegible]

حق دایر داشت
که باجم اورانیک سده و اوین
و در روز قیامت
و حق میسر بود
بسیار شکی که
فردا بود و آنرا
با او در حلقه خود
آورد است که در دست
آورد که قدر در کمال
نظم را که از آنجا

نقص نیست از اینها و در هر یک
یک دو سه تا را می بیند
و بعد از آنکه اینها را
ببیند و بماند آنها را
پیشانی نویسد در روز قیامت
تعلق از خطا میکند بهر وی
یعنی یاد از روی تو می آید
از اصل نسبت است

در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان

هر که ماه شعبان دوزده داشت شریف بافت و الفت و عفت
 از نام **جبرئیل** آورده اند که رسول ص در اول دوزده ماه شعبان
 فرمودند تا شادی کردن که ای اهل شریعت رسول خدایم بشما و آید
 ماه شعبان ماه منت رحمت خدای یکی یادگر بر ما میاری دهد
 امیر المومنین گفت تا منادی رسول خدایم هرگز دوزده ماه شعبان
 از من فوت نشد و صادق فرمود که هر که اول دوزده ماه شعبان
 دوزده دارد یاد شاه عالم بدو کند و نظرش دایم با او باشد تا دوزده
 بود تا که بهشتش رساند و هر که سه روز دوزده دارد چنان باشد
 که خدای جل جلاله زیارت کرده باشد ده سعاد و دولت **دینی**
 در سایه رحمت تو خورشید شویم و زلف تریب گشت جاوید شویم
 جز فضل تو امید نداریم ذکر **دینی** چسبند که از فضل تو نویسیم
 در تقییر امام حسن عسکری آورده است که رسول ص فرمود که جز
 اول روز باشد آن ماه شعبان یاد شاه عالم بفرماید تا دوازدهای
 بهشت را بکشد و در رخت طوی را فرمان دهد تا شاخها
 بدینام و کندارد و منادی از حضرت عزت ندا کند که ای بندگان
 خدای دست درین شاخها بید تا شمار بهشت رساند و گفت
 بر آن خدای که بر اسالت بخلق فرستاد که هر که دین ما بماند
 سنت بگذارد دست و دوشاخی از شاخ طوی زده باشد
 هر که کمال میبخشد دست و دوشاخی از شاخ طوی زده باشد
 و هر که بد که خدای مشغول شود و نعمتهای او را شکر کند دست

امیر المومنین علیه السلام فرمود که هر که در روز دهم ماه شعبان
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان

در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان

در شاخی از شاخها دوزده باشد و هر که رضا و روعا و دل
 کند دست و دوشاخی از شاخها دوزده باشد این هفتاد
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان
 شاخ طوی بکشد و دوشاخی او را بهشت نرساند و گفت بدان
 خدای که بر اسالت بخلق فرستاد و هر که بیستی بکشد
 دست و دوشاخی از شاخهای زقوم زده باشد و هر که دین را
 کند از افعال در دست و دوشاخی زده باشد از شاخهای وی
 کینه تا دین ماه بزرگوار دست و دوشاخی طوی زیدند و در شاخ
 زقوم هفت مند دارند و زینب زاد اخوت کینه قدم در راه
 حق پیدا نداشتی در دل آید ای حسرتی در ره بگردانید یقین
 دانید که هر چه میکشید اوی بیند و هر چه می اندیشید میدانند
 راه میرفت حلقه و اعطای رسیدم اول بخشش این بود ای کرم
 کتاه عزم کرده و در دل پنهان کرده آنکه دل آفرید پنهان میداد
 که **ایضا** **عظیم** **ایضا** **خفی** گفت یقینا دم و پشوت شدم
 چون با هوش اندم تویم کردم **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا**
خدا **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا**
 خواهند کرد **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا**
 کرمی عوی و دل برکت میداد کرم که بر روق خلق بفرماید
 با او چه کرم که کیت بیک میداد **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا** **ایضا**
 فی ظلمة اللیل ایتم اللیل ویری عروق باطهانی خوفا

در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان
 در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان در روز دهم ماه شعبان

[illegible]

و شکر یک دانه بود
جای خاکی بود و جام
از خود و باسی دادی
و طعام و باسی دادی
مین بود و باسی دادی
دانش از خود و باسی
طعامی از خود و باسی
و باسی از خود و باسی
و باسی از خود و باسی
و باسی از خود و باسی

کردند و در زمین فرو برد
مست فیاض بود
دینار و نیش آن مستفی
در آب استغفار شود
تصاریفات در دست
کرمی که از جنت نماند
فروغ است بر او کرمی
دیو کرمی

از دینا و لذت و شوخیا
و زبها ای آن و خرد و غم
و طلا و نقره و کیمیزان
و فرزندان و حورهای

اینها ملک دشت و
و نیش دراز است خفته
ظلا و فضا که او را گفته
و به توتال یعنی و
مسعود چون توان بود
که ای که در دل و تو باشد
مکر بخلا و ملاطفت
عنی کن و از آن نه و
اجبار بر یک و غافل از آن

انچه در باره او نوشته اند
 که در روز دوازدهم ماه رمضان
 در سال ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر مدینه منوره
 در روز دوازدهم ماه رمضان
 در سال ۱۰۰۰ هجری قمری

لطیف لب کوثر ایست بس بید بایه قطره ایست از کوثر
 نبوت سوره ایست از انج جلاله پر نوریت از جوامع رسالت
 که روایت کرده اند از صاحب دعوت **ادع الی سبیل ربک**
یا حنیف تحفه انوار حقایق چشمه اسرار دقایق مآ عالم اولاد
 آدم واسطه عندا صفا صمد مطلق ص این صبری که شمع از معنات
 او بگوش و سانیدم چون مرکب همچون هلال رمضان بیکش
 وجود رسید **رایت اظلم شهر عظیم** سایه بوجهان اظلم
 در بارگاه رسالت نشت باز داد بخت جلاله از درج **و کا**
ینطق عن الهی جهر ان **هو الا وحی یوحی** بر سرایان تثار
 میکرد و فرمود که اگر بندگان احد و امتان احمد تنبیه یافتند
 از سعادت فی کمالش از این ماه مساعدت میباید که بمانند
 که رحمت سلطان دو لاله لال و کرم بادشاه لم قول و لایزال
 در هر شمی و دوزی از شبها و روزها این ماه عظیم را با
 تعظیم چند گناه کار عامی از جنیض درک دوزخ با علی
 علیین بهشت میرساند اگر کجالت ایستاق تصور بودی که همه
 سال رمضان که نشستی در خواستندی از مشاطه قدرت با آنکه صوم
 المروته دیر دره نشدی این خسرو سینه شور رمضان رخت
 از خطه زمان بر نداشتی تقدیر بارگاه فطر المروته نیکنده ای
 عزیزان این ماه نه خور و نه میانیست نه سربری سلطانت هر
 دیده او را بتواند دید هر نظر پس این سداقات او بیار و کردید

و هر کس که آن را بخورد
 بر وی خدای تعالی آن را
 عفو کند و آن را بخورد
 عفو کند و آن را بخورد
 عفو کند و آن را بخورد
 عفو کند و آن را بخورد

و سید مغفرت گناه کارانت پروانه رحمت جانپارانت
 بر گزیده رحیم و رحمانت **شهر** ای دل جراتنازی زین رحمت گزدا
 که بزرگ نماز شاه ماه عزیز رحمانه ای که این چه ماست بگریه هست
 سوزنده گناهت باو گناه کاران **ایام عبادت** هنگام ساجدانت
 انعام زاهدانست پیت و پناه **ای** در آن حال که خواهم فرمود که اگر
 بند کدن خدای قدر مقدم ماه رمضان دانستندی همواره مشتاقان
 قدوم رمضان بودی مردی از قبیل حذافه حاضر بود ازین عجل
 در نشاط آمد و ازین جام سرمست شد فریاد و آورد که ساقی بزم
 امانی وای شام شاد ساقی وای مفرح ممکنان وای مفرح ممکنان
 این نیم شربت اول جسته و این مجمل را ترجمانی فرمای خواجه از آن
 لب و دندان که با شکرت شارب چنین فرمود که آن خلد برین و بر لبه
 علیین آن آرام جای حق جویان و آن راحت افزای لبیک کویان
 آن مرغزار امن و امان و آن عکس اهل این رنشاط قدرت
 سال بسال زیور می بندد و میاید رسیدن این موسم مهیون را
 و چون ماه رمضان روی نماید بادی از مهلب لطف بر درختان
 بهشت وزد و انفصال و اوراق را در حرکت آورد در اغبان
 بهشت از آن تسیم راحت افزای در نشاط آید فریاد بآرند
 که خداوند ای کما نگو مطلق ترا رسد وحدت و تنهایی صفت
 تست مخلوقا تا از حقیق میسر نشود که **و من کل فی خلقتنا**
توبین دلازه رحمت را بنیست تا میان ما و دونه دالان ماه

و سید مغفرت گناه کارانت پروانه رحمت جانپارانت
 بر گزیده رحیم و رحمانت **شهر** ای دل جراتنازی زین رحمت گزدا
 که بزرگ نماز شاه ماه عزیز رحمانه ای که این چه ماست بگریه هست
 سوزنده گناهت باو گناه کاران **ایام عبادت** هنگام ساجدانت
 انعام زاهدانست پیت و پناه **ای** در آن حال که خواهم فرمود که اگر
 بند کدن خدای قدر مقدم ماه رمضان دانستندی همواره مشتاقان
 قدوم رمضان بودی مردی از قبیل حذافه حاضر بود ازین عجل
 در نشاط آمد و ازین جام سرمست شد فریاد و آورد که ساقی بزم
 امانی وای شام شاد ساقی وای مفرح ممکنان وای مفرح ممکنان
 این نیم شربت اول جسته و این مجمل را ترجمانی فرمای خواجه از آن
 لب و دندان که با شکرت شارب چنین فرمود که آن خلد برین و بر لبه
 علیین آن آرام جای حق جویان و آن راحت افزای لبیک کویان
 آن مرغزار امن و امان و آن عکس اهل این رنشاط قدرت
 سال بسال زیور می بندد و میاید رسیدن این موسم مهیون را
 و چون ماه رمضان روی نماید بادی از مهلب لطف بر درختان
 بهشت وزد و انفصال و اوراق را در حرکت آورد در اغبان
 بهشت از آن تسیم راحت افزای در نشاط آید فریاد بآرند
 که خداوند ای کما نگو مطلق ترا رسد وحدت و تنهایی صفت
 تست مخلوقا تا از حقیق میسر نشود که **و من کل فی خلقتنا**
توبین دلازه رحمت را بنیست تا میان ما و دونه دالان ماه

و هر کس که آن را بخورد
 بر وی خدای تعالی آن را
 عفو کند و آن را بخورد
 عفو کند و آن را بخورد
 عفو کند و آن را بخورد
 عفو کند و آن را بخورد

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم
البرهان
والهدى
والنور
والهدى
والنور
والهدى
والنور

در میان وسیله ساند **و انبیل ناسن عبادك آردا جان**
خواجه ایشان پس محشم سر با فونی آمد که **ما راح الصبر** ما را
بست او پیوندی باید پادشاه عالم کوید بفر عز ما و جلال قدر ما
که هر آن بنده که درین ماه شریف عظیم و موسم با عظیم بشری
بندگی و مراسم افکندگی قیام نماید تا حوری از حوران بهشت داد
جبار او کنیم محدوده از عذرا بهشت در قیال او ایم در رضاء
صبر او **و حنة عصبها السوات** او را سپرده بزم و درگاه
بوستان **و حنة عالیة** بر سر بر ملکش نشانیم و در روز
قیامت هنوز بدار ثواب ناسیده خلعتش پوشانیم و با انواع
اعزاز و اکرام بمنزل و مقامش رسانیم در حریت گونه است
که روز قیامت ماه رمضان در صورتی آرد در غایت خوبی
و بر بندگی بداند و طاعتها بهشت از جامه آستند و استغنی
بروفا افکند عدد آن جز خدای نداند و ندادی از حضرت عزت
نداند که آن ماه رمضان است و با کسی که بدو نیک بخت شده است
پس زمان آید که هر موی که تقیظ او کرده است و مرست داشته
و اتشالی او را حق کرده و اجتناب نراهی وی پانید و این
خلعتها بر یکدود و پیوسته و مالتی که در طاعت داری حق
کوشیده باشد در ماه رمضان بیاید و آن خلعتها دیرترند
و روی بهشت اگر جماعتی دیگر بیاید که ایمان ایشان نیکو بوده
باشد و در ماه رمضان کسانان بر رله کرده باشند و رنگ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم
البرهان
والهدى
والنور
والهدى
والنور
والهدى
والنور

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم
البرهان
والهدى
والنور
والهدى
والنور
والهدى
والنور

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم
البرهان
والهدى
والنور
والهدى
والنور
والهدى
والنور

قبایح شده از آن جامها بر گیرند و در پوشند و بحال آن جامها
بر تن ایشان پاره ها آتش شود و ایشان را میسوزاند و ماران
و که در آن میگردد ایشان در یاد بر آرد که خداوند این جامها
بر تنها ما چرا آتش سوزان و ماران و کرم مان شده و بر تنها
دیگران چنین نیست آواز آمد که ایشان در ربه رمضان طاعت
و عبادت کردند و شافقت و بخور و معصیت ایشان از خدا کرد
و شانه رسیدید ایشان عدل کردند شما ظلم کردید لاجرم ایشان
در بهشت با نایم مقیم خواهند بود و شما در دوزخ بعد از این
ای بد بینا بدین خود بفرخته و یا آتش نفس خور را سوخته
و زمانه روز هفتی بخیر **و بر معاصی مجوس است آموخته**
با بعین اعالی باشد و خوش **و ایشا طین در جهم سوخته**
سکین بنده که درین ماه از فیض فضل الهی بی بهره ماندند
کسی که درین ماه خط فغان در نامه عصیان از گشتند از نامه
ماه تابانست روز از **و عصبها السوات** از سینه دمی بر آفرناکی
و زبیده بی بار آفرناکی **و ای مومنان** ماده کرم نهاده است
و طران نعم آماده و در دعوت از ان بی بهره ماندن بدینحق
عظیم باشد اگر کلزار بهار نامها مشك ستار بوی باشند
حرمانی شکر باشد هر شب ازین ماه بزرگوار رضای از حضرت
جبار ندامت کند که هیچ گناه کار نیست تا نوبه وی قبول کند
هیچ حاجتی هست که حاجت خود در هر صداره نماندش

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم
البرهان
والهدى
والنور
والهدى
والنور
والهدى
والنور

درست کند بپایان و غلبه
نعمت کن از آنکه بعضی دلها اهریمنی
خیزد در میان و دانسته با مع
و ای محفل که در خلوت که
قفا به جوی و خفتنی تو ظاهر
و بلاغته مانی در مصیبت
لک لک کن مرا و شکلی
فراست سینه یار و غمی نماند
مهر و شکر

و کشتای ابدی میجو
رسالت حق بر تو
نقل و آن بر حضرت
و اوصی که حق در حق
قدای تو یاد و حق
ظلم یاد و حق
یقین دانستم که در حق
طرح او نشسته بود پس
ایمرا لایق غایت که بر
عمر از رسول و حضرت

ما یولی آمدیم و قمار کردیم
 بخت خدای تعالی مریدان
 قمار است بر جمیع مردان
 بخت بشارت رسانیدیم
 و بر پروا طلب کردیم
 و بر بازی با دل و دین بازی نمودیم
 و در دینک لعبت نمودیم
 اهل و بیعتی که خلقی و عیالی
 در کرد و داشت نماندیم

و حال در این روزها
مجلسی و موقوفه را
از قضاوتی که می
خود را از قضاوت
و کلام و اسرار
و حقیقت و اسرار
و کلام و اسرار
و حقیقت و اسرار
و کلام و اسرار
و حقیقت و اسرار

و بشمار خود از اهل
کورتان ^{ای} کرد
آمد در صبح اشکی کرد
شب این کاروان کار
کنم و کرد در شبی که
که در صبح چنین جانم
و فریاد در حالت محبت
آنچه مقتضی حق است
از اعمال و محبتش از آنکه
پیمای روی و خند در
زمان حیات از افعال
پسندیده پیش از رفتن
که معلوم نیست که فردا

بجای آری و قیام

[illegible]

نسط قضاة

مردم را بخت و شرف با ایشان
بود ز یاد تو در جانی که
نیاید از من اینک خورشید
که سایه داری بر دلش می
و از سر آمد آن کس است
خوشد آن کی کسی که
کوین من او نمی بیند

بزرگوار
مردم را بخت و شرف با ایشان
بود ز یاد تو در جانی که
نیاید از من اینک خورشید
که سایه داری بر دلش می
و از سر آمد آن کس است
خوشد آن کی کسی که
کوین من او نمی بیند

[illegible]

بگویند و در این وقت که
 در میان ما بود و تو را
 در میان ما بود و تو را
 در میان ما بود و تو را
 در میان ما بود و تو را

اهل کوفه را گفت که شما اهل عراقید سبکبید که امیدوارترین آیتی از
 قرآن این آیه است که **قُلْ لِّمَنَاءِ اَنْتُمْ اَعْلٰی الْقِسْمِ**
لَا تَقْطُلُوا مِنْ نَحْنِ اَنْتُمْ گفت بعد از اهل موستین اهل موستین
 گفت ما اهل بیتیم سبکبید که امیدوارترین آیتی است که
وَلَسَوْفَ يَعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ زیرا که مراد این شفاست
 و رسول هم هرگز راضی نباشد که یک تن از امت وی در رنج
 باشد و در حدیث آمده است که پادشاه عالم شب قریب و ترا
 با رسول خطاب کرد که ای پسرندیده و گزیده من از من
 چه میخواهی گفت است گفت هفتاد هزار تن میخواهم گفت دیگر
 چه میخواهی گفت است گفت ای محمد چند خواهی است را گفت
 پادشاه عالم بخشیده تو خواهی من چند و چه در میان
 کاردارم همه را بخوام هر که هست و هر چه هست ای محمد که را
 بخشم رحمت من پیدا آید سعادت تو و قرب تو نیز دیکه ما پدید
 نیاید اکنون شفی بنویسیدم و دو وقت را توقف کردم تا
 فردای قیامت که تو میخواهی من میبخشم تا شفا را عزت و
 تو نیز دیکه من ظاهر و عیان کرده زهی عادت که ما را است
 که چون تو پیشوای داریم که دارد آنکه ما داریم که پیشوای عمر ما
 خدا داریم جو من شود شفاعت او بکف دارد چرا نرسیم و کرم
 همه عالم تن تهام داریم **اَلَمْ يَجْعَلْ لَّكَ قُلُوبًا** حق تعالی نعمت
 را رسول و شمر را از ابتدا کارش تا انتها کار خود را بران قیاس

تفضیل کرده اند
 بر کسب عبادت
 که صیانت عبادت
 که ایشان سرشته
 در دنیا که شایسته
 رزق است بر تو در دنیا
 شما سیراب بودید
 ایستاده بودید و در
 شام خفته بودید و در
 وقت بودید و در
 شما در وقت بودید
 که دین است الهی
 روشنی چشم بود و کار

و بخت نماز در این زمانه
 بجا که بخت کسب طعام
 نشسته است یکین
 هرگاه طعام بخورد
 ای پسرندیده و گزیده
 ای پسرندیده و گزیده
 ای پسرندیده و گزیده
 ای پسرندیده و گزیده

بگویند و در این وقت که
 در میان ما بود و تو را
 در میان ما بود و تو را
 در میان ما بود و تو را
 در میان ما بود و تو را

کند و خوش دل باشد فرمود که نه خلقی ترا یتیم یافت پس جای داد
 و عت را بر تو مهیا کرد و ایند خواجده هوز قدم دین عالم
 نهاده بود که پدرش زخم خورده بخجل شد و چون نهیدان
 جهان خواستد دو سال بر آن بیش برینا مد که مادرش او را
 لحظه نداد پس حدش عید المطلب کنت بیا که تو نور چشم و راحت
 دل و آسایش جان من پس میرا بخود گرفت و از علم فرزندان
 خود پرگزید و چون منته عالم هست سال شد عید المطلب نیز از
 دار قیاد بقرار حلت کرد او طالب خود بهم خواری و قیام نمود
 صادق عم را پدیدند که حواری را از پدر و مادر یتیم خویش
 کردند تا از تربیت او خدا کند بجاهد گفت عرب دری را که بی
 همتا و مانند باشد نیمه خوانند معنی اینست که ما از اینجا که اهل
 دنیا یافتیم که با خود گرفتیم و از برای خودت برگزیدیم **بیت**
 در عالم حسن طاق و بیعت نوی **در زخمی محیط در آسایش نوی**
 انصاف ده که در هر روی **آنکس که زوی سخن توان گفت**
و وَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ نه ترا ضال یافت از عالم نبوت و احکام
 شریعت ترا هدایت کرد عالم گردانند **مَا ضَلَّ عَنْكَ نَبِيٌّ**
اَلَمْ يَجْعَلْ لَّكَ قُلُوبًا ای پسرندیده و گزیده که رسول
 گوید بود و در بعضی از شباب که ده که کرده بود ابو جهم
 کرت و نیز دیک حدش عید المطلب آورد حق تعالی انت نهاد
 بروی که بردست دشمن نیز دیک حدش رسایتد **کَلَّا**

و بخت نماز در این زمانه
 بجا که بخت کسب طعام
 نشسته است یکین
 هرگاه طعام بخورد
 ای پسرندیده و گزیده
 ای پسرندیده و گزیده
 ای پسرندیده و گزیده
 ای پسرندیده و گزیده

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
والصالحين
الذين هم خير البرية
الذين هم أكرم الناس
على الله تعالى
والذين هم خير الناس
على كل شيء
الذين هم خير الناس
على كل شيء
الذين هم خير الناس
على كل شيء

گفت حلیه که زانه مصطفی بود چون حق رضایو فارساند خوات
که رسول را بعد المطلب رساند از قید بی سعید روی بکند نهاد
و چون بسطا و بکد در آمد آوازی شنید که **هینا لک یا بطلان**
که امروز بهاء و صفا و جمال عالم نبود را که گفت خواستم تا اظهار
کم محمد را بنهادم چون فایغ شدم او را ندیدم فریاد بر آوردم بری
پیدا شد که گفت ترا چه بوده است حال و قصه باوی گفتم گفت بیا
تا بنزدیک هبل بروم که ضمیر برکت بخاشیم بپراز که هبل در راه
گفت این زن را که در کوی ضایع شده است محمد نام دارد و در کوی
نام محمد بر زبان راند هبل کوشا شد و از بر لک بی خود و چو
ندانی که هلاکت این تنان بر دست محمد خواهد بود پر رجوی
پرزید و گفت ای زنت دل فارغ دار که محمد را خدای هست که بر او
نگاه دارد چون خبر کم شدن بعد المطلب رسید بر خاست بطرف
خانه که به و روی سوی آسمان کرد و گفت **یا رب محمد یا رب محمد**
محمد را دالی و لقتل عینی بیا دایت ان محمد اوجه البسم
کلمه سبا او از آمد که محمد بواهی نهایی است عبد المطلب
شد خواجه دادید چون ماه تابان و خورشید درخشان
آن کریمان او شفیق ماه شمع گرفت و خورشید احوالت رویش مرقر
و جدک علیا قاتل نه ترا درویش یافت جمال خدیجه
توانگرت گردانید در حدیث معراج است که خواجه گفت ص ص
معراج پری دیم نورانی جبریل گفت پدر تو که است روی عالم
شود از برای او بزرگی
که نزدیک باشد که برود
نزد چشم او را پس از آن
مشغول شود
نور و خود را از دیکت
با و دارد بعد از آن
که این صورت جلالت
دارد شود که این نور
تست و او که دیدار من
فلانست و با یکدیگر
یکدیگر چونست که شفیق
کرده شهادت او را برین
چنین بیک گفته شود

که برادر تو فاطمه بود از جهت
عمل او از این معنی که شفیق
بعد از آن احوال شفیق
در دل او راضی شود
و باز در آن شفیق
در دل او راضی شود
و باز در آن شفیق
در دل او راضی شود
و باز در آن شفیق
در دل او راضی شود

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
والصالحين
الذين هم خير البرية
الذين هم أكرم الناس
على الله تعالى
والذين هم خير الناس
على كل شيء
الذين هم خير الناس
على كل شيء
الذين هم خير الناس
على كل شيء

سلام کردم و گفتم شکر خدا را که مرا چون تو پوری
داد گفت خدا را که چون تو قبری داد گفتم تو ازین
فاضلتری گفت نه تو فاضلتری که خدای تعالی با تو سخ
چیز کرامت کرد که با من نکرد **اول** آنکه مرا بعد از نایب هشت
برد و نزل و خواری پرور کرد و قرابعت و نایب امشب اینجا
آورد و بجلت و کرامت باز میکرد اند **دوم** آنکه من ترک سنتی
کردم دوست سال میگردیتم تا ترا و اهل ترا بشنم که مردم
تو من قبول نکردند **سیم** آنکه مرا حقیقه ادعوا که سبب بی
توانگر گردانید که **و جدک علیا قاتل** **جهانم ترک**
سنتی کردم نام من در چیده عاصیان بخت گرد تا که گردان
در مکتب و امامان در محراب تابقیامت بخواستند **و عقی**
آدم رب تعالی و نام ترا با نام خود قرین گردانید تا در راه
نخ بار بر سر حبه ها و سارها میگویند **اشهد ان لا اله الا الله**
و اشهد ان محمدا رسول الله و اشهد ان علیا ولی الله
آنکه از فرزندان آما که غیر تو نباشد از هر یکی بیشتر دوست و
دیکر آن بدو رخ و از است تو هزار یکی بدو رخ و دیکر آن
و انما الیتیم حق پس ای محمد چون یتیم بوده یتیمی
خود در یاد کن یتیم را با لعل زدن و قهر کن و خواند که کار
یتیمان سخت نازک باشد و دل ایشان مجروح از مردن پدر
خواجه گفت **اذ الی الیتیم** **اهو علی الدین لیکایه** یعنی

که در روزی که از دنیا رفت
او را از آن روز
که در روزی که از دنیا رفت
او را از آن روز
که در روزی که از دنیا رفت
او را از آن روز
که در روزی که از دنیا رفت
او را از آن روز
که در روزی که از دنیا رفت
او را از آن روز

[illegible]

کز موی آینه بر آینه خیزد
 زینا بر آینه خیزد و زیاده
 چو پیرایه بر آینه خیزد
 هم بدوست بر آینه خیزد
 آینه که در آینه خیزد
 کز آینه بر آینه خیزد
 اورا دوست بر آینه خیزد
 در آینه بر آینه خیزد
 دوست بر آینه خیزد
 در آینه بر آینه خیزد
 در آینه بر آینه خیزد

[illegible]

خود که اوزا ملک
آری پی

موسى كان باقى راجعاً فقام
حضرت رسول الله فوجدوا
شاه قنديل وروى عنده
وذكر انه يراى بعد اذان
غداً وفوقه يكبرون ويترددون
اربعاً الى كعبه فانه يكون
كسوف الشمس

ويكذب ذلك كوكبان يدعى
وشقيا يدعى مردوخين
اذ كان كسوفان واحد

الآن كذا كذا

که دوی که کرده اند از دنیا
و غیبت از تو و از دینشان
لذت میروی و هر چه از تو
و از غیبت بسیار است و ایشان
بکسانند که زمین را با توین
ساخته اند و خاک را تپین
خود کرده اند و آب را لک
و حلال کرده اند و کلام حق
را شکانند و در ساقان
میدان محل سبکند و در دعا

مردم تبار و حال آنکه در آن
جمله ای از خدا را که می دارند
خدا را می خدایند و می دانند
من **الحمد لله** و می دانند
ساختن است پیش از آن
از دنیا و بعد از آن
بدایمی و دوری کنونی
توبه است و توبه کنونی
این که بدو می دانند
رسول الله صلی الله علیه و آله

و ما در موی بیاورد و در موی نگاه کرد طفل خود را دید
در قحطی عجزیده و خاتون او را بردست گرفته از وی
سوالی میکرد و موی بوی مادر میشنید هن با نکر و آمد
شیر کرد ایشان مادر موی را می شنید پس و برآمد یکی
گرفتند و موی را بوی دادند سر آقا را زوه الیه ظاهر شد
هر که بریا توکل کند چیت **بیت** من الله استعینی علی کل امر
فان الله الداعی بحیب **بسم** هو المولی بحیب لمن دعاه
ومن یرجوا سوی المولی بحیب ای مادر موی بر ما توکل کردی
پسرت را از آب و آتش نگاه داشتیم و بردستی و من را
باب غرقه کرد ایندم و از آب آتش رسانیدم که **عزیزا کا دجل**
کا نهی طره خالی که موی با آتش افتاد و اگر مقام و منزلت و
بود آتش و اگر ابتلا و اختیار فرعون بود طشت آتش و اگر
تشریف رسالت بود شعله آتش **آتش من جانب الک و انما**
اما آنچه با آتش افتاد طره تر بود با آنکه هیچ نداشت کاسی و کاس
فرود نداشت از چشمه صحت و فیض مروت آب بیداد **فستی**
لها لا حرم دوازده چشمه آب از برای وی از سنگ پیرون
آورد **فما یخترت منه آتش عشق عیسا** و در دید هات
بصورت سنگ بوی خود **مکان کمال وین کالطوف**
القطر ای موی اگر روزی بر سر جاه مدین آبی دهی
تشنگان که سفدان شعبه بدان ساکن شود شیخ دروای

و ما در موی بیاورد و در موی نگاه کرد طفل خود را دید
در قحطی عجزیده و خاتون او را بردست گرفته از وی
سوالی میکرد و موی بوی مادر میشنید هن با نکر و آمد
شیر کرد ایشان مادر موی را می شنید پس و برآمد یکی
گرفتند و موی را بوی دادند سر آقا را زوه الیه ظاهر شد
هر که بریا توکل کند چیت **بیت** من الله استعینی علی کل امر
فان الله الداعی بحیب **بسم** هو المولی بحیب لمن دعاه
ومن یرجوا سوی المولی بحیب ای مادر موی بر ما توکل کردی
پسرت را از آب و آتش نگاه داشتیم و بردستی و من را
باب غرقه کرد ایندم و از آب آتش رسانیدم که **عزیزا کا دجل**
کا نهی طره خالی که موی با آتش افتاد و اگر مقام و منزلت و
بود آتش و اگر ابتلا و اختیار فرعون بود طشت آتش و اگر
تشریف رسالت بود شعله آتش **آتش من جانب الک و انما**
اما آنچه با آتش افتاد طره تر بود با آنکه هیچ نداشت کاسی و کاس
فرود نداشت از چشمه صحت و فیض مروت آب بیداد **فستی**
لها لا حرم دوازده چشمه آب از برای وی از سنگ پیرون
آورد **فما یخترت منه آتش عشق عیسا** و در دید هات
بصورت سنگ بوی خود **مکان کمال وین کالطوف**
القطر ای موی اگر روزی بر سر جاه مدین آبی دهی
تشنگان که سفدان شعبه بدان ساکن شود شیخ دروای

نی باشد هر ایشان عمل از آن
و ما در موی بیاورد و در موی نگاه کرد طفل خود را دید
در قحطی عجزیده و خاتون او را بردست گرفته از وی
سوالی میکرد و موی بوی مادر میشنید هن با نکر و آمد
شیر کرد ایشان مادر موی را می شنید پس و برآمد یکی
گرفتند و موی را بوی دادند سر آقا را زوه الیه ظاهر شد
هر که بریا توکل کند چیت **بیت** من الله استعینی علی کل امر
فان الله الداعی بحیب **بسم** هو المولی بحیب لمن دعاه
ومن یرجوا سوی المولی بحیب ای مادر موی بر ما توکل کردی
پسرت را از آب و آتش نگاه داشتیم و بردستی و من را
باب غرقه کرد ایندم و از آب آتش رسانیدم که **عزیزا کا دجل**
کا نهی طره خالی که موی با آتش افتاد و اگر مقام و منزلت و
بود آتش و اگر ابتلا و اختیار فرعون بود طشت آتش و اگر
تشریف رسالت بود شعله آتش **آتش من جانب الک و انما**
اما آنچه با آتش افتاد طره تر بود با آنکه هیچ نداشت کاسی و کاس
فرود نداشت از چشمه صحت و فیض مروت آب بیداد **فستی**
لها لا حرم دوازده چشمه آب از برای وی از سنگ پیرون
آورد **فما یخترت منه آتش عشق عیسا** و در دید هات
بصورت سنگ بوی خود **مکان کمال وین کالطوف**
القطر ای موی اگر روزی بر سر جاه مدین آبی دهی
تشنگان که سفدان شعبه بدان ساکن شود شیخ دروای

و ما در موی بیاورد و در موی نگاه کرد طفل خود را دید
در قحطی عجزیده و خاتون او را بردست گرفته از وی
سوالی میکرد و موی بوی مادر میشنید هن با نکر و آمد
شیر کرد ایشان مادر موی را می شنید پس و برآمد یکی
گرفتند و موی را بوی دادند سر آقا را زوه الیه ظاهر شد
هر که بریا توکل کند چیت **بیت** من الله استعینی علی کل امر
فان الله الداعی بحیب **بسم** هو المولی بحیب لمن دعاه
ومن یرجوا سوی المولی بحیب ای مادر موی بر ما توکل کردی
پسرت را از آب و آتش نگاه داشتیم و بردستی و من را
باب غرقه کرد ایندم و از آب آتش رسانیدم که **عزیزا کا دجل**
کا نهی طره خالی که موی با آتش افتاد و اگر مقام و منزلت و
بود آتش و اگر ابتلا و اختیار فرعون بود طشت آتش و اگر
تشریف رسالت بود شعله آتش **آتش من جانب الک و انما**
اما آنچه با آتش افتاد طره تر بود با آنکه هیچ نداشت کاسی و کاس
فرود نداشت از چشمه صحت و فیض مروت آب بیداد **فستی**
لها لا حرم دوازده چشمه آب از برای وی از سنگ پیرون
آورد **فما یخترت منه آتش عشق عیسا** و در دید هات
بصورت سنگ بوی خود **مکان کمال وین کالطوف**
القطر ای موی اگر روزی بر سر جاه مدین آبی دهی
تشنگان که سفدان شعبه بدان ساکن شود شیخ دروای

ایم آتش تو نام که روشنائی آن سبب مزید آشنائی کردند که
مخواه که قصه بدین و دادهای این بشوی ساعتی خاطر حاضر دار
و مستمع باش تا شمه با تو بگویم اول قصه **و ما تلح السکه**
و استنوی اینما استکاف علیا موسی چون بقایت توت خود
رسید و آن چهل سال بود که ما او را حکمت و علم و شریعت
دادیم موسی بمصر درآمد در هنگام غفلت از اهل شهر و آن
نماز شام بود و خفتن **فما یخترت منه آتش عشق عیسا**
یکی از شعبه وی بود یعنی بنی اسرائیل و دیگری از دشمن وی
یعنی قبطیان قتل بنی اسرائیل را میگفت که هرگز بطبع نرود
بر بنی اسرائیل چون موسی را بدید فریاد خواست موسی بر سبیل
مراقت مشق بروی تو میقتل و می برآمد موسی بشیمان شد
و گفت این خصوص ایشان از عمل شیطان بود که بسبب آن
قتل واقع شد بر سبیل خضوع و انقطاع با خدای گفت **انی**
خلطت نفسی گفته اند حق تعالی بر او اعلام کرده بود که سختی
کشتن است و فرموده بود که تا آخر قتل وی کند وی تعجیل
کرد و ترک سنت کرد از برای این گفت حکم مردم بر نفس خویش
یعنی نقصان ثواب خود کردم و گفتم **فما یخترت منه آتش عشق عیسا**
حق تعالی بیامرزید او را **فما یخترت منه آتش عشق عیسا**
پس موسی یاد داد خایت و ترسان بود از آنکه چراغ کار شود
و مبادا که ویران قصاص کشته ترسان و دلتک میرفت همان

و ما در موی بیاورد و در موی نگاه کرد طفل خود را دید
در قحطی عجزیده و خاتون او را بردست گرفته از وی
سوالی میکرد و موی بوی مادر میشنید هن با نکر و آمد
شیر کرد ایشان مادر موی را می شنید پس و برآمد یکی
گرفتند و موی را بوی دادند سر آقا را زوه الیه ظاهر شد
هر که بریا توکل کند چیت **بیت** من الله استعینی علی کل امر
فان الله الداعی بحیب **بسم** هو المولی بحیب لمن دعاه
ومن یرجوا سوی المولی بحیب ای مادر موی بر ما توکل کردی
پسرت را از آب و آتش نگاه داشتیم و بردستی و من را
باب غرقه کرد ایندم و از آب آتش رسانیدم که **عزیزا کا دجل**
کا نهی طره خالی که موی با آتش افتاد و اگر مقام و منزلت و
بود آتش و اگر ابتلا و اختیار فرعون بود طشت آتش و اگر
تشریف رسالت بود شعله آتش **آتش من جانب الک و انما**
اما آنچه با آتش افتاد طره تر بود با آنکه هیچ نداشت کاسی و کاس
فرود نداشت از چشمه صحت و فیض مروت آب بیداد **فستی**
لها لا حرم دوازده چشمه آب از برای وی از سنگ پیرون
آورد **فما یخترت منه آتش عشق عیسا** و در دید هات
بصورت سنگ بوی خود **مکان کمال وین کالطوف**
القطر ای موی اگر روزی بر سر جاه مدین آبی دهی
تشنگان که سفدان شعبه بدان ساکن شود شیخ دروای

و اما در این باب که از او پرسیدند که این
 کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که
 این کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که

اسرائیلی را دید قتی گرفته میر بخانید چون می دید فریاد
 خواست موسی گفت تو مرد جاهل و نادانی من مرد و زاری برای
 تو خصوصت خواهم کرد و روی بدیشان آورده تا اسرائیلی را
 از دست قتل برهانند اسرائیلی را اهل چون اول ملاحت موسی
 شنید و زخم دینوی دیبه بود پنداشت که می آید تا ویرانزند
 گفت **آفریدان تفسیق کا قتلک تفسیق** **اس** نخواهی کرد
 نیز بگفتی چنانکه دی روز یکی داکستی پنجواهی آه آنکه چنان
 باشی در زمین و نخواهی که از مصلحان باشی موسی چون این شنید
 ایشان را بگذاشت و بر رفت قتل بدانت که در دهر را که گفته
 فرمود از آخر کرد فرعون جماعتی را بفرستاد تا موسی را بگیرند یکی از
 شیعه موسی ویرا خبر کرد و گفته اند چنانکه بود و گفته اند که چون
 بیاید موسی را خبر کرد که ای موسی قوم با یکدیگر مشا و زن کش
 تو میکشد از شهر و زن رو که من ترا از جمله نصیحت کنند کام
 موسی خایت فرستاد از شهر بیرون رفت و روی بدین نهاد
 و راه نمیدانست گیاه بزرگ درختان میخورد و حق قتل فرشته
 فرستاد تا راه بوی نموده موسی را ندانست گیاه بزرگ درختان
 میخورد تا بدین رسید **و لما قدومه** **تفوق** جاهل بود که
 جماعت بشانان آب از اینجا برای او سفند ان میکشند و فر
 تر ایشان دوزن را که باز گوسفند میرانند گفت چرا شما
 کوسفندان خود را آب نمیدید گفتند ما دوزن ضعیفیم با

و اما در این باب که از او پرسیدند که این
 کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که
 این کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که

و اما در این باب که از او پرسیدند که این
 کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که
 این کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که

و اما در این باب که از او پرسیدند که این
 کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که
 این کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که

مردان و اامت خوانیم کرد صبر کنیم تا ایشان آب دهند
 و بودند موسی گفت هیچ جای دیگریست گفتند شتر و گاو
 شتر و گاو بر سر آن نهاد چهل می باید که آنجا بر داند گفتن بن
 موسی نمودند دست بن و سنگ از آنجا باز گردانید گفت وای
 ورسن دایم گفتند نه گفت آید و آید گفتند اندکی صبر
 گفت بن دهید و در دهن کرده و بخنایند و در راه ریخت
 و ترس چاه آمد که گوسفندان ایشان را چاه آند و آب خوردند
 در معجزات شاه مردان چنین آورده اند **آورد** **ای** که ایبر الامینین
 در وقتی که بیک صفین میشد بصرای فرود آمدند نزدیک به
 راهی باران وی گفتند یا ایبر الامینین اینجا نزول میفرمایی و
 درین موضع آب نیست گفت من شمار ای ده شنبه نیز از آن
 و سفید تر از برف و صافی تر از یاقوت پس اشارت بوضع
 کرد مالک شتر و قوش را گفت اینجا بجاوید بجاوید سنگی
 سیاه ظاهر شد حلقه سفید در روی بچون هم مبد خشد
 گفت این سنگ بر دایم قریب صد می قدرت کردند که بر داند
 توانستند شاه مردان گفت دور شوید دست در آن حلقه
 رد و آن سنگ را از اینجا برداشت و حمل کردند آنجا
 بیداشد چنانکه شاه مردان فرموده بود حلقه لشکر را آب
 پس آن سنگ بر سر آن چشمه نهاد و خان فراوی کرد راه
 بالای صومعه آن بید فریاد داد که ما اینجا فرود گیرید فرود

و اما در این باب که از او پرسیدند که این
 کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که
 این کلام را از کجا شنیدی گفت که از کتب
 قدسیه است که در آنجا نوشته است که

و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا

گرفتند پیش شاه مردان آمد امیرالمؤمنین را چشم بر وی افتاد
 گفت شمع را بهی گفت آری مادر می این نام که داده است
 هیچ خلوتی را بدین اطلاع نبوده تو پیش منی گفت نه جی سیم
 گفت تمام کن ازین چشمه بدان خدای که می پرستی نام این چشمه
 حیات گفت زلفیاست و از بهشت سیصد و سیزده پیروز
 آب خورده اند و من آخرین ارمیام را بهی گفت مجنی یافت
 در همه کتب انجیل و کلمه شهادت بر زبان زانده و سلطان شد
 با امیرالمؤمنین بصفتن شد و او را کسی که شهادت یافت او بعد
 امیرالمؤمنین از برای او کرمیت و گفت **الحق من الله** راهی
 آمیم با سر قصه آن دوزن که موسی کو سفندان ایش از او بار
 دختران شعیب بودند چون با خاندان خود شدند شعیب
 چون بود که امروز در آمدید حال و قصه باز گفتند یکی را
 گفت برو و در این جوان نامزد شد هم **خاندان احد** **الحق**
علی استیخار یکی از ایشان پیش موسی آمد در حالتی که شرم زده
 بود روی پوشیده گفت پدرم ترا میخواهد تا فرد تو بدین موسی
 دینی او را دل شد و اگر ضرورت نبودی ترفیق کردی و وقت
 سبزی یکماه از بیرون حکم او میتوانست دید القصه موسی پیش
 شعیب آمد و حال و قصه خود را شعیب گفت شعیب گفت بشا
 باد ترا از دست ظالمان خلاص یافتی که فرعون را بر زمین ما
 دستی و سلطانی نباشد یکی از آن دختران پدر را گفت او را

و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا

و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا

و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا

نزدیک که بهتر می دانی است که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 توت و امانت شعیب گفت توت او را که شتاختی گفت
 از اینجا که شکی که چهل بودی بایست از سر راه بردا و دوی تا
 برداشت و پرداخت امانت و از اینجا شتاختم که با دو جامه
 حق پیچید او را باز پس داشت و در پیش رفت تا در اندام من
 شکر و شعیب موسی گفت **اولان انکحک لجدی**
 میخوامم که یکی ازین دو دختر تو دم بدن شرط که مرا هست
 سال مثالی کنی اگر ده سال تمام کنی آن تری باشد از تو
 موسی میان بر بست و گفت این دو اجل که هشت سال یا ده سال
 هر کدام بر بزم عداوتی و موسی باشد پس شعیب دختر همین
 که تا مثل صفور بود موسی داد و موسی ده سال شانی وی کرد
 بعد از آن از شعیب اجازت خواست تا بمش شود جریارت مآدود
 پدر و خواهر شعیب اجازت داد و موسی اهل خود را و مالی که داشت
 برداشت و روی بمش نهاد چون نوادی این رسید شی تا رایت
 بود و راه مخوف و هوا سرد و بادانی آمد صفور او را بدید و آورد
 که مراد در وضع حمل میجساید موسی خواست که آتش را فرزند
 هر چند سنگ بر آتش زد آتش بیرون نیامد تا بوی که صلابت موسی
 شعله زدن گرفت سنگ و آهن بر زمین زد و از اینجا آواز آمد
 ای موسی ما را و امشکان تو می آیم آتش جز بفرمان خدا بیرون
 نیاید هراتش که در عالم است آتش فرو نشاند و اند موسی

و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا

و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا
 و فرمود که تو را که در این دنیا و آن دنیا

و برود وقت دستان **میان** یکدیگر ببرد
تا جایی که زمین کمی **میان** ببرد
تا بهای باشد و کمی کسوف در آن
کند بعد از آن وقت کند
و اما کندارد که کسوف نماید
لا یکنم خود را با صفت نماید

از سواد کوه و دریا
از شربت آب گیتی
از جامه های خدای و فرود
از بوی گلستان و دشت و باران
از طعم گیاهان و میوه های
از خلقت آفرین خلقی

و بادشاهی
کند مردم وطن کنه مردم
و بدو می
زاده میشو دلدردارای علی
و دوری انت مردم
اورند و او فاعده مردم
در پی او رفت
یک کلاه بحدوت و حسن
قدم در جنت شاد و خوش

و...
مباشه تعجب
...
...
...
...

مضيق الكفارت و رباة
وضو در كوفات در رباة
غازد كبر
انتظار غاز كبر
فداعا كبر
نمود كبر
ورابطه كبر
په آفتاب كبر

از خود بدی

اینست که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی

عبد الله عباس گفت که پادشاه عالم سه نوشته را در دستم
 داشته است یکی را بیکه و یکی را بدینه و یکی را به بیت المقدس
 آنکه در که است ندانم که هر که فرضیه از این حق تعالی
 دست بردارد نصیب رحمت حق از وفات شود و آنکه در دست
 ندانم که هر که سستی از ستمها رسول ترک کند نصیب
 شفاعت رسول از وی فوت شود و آنکه در بیت المقدس
 ندانم که هر که دین را بر آخرت برکزی او قرین شیطان باشد
 در دوزخ چهارم آنکه بهشت را بشناسد و طلبش کند طلب
 وی ایمانست و عمل صالح و تقوی و پرهیزکاری **بسم الله الرحمن الرحیم**
و محمد الصالحات کانت لهم جنات الفردوس که لا یخیم
 حق تعالی را بشناسد و پیروی کند **ششم** باطل را بشناسد
 و از او بگذرد و در ادب حق و باطل راه حق و باطل است و راه حق
 کدام است راه علی و فرزندان معصومان و پیروان ایشان
 و راه باطل آنست که تیرا کنند از دشمنان ایشان **بیت**
 که هر علی در دل رجاست بود از دین محمدی نشانت نبود
 اثنی عشری اگر بنا می به یقین از دوزخ جاودان الهانت بود
 راه علی آنست که خدا شریک نیارد و خدا را عادل گویند
 ظلم و قبیاح با حواله کنند در دست بمبار و اندازند قوم حق
 دوست خواستند که **انما الله جبار** مری برای قوم
 سوال نوشت کرد بیک که چه بدیشان رسید و حال چگونه بود

و استغفار کنند و توبه
 سجده ایست که بکنند
 که وقتی خداوند عفو
 و عذاب و ستم را
 بگوید که ای کافران
 عقوبت و عذاب را
 عمل بویست که اند
 فرزده در سجده
 و بی فایده است که
 اول نماز گذاردن و زمان
 خواندن و صبر کردن
 بر حق تعالی و ستم
 از علم ای باد

توبه و استغفار و توبه
 سجده ایست که بکنند
 که وقتی خداوند عفو
 و عذاب و ستم را
 بگوید که ای کافران
 عقوبت و عذاب را
 عمل بویست که اند
 فرزده در سجده
 و بی فایده است که
 اول نماز گذاردن و زمان
 خواندن و صبر کردن
 بر حق تعالی و ستم
 از علم ای باد

اینست که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی
 رحمتی است که در حق تعالی

متع باش و بشنو **و اما جاء موسى لميقاته**
 پادشاه عالم موسی را وعده داده بود که او را کتابی دهد
 که حق باشد از ایشان و او شرفی در میان ایشان باشد چون وقت
 آمد قوم موسی تقاضا کردند حق تعالی توبه موسی فرستاد گفتند
 چه داریم که این کلام خداست یا کلام بعضی از بشر یا با خود ببر
 تا کلام حق بشنوم و بدانم که این سخن حق است موسی بدستور حق از
 ششصد هزار مردم که قوم او بودند هفتاد مرد را اختیار کردند
و اختار موسى ثمانين رجلا لميقاته ایشان را با خود
 بکوه طور برد بیان او آن جماعت هفتاد حجاب پدید آمد موسی
 اندر صف جبابه و ایشان هر روز حق تعالی با موسی سخن گفت موسی
 از حجاب پرهیز آمد گفت سخن حق شنیدید گفتند کلام می شنیدیم
 ندانیم تا سخن که بود ما را همان شک باقیست و زایل نشود تا خدای
 معاینه به بنیم موسی گفت خداوند تو میدانی که ایشان چه میکنند
 و این آنست که حق تعالی از آن جز را در موسی از برای قوم خود
 گفت **سب آری انظر اليك** جواب آمد که **كن تبارك** و هرگز
 مراند پستی **و انصرت انظر اليك** و لیکن در آن کوه نگران
 کوهی بود از جمله کوهها بلندتر از آن که بر جای یابد و طاقت تحمل تجوی
 نبرد مراد توانی دید که **فلما جئنا** **سب** چون بجائی گردو نوز
 عرش ظاهر شد کوه پاره پاره گشت و موسی بهوش افتاد
 و هب بن مینه گفت موسی چون سوال رویت کردایی برآمد

تحقیق که جمیع
 تبارک و تعالی
 آنست که بسیار است
 از برای خدای تعالی و
 نجات باشد باند و
 خدای تعالی آنست که
 تبارک و تعالی و
 تبارک و تعالی و
 تبارک و تعالی و
 تبارک و تعالی و
 تبارک و تعالی و
 تبارک و تعالی و
 تبارک و تعالی و

توبه و استغفار و توبه
 سجده ایست که بکنند
 که وقتی خداوند عفو
 و عذاب و ستم را
 بگوید که ای کافران
 عقوبت و عذاب را
 عمل بویست که اند
 فرزده در سجده
 و بی فایده است که
 اول نماز گذاردن و زمان
 خواندن و صبر کردن
 بر حق تعالی و ستم
 از علم ای باد

و در آن روز که خداوند عالم
فرمود که هر که در این روز
بخواند این دعا را که
در این روز که خداوند
فرمود که هر که در این روز
بخواند این دعا را که

و بعد برقی برخواست و حق تعالی فرشتگان آسمان را گفت
بروید و بروی اعتراض کنید تا جواب این سوال که فرشتگان
روی سوی او نهادند از چهار جانب کوه تا از هر جای چهار
بکر گفتند فرشتگان هر اسمانی بر سر قری که با هیبتی کبری
نخواست که در ایشان نگاه کند تا آوردند اندک فرشتگان آسمان
ششم فرود آمدند لباس ایشان از آتش برود هر یکی چون درختی
از آتش چون موسی را خوف از حد بگذاشت گفت خدا یا بنده
تست پس عمران او را بگذارد پادشاهانند تا ازین وادی برنگار
ایمانه و اگر چنانکه بایستیم بگویم بدریای در افتادم که با این
بدری عتلا کشتم که در آتش منیم خداوند با من باش و ملطفت خویش
مرا دریاب **بیت** هر که را تو از آتش خواری هر که را لطافت تو باشد
روح را در روی لبت جایست عقل را با مشحمت کار نیست
عاشقان مغسول می باید را **د** ذرعت جز دیده در باز نیست
پادشاه عالم فرشتگان آسمان هفتم را گفت حجاب بردارید و اندک
از نور عرش موسی نماید ایشان حجاب برداشتند **قلنا تجلی**
رنگه چون تجلی کرد از نور عرش اندک **ما شاء الله** ظاهر
گشت و نور بکوه نالت کوه پاره پاره گشت و هر شکلی و درختی
که بر آن بود که در شد و آتش در آمد و آن هفتاد و کس که دیدار
خواست بودند پس خند موسی پوش پشتهاد چنانکه پنداری که روح
از تنش بر رفت **قلنا انما** پس حق تعالی بطاعت و رعت خود موسی

در آن جمعی که اهل تقوا
و زهد در دنیا الهی
خدا است
سی که نیاید در روز قیامت
پایه چنان از زبان کار
گفت که آن سحر عجیب
قدی که با دید و وادی
ست تنگی که در این روز
از چیزی که می گویم که نیست
الله تعالی آنچه را بدو
هستی که در کتبش است
چون سید را با کوه
بیک آن عادت کنی که

در آن روز که خداوند
فرمود که هر که در این روز
بخواند این دعا را که
در آن روز که خداوند
فرمود که هر که در این روز
بخواند این دعا را که

در یافت چون با موسی آمد گفت خداوند عاقبتی کردم و ایمان از
سرگرفتم و من اولین کسانی ام که ایمان آوردند بلکه از آن توان دید
ای عجیب موسی در آن قبل خود که از زبان یاران سوال روت کرد
و جواب بنص قرآنی **ان قرآنی** آمد حال برین جمله رفت شنیدی
موسی بیوش پشتهاد کوه پاره شد آن جماعت پس سوختند و نغم
که آنجا دیدار حقیقی باشد که بینند و که تواند دید و که تواند
سستقل را بود و قیامت مستقبل است پس در وقت نیز نتوان
دید دیگر رؤیة را با سستق را رحیل معلق کرد و استقر اربود
پس رؤیة نیز بنما شد ابو یزید بسطامی گفت چون گفت و
گوی مشبه در معنی است و اسبیا ارشد دل خود را بر سر فرستاد
گفتم ای عرش از ذات پاک حق خبر داری عرش گفت هر آینه
دل و اشتاق تو عرش از ذات او همان خبر داد که در آیه
هان چند داد که عا **بیت** ای عین بقادر بر نیاید که نه
هر جای نه کدام جای که نه ای ذات تو از عا و جنت حق
آفتاب گامی و یکجایی که نه دعوت میانی شاه مر از آن گفت
قل رات ربك تعالی انما عید حلالی گفت خدا یارادی
گویم پرستم خدا بر آن نه میم و را گفت چگونه دیوی او را گفت
لا تره الیون ربك عده الیون و لكن ربك انما یقول
الایمان گفت چنانچه بینند او را بشاهد عیان و لیکن دهاد در
یابد او را بحقیقت ایمان **بیت** م عقل ز که تو نشان میجوید

در آن روز که خداوند
فرمود که هر که در این روز
بخواند این دعا را که
در آن روز که خداوند
فرمود که هر که در این روز
بخواند این دعا را که

در آن جمعی که اهل تقوا
و زهد در دنیا الهی
خدا است
سی که نیاید در روز قیامت
پایه چنان از زبان کار
گفت که آن سحر عجیب
قدی که با دید و وادی
ست تنگی که در این روز
از چیزی که می گویم که نیست
الله تعالی آنچه را بدو
هستی که در کتبش است
چون سید را با کوه
بیک آن عادت کنی که

در آن روز که خداوند
فرمود که هر که در این روز
بخواند این دعا را که
در آن روز که خداوند
فرمود که هر که در این روز
بخواند این دعا را که

که بگویم بیار است و بدستی
شاد و عیان بخت و فرح و شادی
نمی توانی ای الله تعالی که
یک تنم که غلام الله تعالی
بیت پروردگار است
و بیست و یکمین و بیست و دومین
و بیست و سومین و بیست و چهارمین

ویداد خدا کردند در صوم
مال و کرمی بیعی که مال
بودند **عالم** در بین و
فصلی که با نیکو
عملی تبار یار **ای**
نشی از غافلان شود
کسی که مال ندارد
و تمام دنیا را به دست
دوران است یعنی هیچ
و این در میان در میان

خند کن اغنیت
کند سلمان لیکر که غنیت
نخت و نور است از نا کونم
که ای سر لفظ بد ما دی
غوی که ای بی اغنیت شک
تو است از نا فوری ای
ای که می جو نام کند میدان
تو بودی که خندید ای غنیت
تو که تو بودی ای غنیت
تو که تو بودی ای غنیت
تو که تو بودی ای غنیت

فیت لایعین شود
استغفار کما و آرا کمال
از آتش بدو
کمی کفایت کرد شود
نزد آتش بدو
در قاف ریاض کمال
نفت عذرا و کمال
و در دنیا و اعان
باشد نصرت او را
تکند و نصرت خود او را

بگویند که در این کتاب
چندین قصه و حکایت است
که در این کتاب مذکور است
و این کتاب از کتب قدسی است
که در این کتاب مذکور است
و این کتاب از کتب قدسی است
که در این کتاب مذکور است

رسید عرق شفتش بچند عرق از جبین بارکش روان شد
خویش را از بالای مطبه بر انداخت و بر سر تبت مالد
تربت عهد صیبا نشاید آمد قطرات عبرات چون باران یسافی
بر رخ گلشن بستانی ریخت کورت آوار بر او زد که ای مادر
انگیز بر او تو از آمد که **اصبر و صابرک** **الایه** یوسف
موش امانل بر صوفیه خاک نوشت که هر که جز ویران و رسته ارد
از دوست جدا ماند **آوده** آنکه شصت سال بران که شست
و آن نقش محو گشت نقش انگشت یوسف را با دو آب محو میگشت
ایمان که بردل بنده مومن بقلم قدرت حق نوشته است که هر که
بیاد و سوسه شیطان و سیلاب دین و عصیان محو کرد و هیچ
عیب نیابد پس چون آوازه رسید که قافلہ بمصر رسید پس بصره
باو بر شطاره پرون آمد ملک یوسف را پیش آورد و گفت که
ایقت این کل بستان عصمت و در دریای کرامت که افتاب این
ضیا از رخسار او مبطاید آب حیات لذت و راحت از لب
نوشین ایچوید و روایید و مرجان قد و وقت عدل دی مراد
جان مقدس است پس در قیمت وی گفت و کوی در میان آورد
تا بران قرار گرفت که عزیز و برادر و برادر و برادر و برادر
و بخانه بردن را کت و برادر ای داد **علی** **نقش** **شاید** که
سارا انقی کند و از وی نیکو بینیم زلیخا را چون نظر بروی
افتاد آتش در دل سوخته اش کورت نوح درای عشق صبر

ای کسی بخت باید
چون این سال است
حقی که شکر است
سوار شود و رفت
ربا که بخت بود
کسی که بخت بود
تحقیق که بخت بود
کبریا بخت بود
بر کبریا بخت بود
دارد بخت بود
بیکر بخت بود
در دو قیامت
شیب جانم و دعا بک

نصف و ساق و دانه
یعنی آقا رسیده است
و ساق و دانه
و ساق و دانه
و ساق و دانه
و ساق و دانه
و ساق و دانه
و ساق و دانه

بگویند که در این کتاب
چندین قصه و حکایت است
که در این کتاب مذکور است
و این کتاب از کتب قدسی است
که در این کتاب مذکور است
و این کتاب از کتب قدسی است
که در این کتاب مذکور است

بند ان بند جدید کرد یوسف را با خود دعوت کرد **کدا و دینه**
القی **نقش** **شاید** که
بود که با یوسف نشست و میگفت چه نیکوست این بوی
ترب یوسف گفت اول چیزی که در خاک ریخته شود بوی
گفت چه نیکوست روی تو گفت در خاک پوسیده خواهد
شد ای یوسف عشق تو آتش در دل من زد آتش را نشان
گفت اگر آن آتش را نشام آتش دوزخ سوخته شود الفصه
زبان صراوت سلامت از کان کان بر زلیخا انداختی گرفتند
که زلیخا غلام خود را کینه شده است هر مانی که در آید
نوحه سخن عشق خود شنیدی پس سوری که در رفتی از مطرب
حدیث محبت خود بگویش و رسیدی زلیخا دعوتی ساخت
و کس نیز ویلک آن ملامت کشکان فرستاد که بیاید
تا ما یکدیگر انگشتی بر نمک ز نیم بخت نان و نمک باشد که
دیگر نمک ملامت بر جراحت ما نزن آئیند بیامدند زلیخا
نه بود تا حوزان پا آوردند و هر یکی با کار دی و تری داد
گفت من این غلام که درین خانه است خواهم گفت تا
پرون آید چون بیرون آید هر یکی باره ترخ میریزد و یوسف
و یوسف را گفت **اخر** **علی** **نقش** **شاید** که
داشت آن زمان فریاد بر آورد و بیکای ترخ دستها میریزد
چاهها میدیدند فریاد میکردند که حیال با کمال آتش در

ای کسی بخت باید
چون این سال است
حقی که شکر است
سوار شود و رفت
ربا که بخت بود
کسی که بخت بود
تحقیق که بخت بود
کبریا بخت بود
بر کبریا بخت بود
دارد بخت بود
بیکر بخت بود
در دو قیامت
شیب جانم و دعا بک

نصف و ساق و دانه
یعنی آقا رسیده است
و ساق و دانه
و ساق و دانه
و ساق و دانه
و ساق و دانه
و ساق و دانه
و ساق و دانه

که او شوق به پیش خود
دعا کند سی و پنج مرتبه
در یک نوبت دعا را
اگر چه از کافران یا
کفر کاری که او بدی
نمود کرد باشد و نه
درین صفت اشال جلد و
لازم است بر عاقل و آدم
که عیش و لذت با شکسته
از برای اوساعات است
که مناجات کند در این ساعت
یا بپوشد که خود ساعتی
کردن ساعت فکر کند

گفت نه فراموش نکردم اما این ساعت مرا بنام عزیزی
میخوانند و خور و خوار و ذلیل میداند از بت یعقوبی
کمی سزد که من بر تخت عزت نشسته ملوک وار و ایشان بر
خال عدالت افتاده عماره وار ایستاده من امروز آن کنم
که عزیزان کنند آن کنم که گریبان کنند القضا خود غالب
بدانجا رسید که برادران و پادشاهان دستش را گشاید و
گفت **الحمد لله رب العالمین** و شما امروز سر زدن نیست
و ملائمتی **الحمد لله** که گرم یوسف مشاهده کنید که برادران
گردند او عذر میخواهد **آورده اند** که حق تقای با قربان ملای
اعلا گفت در گرم یوسف نظر کنید حق خود می بخشد و حق
من بخشیده میخواهد بگوید **وَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْهِ كُرْسِيًّا**
گرم یوسف چنین است بگر که گرم اکرم الا که من چگونه
باشد اگر کنایان ما بپیشد و عفو کند غریب و عجیب باشد
شعر دیوسف که چندان بلاد دید جوکارش قوی است و قدرش
کند عفو کرد یعقوب که معنی بود صورت خوب **بگردان** و بگوید
بصالحات مزاجشان **رک** زلفش برین چشم دارم نیاید که بغایت
پس چون که برادران میخواست بکار پدر پرداخت گفت
اِنْ هَذَا بِمَعْصِي عَنَّا این پراهن مرا برید و بروی پدرم نهد
تا بینایی بوی باز آید پس چون پراهن از مصر آوردند و
بر سبب بشام یعقوب رسید **این آیه** **يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ**

مہلت دھتو
 کہ عجبست کسی داکہ تکیا
 یقین داند از انکند
 دوزخ بعد از انکند
 در عجبست کسی کہ ازین
 دیکھ کر کجوتہ شا دباش
 عجبست کسی کہ دینار
 کردش اور آن اہل دنیا
 از حال بعد از انکند
 اطمینان و سکون است باشد
 او دنیا عجبست کسی کہ تکیا
 و تقاضا سے بل اور
 روز حیات کجوتہ عجبست

[illegible]

فصل در بیان فضیلت و کمالات
از باب اول در بیان فضیلت و کمالات

و صلاحیت دارد از برای
حاجات کردن با مردم
و مروت و رعایت و سلی
و در داری سوزن و غیر
حاجات دارد از برای
و صلاحیت دارد از برای
حاجات کردن با مردم

سلطان و اینها را در روزهای جمعه و روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند

آن باشد که سلطنت از او خواست لاجرم بشور کوز خاک در گفت
کفایت او نهاد لاجرم لعمام ایقاد نشکریاد و بایقضا امالت
ورعایت او داد جان شیاطین عالم از هیبت عزت او گریزد
لاجرم جمله سر خط فرمان او نهادند و کار او می ساختند و
سلطین بی آدم از سطوق می رسید لاجرم خط فرمان او بر
سری نهادند که **ای ای الله** کتاب **کریم** محمد بن
کعب گفت فکرگاه سلیمان صد فرستک بود پست و پنج
آدمیان را بود پست و پنج فرستک جیجان را بود پست و
پنج فرستک و حشر را پست و پنج مرغ از آفرای وی بیایلی
ساخته بودند از دور و بریشم پست فرستک در یک فرستک
و او را سری بود درین بر میان بسیار طوطی و دسه فرار
کرسی از زمین بر این آن بهند دندی بیهوشان بر کرسی
نشاندی عالمان بر کرسیهای سیمین گرد بر گرد آرمیان
و در پس آرمیان جیجان از بالای سر ایشان مرغانی بود بر
ز دندی بادر اگر کردی تا شاد روان برداشتی بادر که
راه میردی و شبانگاه باز آوردی که **عنه ها خط و خط**
کفر بادر دانه دم زدن به بخار را یاری برخواستند
سبح را قوت برقع و تصاعده آفتاب را فرمان کرم تاق نه
جمله طيور بر آبی شاد روان پدید پر زده و هر یکی را بجای
معین کرده دوزی میگذشت بوادی ملل رسید مورچه

ملاقات سلطان و اینها را در روزهای جمعه و روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند

ملاقات سلطان و اینها را در روزهای جمعه و روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند

کرم

سلطان و اینها را در روزهای جمعه و روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند

که پیشوای مورچگان بود به بلندی برآمد و او از دار بگریه
که در خانه خود شویید تا لشکر سلیمان شمارا در زیر
پای نیارند و ایشا را از شما خبر نباشد یا دشمن او بکوش
سلیمان رسانید سلیمان از گفت روی بخندید کس فرستاد
و بر آن خواند و گفت این سخن چرا گفتی گفت منم و منم
نصیحت واجب باشد و من عذر شما خواستم و گفتم **ای ای الله**
کرم و گفت اندک مورچه گفت **من خط و خط**
حطم دل خواستم ترسیدم که دلهای ایشان گرفتار گردد
در ملک و از تسلیم که ایشان را است باز مانند سلیمان
غفلتی مرا و غفلتی گفت دانی که قدرت را بر او و دخواستند
گفت بگوی گفت **ای ای الله** **کریم** **کریم** **کریم** **کریم**
کرد و دود و دوست داشته گشت گفت دانی که بادر
چرا در فرمان تو کردند گفت بگوی گفت تا دانی که ملک تو
ملک منم بر باد است و هر چه بنای وی بر باد بود بادر شود
سلیمان گفت یا خدا یا الهام ده تا شکر گفت تو گفتم آن یعنی
که تو انعام کردی و بر پروردگار آری هر که بر پست بادی
سوار گشت از خط خالی نباشد مباح عمر تا مانند شاد شود
سلیمان بر باد نهاده اند و شترک زبر خاک است پیش
از آنکه مشرب آب حیوانات تیره گردد با آنکه مجاهد خرمن
حوصه آن را بسوزد و مقام حضور خاتم نهاد خود را بگوید

ملاقات سلطان و اینها را در روزهای جمعه و روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند و در روزهای دیگر که در وقت صلوات بخواند

کرم

دین روز و روزگار کرد
تجلی است و
از برای همی حاجت از مری
و فرقت و زراعت و نکاح
و کسی که در دنیا روزگار
روز و حست باید و روزگار
دین روز و روزگار کرد
باشد و میل است و جمع
و است که باشد و وقار

درین روز خود باز کرد
ایضا

و کتب و کتابخانه
در این شهر در سال ۱۲۰۵
در این شهر در سال ۱۲۰۶
در این شهر در سال ۱۲۰۷
در این شهر در سال ۱۲۰۸
در این شهر در سال ۱۲۰۹
در این شهر در سال ۱۲۱۰

[illegible]

پدید آمدن او در مقام او نهاد و گفت اذهب بکتابی

[illegible]

عبد الرحمن بن محمد بن عبد الله بن عبد الوهاب

[illegible]

فرمای اقتضای آن کیم بمقتضای چون سخن از ایشان بشنید
گفت ای شاعر باست و رای من صلح صلح بهتر از حرب است
و شما بماند که چون باد شاهان در شهری روزان شهران
دیده بفره و غلبه خراب کنند عزیزان آن شهر خوار و ذلیل
کردند بصلحت آنست که هدیه راست کتم و بفرستم و لوال
باز دایم و هب گفت یا بصد غلام و یا بصد کینه از فرستاد
و هم را یکیک ازک جامه پوشید باز سلیمان مشقه شود
و اسبان تازی با زینهای مرغ با قلع و دریتیم ناسفته و
همه کج مشقه در حقه نهاد و نامه نوشت و در آنجا یاد کرد
که اگر تو بفری فریق کن تا غلامان کدامند و کینز آن کدام و بگو
تا در حقیقت و رسول را گفت چون بگوید که تا ناسفته را
سوراخ کند و سفته را رشتند و رکشد هدیه از پیش پوید
و سلیمان را خبر داد سلیمان جینا را بفرمود تا خستهای زرین
و سیین راست کردند و جدا که میدادند و بدو بخشها در
انداختند و بفرمود تا اسبانی را از دیر برآوردند که از آن
نیکو تر نباشد و همه را زینهای زرین بر نهادند و بدو صف داد
میدان گذاشتند و بفرمود تا چهار هزار کس زرین و سیین
بر راست و چپ او نهادند و روز را و علما را بخان نشاندند و
جینان در پس او حیاء و در پیش و سیاع از سواران و در میان
بر بالای سر ایشان پر در پر زده رسولان چون بر سیدند اسبان را

و در میان اهل فضل و عبادت
ایشان بیکت و بیست و نه
و نه روز و در میان ایشان
تواضع و فروتنی است و در میان
بشهرهای خود از جمله حاکمه
مرکم گرداده و تالی ایشان
وقف و عین گردانند و در
خود این عالم فایده نفع
نمود و دل بر نفسهای ایشان

ویم از عقوبت و عتاب غفلت
توق و میل بخواب و نوبت
ایشان در جمیع ذرات
ایشان در هر صدهای ایشان
ایشان در هر یک از اعضا
و اسامی که از کلمات از برای
ایشان تفاوت نمیکند یعنی
لرزه در آسانی یعنی از
در بالا چنانکه نزول

1004

و انچه در این کتاب مذکور است
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
و بعد
اینکه در این کتاب مذکور است
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
و بعد
اینکه در این کتاب مذکور است
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
و بعد